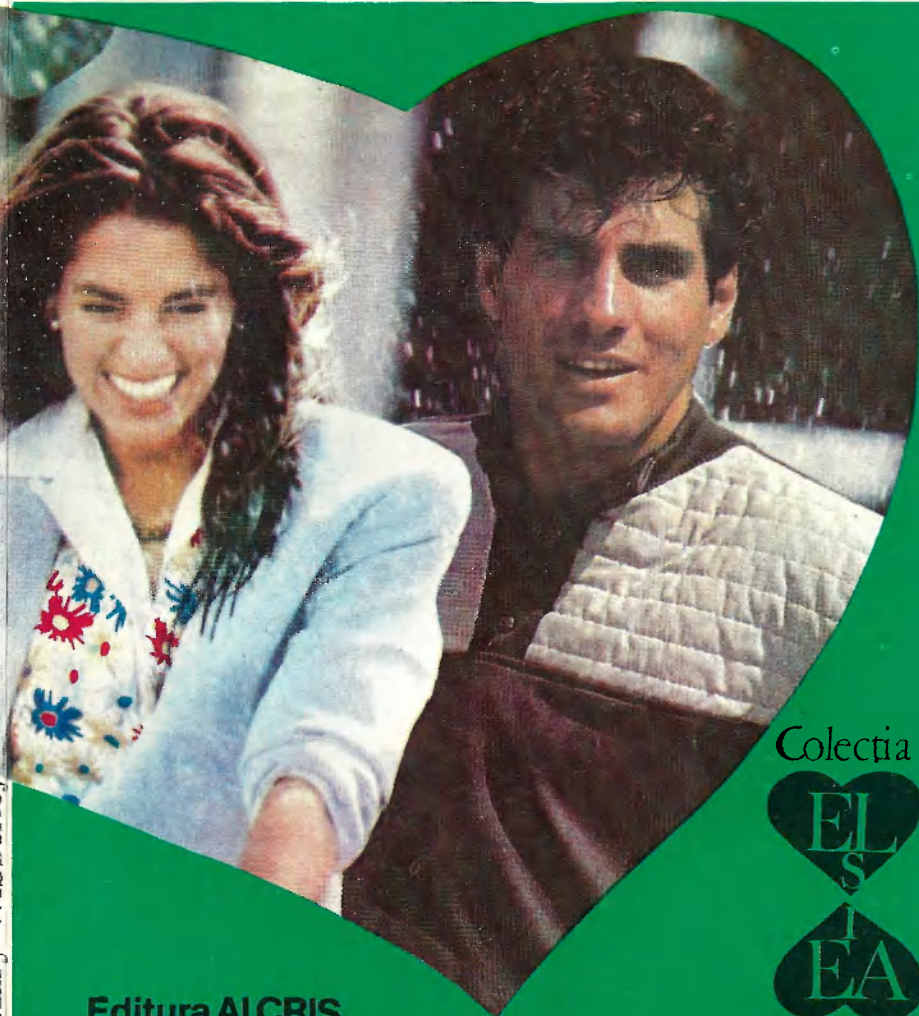

Mary Wibberley

182

Aventurierul misterios

Colectia

Editura ALCRIS

MARY WIBBERLEY,

**AVENTURIERUL
MISTERIOS**

ALCRIS

Coperta : ANDY.

© 1977, Mary Wibberley

DARK VENTURER

În românește de : Ileana Jitaru

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba
română aparțin editurii ALCRIS

Editor : AURELIAN MICU ANDY

Consilier editorial : TRAIAN IANCU

Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-161-2

Colecția „EL și EA”

CAPITOLUL I

Mia se opri brusc, rămânând încrămenită pe o stâncă ce domina plaja. Închise ochii și se strădui să numere încet până la zece înainte de a-i deschide din nou : bărbatul era tot acolo, jos, întins pe nisip, chiar la marginea apei care tocmai îi mângâia picioarele. Întins pe spate, își indoise un braț peste față, ca pentru a se proteja de strălucirea soarelui. Apoi, se mișcă imperceptibil. Văzându-l, Mia începu să alerge în direcția lui. Coborî poteca abruptă tăiată în stâncă pe unde o lua în fiecare dimineață, și se repezi pe nisipul auriu, atât de moale sub tălpile ei. Îngenunche lângă necunoscut în clipa în care acesta deschise ochii.

— Ești rănit ? întrebă ea, aproape îngrijorată.

El o privi câteva clipe în tăcere, apoi, pe nesimțite, un zâmbet larg îi cuprinse fața și o licărire amuzată îi lumina privirea. El încercă să se ridice, înainte de a-i răspunde :

— Sincer să fiu, nu știu. Am impresia că am o umflătură la cap, ceva mare cât un ou. Uită-te puțin. Mă înșel cumva ?

Mia îl examinează cu atenție, își încruntă sprâncele, apoi dădu cu hotărâre din cap.

— Drept să-ți spun, nu văd nimic, dar nu te mișca, mă duc după...

- Nu !

Și el îi prinse mâna cu o putere pe care ea nu i-ar fi bănuț-o.

- Nu, nu am nevoie de nimeni - încă nu, în orice caz

- Dar ești rănit...

- Nu-ți face griji, o să-mi treacă într-o clipă. Ajută-mă doar să mă ridic, vrei ?

El era destul de greu, dar Mia era puternică, la fel ca toate fetele de vârsta ei. O dată în picioare, el se clătina puțin, dar o privi cu un zâmbet ușor ironic :

- Vezi, totul e-n ordine acum.

Apoi, ducându-și mâna la frunte, se strâmbă.

- Au...

- Ascultă, dă-mi voie să...

- Oh, nu ! Te rog, rămâi aici. Sunt sigur că o să-mi treacă într-o clipă.

Și, ca pentru a o împiedica pe Mia să protesteze, își trecu un braț protector pe după umerii ei.

- Aș vrea să găsesc un colț umbros unde să mă odihnesc un pic.

- Pe aici. Vino.

Și-l conduse, la fel ca o infirmieră care-și ajută bolnavul să facă primii pași. El se sprijinea de ea străduindu-se să nu atârne prea greu, dar chiar dacă ea ar fi vrut să scape, n-ar fi putut, într-atât de ferm o ținea el. De altfel, fără să caute să-și explice de ce, ea n-avea deloc chef să fugă. În mod confuz, simțea că își găsisese un aliat, și deja o idee nedeslușită încolțea în mintea ei, chiar dacă nu putea încă s-o formuleze.

Înaintau încet. De unde venea el ? Era prima întrebare pe care trebuia să i-o pună, dar va mai aștepta până s-o facă, până ce vor ajunge la baraca din apropiere, exact în mijlocul grupului de copaci de acolo.

— Știu o mică baracă pe aici, îi explică ea când ajunseră destul de aproape. Nu vine niciodată nimeni, dar există un pat și poate chiar ceva de mâncare. Ți-e foame ?

— Nu, dar mi-e foarte sete. Crezi că vom găsi și apă de băut ?

— Nu prea știu.

Pătrunseseră la umbră, la răcoarea binefăcătoare a copacilor. Mia își simți însoțitorul înfiorându-se. Avea oare febră ? Fără îndoială că înotase mult, înainte de a eșua pe plajă. Pentru că, de fapt, ei se găseau într-un loc ce se putea numi „nicăieri” : o mică insulă pierdută în Marca Caraibilor... De altfel, în ’ dimineața aceasta, Mia nu remarcase nici un vapor... Doar dacă necunoscutul nu și-o fi petrecut toată noaptea întins pe plajă...

— Aici este ?

Vocă profundă o trezi pe tânăra fată din gândurile ei.

— Da, zise ea deschizând ușa. Hai, întinde-te pe pat. Eu am să văd dacă este ceva de băut.

Trecu în minusculea bucatărie și începu să caute prin dulapuri. În afara unor cutii de conserve, găsi și două sticle de apă minerală. Deschise una, luă un pahar de pe o etajeră și se întoarse lângă pat.

— Iată ce-am descoperit.

— Mulțumesc.

Bău cu sete, în timp ce Mia îl observa cu atenție. Singura lui îmbrăcăminte erau un sort și o cămașă de un albastru spălăcit, întărite de soare. Iar cămașa își pierduse toți nasturii. Dumnezeu! ce bărbat urias ! Înalt, puternic, musculos... Pielea tăbăcită, uscată, era incredibil de păroasă ! Ea și-l imaginează fără greutate înotând kilometri întregi fără ca măcar să-și dea sea-

ma. Mia își simți atunci inima bătând mai cu putere, pentru că dacă cineva ar putea-o lua de pe insula asta, atunci acesta ar putea fi uriașul ăsta, sau nimeni altul.

- De unde vii ? îl întreabă ea în sfârșit, după ce el își mai potoli setea.

El o privi : ochii îi erau de un bleu-gri, care contrasta cu pielea bronzată a obrazului.

- Nu știu, răspuse el, punând paharul direct pe pământ.

Își trecu o mână prin părul aspru și scurt.

- Nu-mi amintesc.

- Ah, da ?

Mia se așteptase la orice, dar nu la acest gen de răspuns. Nedumerită, se așeză la picioarele patului.

- Mă... mă gândeam că poate ești un fugar... în fine, că ai evadat din închisoare, sau ceva de felul ăsta, recunosc eu că roșind.

Se opri, pândind pe fața necunoscutului un zâmbet care nu apărură. Dimpotrivă, el o privi aproape cu gravitate.

Hotărât lucru, avea o față care îți inspira încredere. În jurul ochilor, riduri fine de expresie indicau că obișnuia să râdă des, iar gura sa, mare, făcută să râdă, dădea la iveală niște superbi dinți albi. Bărbia era puternică, voluntară, nasul foarte drept... Și totul în această figură se îmbina armonios, pentru că, chiar dacă se vedea că este gata să se bucure în orice clipă de ceva, nu era mai puțin ferm și hotărât din cauza asta.

- În mod confuz, am impresia că fug de ceva - sau cineva, zise el în sfârșit, foarte încet. Iată de ce n-am vrut să te duci să cauți ajutor.

Apoi, după o clipă de tăcere, spuse :

- Dar n-ai de ce să te temi când ești cu mine.

Și Mia văzu apărând din nou zâmbetul ironic, în timp ce el continua să vorbească :

- Înțelege-mă, poate că am devalizat o bancă sau am furat Dumnezeu știe ce, dar sunt absolut sigur de un lucru : niciodată nu am făcut rău unei femei.

- Știu asta, zise Mia cu un oftat.

- De unde știi ?

- Oh, reluă ea ridicând din umeri, ai o figură care-mi inspiră încredere.

El o privi o clipă în tăcere, înainte de a răspunde :

- Mulțumesc. Cum te cheamă ?

- Mia. Mia Smith. Ești american, nu ?

- Da, cel puțin așa cred. Pe mine mă cheamă Cory!

Și avu un aer aproape uimit că-și aducea aminte numele său.

- Cory, repetă Mia, îngândurată. Bun, acum dă-mi voie să-ți examinez mai bine capul.

- Dacă vrei tu.

El se ridică în pat, și Mia își trecu mâna încetitor, aproape tandru, pe toată suprafața craniului.

- Sinceră să fiu, nu simt nimic anormal. Te mai doare ?

- Nu, nici un pic. M-ai vindecat, micuță infirmieră providențială, adăugă el cu un zâmbet malițios.

- Și acum, ce-o să facem ? întrebă Mia, așezându-se din nou la picioarele patului.

- Cine locuiește în această cabană mică ?

- Nimeni, în perioada aceasta a anului. Turisții sunt puțini în momentul ăsta. Eu locuiesc la hotelul pe care-l țin... în sfârșit, părinții mei vitregi.

- Părinții tăi vitregi, spui ?

- Da, zise Mia întorcând capul.

- Foarte bine, reluă el calm, nu te supăra. Dacă nu vrei să-ți mai pun întrebări, mă opresc.

Atunci brusc, ea se întoarse și-l privi direct în față, cu ochii sclipind provocator, dar încetonați de asemenea de lacrimi stăpânite.

- Urăsc viața pe care o duc aici ! izbucni ea. Văzându-te, m-am gândit că ai putea fi unica mea șansă de a fugi de aici. Iată. Acum știi adevărul.

Și tăcu, gâfâind, așteptând reacția lui Cory.

- Oh ! Mia, șopti el aproape cu tandrețe. Ce trist e ce-mi spui ! Dar ții neapărat să pleci ? Pentru că, vezi tu, la un moment dat, fiecare are chef să lase baltă totul și să fugă de realitate. După care, se revine la realitate, știi ?

- Eu, nu, nu m-aș răzgândi niciodată.

Și ochii ei verzi aruncară fulgere.

- Ești sigură ?

- Absolut sigură !

El își puse mâna puternică pe brațul ei și-l apăsă cu înțelegere.

- Bine, îți promit că te voi ajuta, declară el cu o voce foarte blândă. Și nu-ți fie teamă, n-am să-ți pun întrebări, n-am să încerc să aflu. Dar vei pleca de aici. Ai cuvântul meu.

Dintr-o dată, Mia fu inundată de fericire, ea și cum greutatea, suferința, supărarea unui milion de zile lungi se evaporaseră brusc, lăsând-o liberă, ușoară, plină de speranță.

- Oh, îți mulțumesc, zise ea emoționată. Îți mulțumesc nespus. Când plecăm ? Cum..?

Dar se opri brusc.

- Calmează-te ! exclamă Cory râzând. Fiecare lucru la timpul lui. Mai întâi, avem nevoie de barcă ! Apoi de hrană. Și în sfârșit, tu va trebui să pleci fără ca părinții tăi vitregi să bănuiască ceva, altfel, vor face tot posibilul să ne prindă. Toate astea cer timp de gândire și de organizare. Așadar, primul punct : când trebuie să ajungi tu la hotel ?

- Oh, Dumnezeule ! exclamă Mia sărind în picioare. Adevărat ! Nu vor întârzia să se trezească ! Este aproape ora șapte deja, adăugă ea după ce aruncă o privire la ceas.

- Bun, ei bine, întoarce-te repede la hotel și poartă-te normal. De acord ? De cum ai o clipă liberă, vino înapoi.

- Dar nu voi fi liberă înainte de cel puțin ora unsprezece !

- Nu-i nimic. Acum șterge-o ! Eu rămân aici, la adăpost, ca să nu atrag atenția.

Și Mia o luă la fugă cât putu de repede, cu mintea plină de speranțe, cu inima ușoară. Ajunsă la hotel, se duse direct la bucătărie să pregătească micul dejun al clienților, fără să se facă remarcată de nimeni.

*

* *

- Fir-ar să fie, Mia ! Ești idioată, sau ce ?

Vocea acră a mamei sale vitrege o smulse pe Mia din visare, și, întorcându-se spre ea din fața chîmveței cu apă înspumată, o văzu fluturând cu furie o farfurie.

– Nenorocito, n-ai văzut că era ciobită ? Nu te-ai mai învățat să fii atentă de atâta timp ? Și, pe deasupra, ai pus-o și la masa soției maiorului Saunders !

– Scuză-mă, Gina, răspunse cu voce plată Mia, nedorind în nici un caz ca această ceartă să se amplifice.

Nu, mai ales nu în dimineața asta.

– Dar dumneata ai pregătit teancul de farfurii și..?

– N-ai decât să le controlezi ! Crezi că eu nu am și așa destule de făcut ?

Gina, pur și simplu, răcnea, cu fața desfigurată de ură. Aruncă farfuria pe masă înainte de a ieși, iar Mia scoase limba în urma ei văzând-o dispărând.

Se făcuse aproape ora unsprezece când termină de spălat vesela. Cu puțin noroc, va putea să scape. Pusese ceva de mâncare într-o sacoșă de plastic pe care-o ascunsese cu grijă. Rămânea de ales momentul potrivit pentru ca să alerge să-l regăsească pe Cory. Cu siguranță că de acum, era mort de foame.

– Hci, surioară, aproape că ai terminat, după câte văd ?

Vocca aceasta microasă pe care o ura o luă prin surprindere. Se întoarse brusc : Lucas, fiul Ginei, era lângă ea.

– Mai întâi că nu sunt sora ta, îi replică ea pe șleau.

Lucas ridică ironic o sprânceană. Era un adolescent bondoc și plin de coșuri, cu un păr rar și tern, ca al mamei sale. Îi aruncă Miei o privire insolentă, dar se retrase un pas, totuși.

– De acord, se corectă el. Ești sora mea vitregă. Așa-ți place ?

Mia îl înfruntă cu privirea și, foarte încet, pe față îi apărură o schiță de zâmbet. Ea era aproape la fel de puternică, și amândoi erau conștienți de asta. Asa că, chiar dacă-l detesta la fel de mult ca și pe ceilalți nu se temea de el, se simțea în stare să-i țină piept. O dată, el încercase s-o sărute, dar ea îl aruncase cât colo, tocmai în perete, iar el se trezise, lamentabil, curgându-i sânge din nas. De atunci, se cam ferea de ea, dar nu-i iertase niciodată acea umilință.

– Păstrează distanța, frate drag, mormăi ea continuând să zâmbească. N-ai vrea ca mama ta să te vadă plângând, așa-i ?

Ochii ei verzi aruncau fulgere, și cu un gest furios, își scutură pe spate bogatul ei păr castaniu.

– N-avea grijă, într-una din zilele astea... o să regreti... ai să vezi, bombăni băiatul.

– Ce să-ți spun ! șuieră Mia, întorcându-se pentru a nu risca să-și dezvăluie secretul.

Biet nătâng ! El nu avea habar de existența lui Cory care, de altfel, n-avea de ce să se teamă de un prăpădit ca Lucas.

– Acum șterge-o ! Am de lucru. Du-te și fă-le ochi dulci clientelor. Sunt sigură că doamna Saunders va fi fericită să te vadă !

Dar Lucas o prinse cu brutalitate de braț. Mia se eliberă violent.

– Jos labelc, ți-am mai spus-o, altfel păzește-te !

– Îți repet : într-o zi o să regreti că mi-ai vorbit astfel, îi replică el, și Mia observă că gura i se crispa-se de furie. Așteaptă numai, o să vezi tu !

Cu aceste cuvinte, ieși, sub privirea buimăcită a fetei ; niciodată el nu-i vorbise cu atâta înverșunare, și pentru prima dată, îi fu frică de el. De fapt, ce-i spu-

sese Lucas ? „Așteaptă numai !” Dar de ce ? Știa ceva ce ea nu știa ?

Albă ca varul, ieși repede din bucătărie, luă sacoșă cu mâncare și fugi prin grădină ca să ajungă cât mai repede la cabană.

*
*
*

Cabana era goală. Prăbușită, Mia aruncă o privire în jurul ei. Totul era pus în ordine, paharul și sticla de apă minerală dispăruseră, cuvertura era bine întinsă. Simți că i se înmoaie picioarele și se așază pe marginea patului. Nu, nu visase, totuși... Cory nu era produsul imaginației ei nenorocite !

- Hei ! Ce s-a întâmplat ?

Vocea profundă și caldă ajunsese până la ea din pragul ușii. Dintr-un salt, Mia se repezi în brațele bărbatului.

- Oh, Cory ! șopti ea, gâfâind de emoție. Ești aici ! Mi-a fost atât de teamă, mai ales după ce... ah !... sunt fericită !

- Hai, hai, făcu el, cu un zâmbet larg, reconfortant. Ce s-a întâmplat de te gălesc în starea asta ? Povestește-mi.

Ea-i povesti incidentul cu Lucas, și emoția ei când găsisese cabana goală, dar el o întrerupse punându-i cu blândețe un deget pe buze.

- Am plecat puțin în recunoaștere. Nu te așteptam înainte de o jumătate de oră. Acum, spune-mi cine este acest mic monstru pe nume Lucas. Este chiar fratele tău vitreg ?

Mia oftă. Venise ora adevărului. Dar, mai întâi, mâncarea.

- Ți-am adus de mâncare, spuse ea. Șuncă, pui și fructe. Probabil că ești mort de foame! Începe și mănâncă, în timp ce eu îți povestesc.

Bucuroasă de prezența lui, Mia se așează din nou pe pat, iar Cory veni alături de ea.

- Părinții mei adevărați au divorțat acum nouă ani, când eu tocmai împlinisem zece ani. Am fost incredințată mamei mele, care s-a recăsătorit repede cu Ryan Smith. Și amândoi au cumpărat hotelul acesta în care trăiesc eu acum. Apoi, acum șase ani, mama mea bună a murit...

Mia se opri, ca pentru a-și stăpâni un suspin înainte de a continua :

- Tatăl meu vitreg s-a recăsătorit cu femeia asta, Gina Love, care îl are pe acest copil îngrozitor, Lucas. Toți mă urăsc, chiar și tatăl meu vitreg, Ryan care, totuși, pe vremea când trăia mama mea, era destul de draguț cu mine. Dar această Gina l-a transformat complet. Mă forțează să muncesc tot timpul, mă ocărăsc toată ziua iar eu, eu aș vrea atât de mult să fug de aici ! Până astăzi însă... Oh, sunt foarte bucuroasă că ești aici !

- Vorbește-mi despre tatăl tău adevărat, o întrerupse cu gentilețe Cory.

Mia se crispă.

- Nu pot... nu vreau să vorbesc despre asta. Te rog, nu-mi pune întrebări.

Cory o privi câteva clipe în tăcere, apoi o întrebă cât se poate de natural :

- De ce ?

- Pentru că s-a purtat oribil cu mama, iată de ce ! Când ea s-a recăsătorit, Ryan m-a adoptat și acum port numele lui.

- Dar înainte, cum te numeai ?

Mia îl privea nedumerită. Omul acesta avea ceva ciudat, neobișnuit chiar, dar ea nu-și dădea seama ce anume.

- Ți-am mai spus, nu vreau să vorbesc despre toate astea...

- De acord, draguțo, zise Cory ridicând din umeri. Hmm... este delicios puiul ăsta. Cine gătește la hotel, pentru clienți ?

- Ghici !

- Tu, într-adevăr ? Ce maestru bucătar !

- Fii sigur că n-am de ales, îi răspunse ea cufundându-și privirea în ochii lui. În felul acesta, făcând cu meticulozitate tot ce mi se cere, încerc să evit conflictele.

- Pisicuță mică, murmură el. Biată Cenușăreasă !

Din glasul lui nu răzbătea nici urmă de ironie, dar Mia simți din nou acea ciudată impresie de neobișnuit care-o tulbură puțin. Instinctiv, era atrasă de el, și totuși, prezența lui nu o făcea să se simtă chiar în largul ei. Se ridică și se îndepărtă un pic.

- Acum îți amintești cine ești ? îl întrebă ea.

El o privi în față, cu bucata de pui în mână, perfect decontractat.

- Nu, dar o să-mi amintesc. Te neliniștește ?

- Nu, dacă pentru tine nu este o problemă. Doar că, dacă apare cineva... în sfârșit... vreau să spun... dacă ești...

- Un fugar ? Oh, să fim serioși, cine ar veni să mă caute aici ? Suntem pierduți în mijlocul oceanului, nu ?

- Tocmai, tu cum ai ajuns aici ?

- Înot, îmi imaginez.

Vorbea atât de calm, era atât de relaxat, încât Mia avu dintr-o dată un sentiment de neputință disperată. Totul se întâmplase atât de brusc, visase de atâta vreme

să fugă de aici, și iată că apare acest uriaș, ca un răspuns providențial la rugăciunile ei cele mai îndrăznețe. Astfel că, fără să știe nimic despre el – doar că este înalt, puternic, zâmbitor, și că probabil se numea Cory, ea se aruncase de gâtul lui și-l implorase s-o ajute să scape. Și, cât se poate de natural, el acceptase... Își trecu o mână obosită peste frunte.

– Ei, hai, nu face mutra asta necăjită ! exclamă el zâmbindu-i. Vino și așază-te alături de mine.

– Nu, zise Mia, dând cu hotărâre din cap.

El se ridică și se apropie de ea. Dumnezeuule, cât era de înalt ! Ea abia dacă-i ajungea până la umăr. Și apoi, părea și foarte puternic. Era în stare, cu siguranță, să rupă în două pe cineva numai strângându-l în brațe !

– Știu, zise el cu o voce blândă, nu ești prea sigură că poți avea încredere în mine, așa-i ?

– Da, mărturisi ea, simțindu-și gura uscată.

– Iar eu, nu știu ce să-ți spun ca să te conving. Totuși, ai cuvântul meu. Nu riști nimic dacă ești sinceră cu mine. Vezi, ești încă un copil ! Câți ani ai ? Șaptesprezece ? Optsprezece ?

– Nouăsprezece, îi mărturisi ea, cu capul plecat.

– Nouăsprezece ani ! Frumoasă treabă ! Ei bine, domnișoară Mia Smith, te voi duce de pe această insulă, cât mai repede, chiar. Ai de luat bagaje ?

– Da, câteva haine, desigur, bolborosi ea, luată din nou prin surprindere. Dar când... în fine... când va trebui să plecăm... și cum ?

El îi puse un deget pe bărbie.

– Asta este problema mea. Ia spune-mi, clienții hotelului au totuși câte o barcă, un vaporas, nu ?

– Cei mai mulți dintre ei. Dar unii au sosit cu naveta de la Hamilton's Reef. Asta este o insulă la vreo cincizeci de kilometri de aici.

— În ce direcție ?

— Spre sud-vest...

Ea făcu o scurtă pauză, înainte de a-l întreba cu o oarecare ezitare :

— O să furi o barcă ? Un vaporas ?

— Probabil. Astă seară. Dar prefer să spun că „o împrumut“, dacă asta nu te supără. Cam la ce oră se culcă clienții ?

— Unii, nu înainte de miezul nopții. Se dansază aproape în fiecare seară pe terasă. Iar eu, trebuie să stau să-i servesc.

— Dar părinții tăi vitregi ? Dar canalia aia de Lucas ? Și ei stau așa de târziu ?

— Depinde. Bun, acum trebuie să mă întorc la hotel, dacă nu vreau să atrag atenția.

— Bine, fă-ți bocceaua și adu-o aici imediat ce vei putea. În timpul acesta, eu voi pune la punct planul nostru de evadare.

Mia ajunsese deja la ușă, când el adăugă :

— Oh, și mulțumesc pentru mâncare !

Dar deja ea plecase, alergând.

*

* *

Înserarea se lasă repede în zona Caraibelor. În seara aceea, când Mia ajunsese în camera ei după cină, un corn subțire și palid de lună își făcea apariția pe corul de catifea. De pe terasă se auzeau ecourile estompate ale unei melodii lente, și tânăra fată se gândi dintr-o dată că trăia poate ultima ei seară pe această insulă atât de nesuferită. Totuși, o undă de îngrijorare îi cuprinsese inima. Calea pe care o alesese era oare cea bună ? Aruncă o privire la ceas : era nouă și jumătate !

Toată lumea era pe terasă. Era momentul să se ducă la Cory și să-i afle planul. Își luă bocceaua sărăcăcioasă cu vreo câteva haine și sări pe fereastra ce dădea către grădină, goală la ora aceea.

Cabana nu era luminată, și Mia ezită o clipă înainte de a deschide ușa. Și dacă Cory a dispărut la fel de misterios cum apăruse? Ținându-și răsuflarea, tânăra fată căsuci ușor mânerul ușii și intră: încăperea era goală. Încremeni!

– Cory, șopti ea cu o voce abia auzită.

Ușa bucătăriei se deschise imediat.

– Da, eu sunt, murmură bărbatul încet. M-am ascuns ca să te aștept. Ești gata de plecare?

Mia își simți inima săltând în piept.

– Nu, nu încă. Trebuie să mă întorc să servesc băuturile. Dacă dispar acum, or să mă caute. Și barca... ai... ai găsit-o?

– Așteaptă și ai să vezi. De acum, sunt la ordinele tale și te aștept.

Ea nu putea să-l vadă în întuneric, dar știa că zâmbește, cu acea urmă de ironie pe care i-o cunoștea de-a-cum.

– De acord? reluă el. Acum, șterge-o și întoarce-te cât mai repede, dar...

Brusc, el se întrerupse și o prinse repede de braț.

– Aud pe cineva afară, șopti el dintr-o suflare. Hai repede, în bucătărie!

Ea simți că i se zbârlește părul în cap, dar deja el o luase în brațe și dispăru cu ea în încăperea alăturată, fără să facă vreun zgomot. O puse jos ținând-o lipită de el, și Mia se întreba dacă el putea să-i audă bătăile dezordonate ale inimii.

Ușa se deschise cu un scârțâit sinistru, ca în cele mai teribile povești de groază pe care Mia le văzuse.

Tremurând toată, stătea ghemuită lângă Cory, convinsă că fără sprijinul lui ea s-ar fi prăbușit. Apoi, vocea lui Lucas se auzi în încăperea de alături :

- Hai, Mia, arată-te, te-am văzut când ai intrat !

- Ieși și vezi ce vrea, îi șopti Cory.

Tânăra fată nu avea de ales. Trecu dincolo și-l privi pe Lucas cu un aer trufaș.

- Ce cauți aici ? întreabă ea. M-ai speriat !

Lucas aprinse brusc lumina și Mia clipi des din pleoape.

- Chiar așa ? făcu el, zeflemitor. Dar tu ce cauți aici noaptea, pe ascuns ?

- Îmi place căbana asta, minți ea ca să mai câștige timp. Dar nu-ți face griji, mă întorc împreună cu tine la hotel. Încă mai am de lucru, știi.

Lucas aruncă o privire circulară prin încăpere. Ochii lui mici și șireți nu lăsau să le scape nimic. O privi din nou pe Mia.

- Nu-i nici o grabă, zise el cu un zâmbet nelineștitor. La urma urmei, se pot lipsi de noi o vreme. Și dacă tot suntem aici...

Încet, pe nesimțite, se apropiase de ea și Mia simți că i se face greață.

- Nu te mai apropia, mormăi ea cu o voce crispată, sau dau cu tine de pământ !

Celălalt luă imediat o expresie de candoare rănită.

- Dar vreau numai să-ți vorbesc, Mia ! Am atâtea lucruri să-ți spun !

- Iar eu, n-am absolut nimic să-ți spun. Nu-mi plăci, Lucas, și tu știi asta !

- Într-adevăr ? o ironiză el cu un zâmbet rău. To-
tuși, poate o să ai nevoie de mine odată !

Uf ! Nu bănuia nimic, deci ! Dacă Cory n-o să se miște, ea va fi liniștită imediat ce va reuși să-l atragă pe Lucas afară.

Și apoi dintr-o dată, se produse catastrofa. Mia își lăsase biata ei boccea pe scaun, lângă ușă, și Lucas o văzu.

- Ia te uită, ce-i aici ? întrebă el mirat.

Dintr-un salt, Mia fu lângă scaun.

- Nimic important ! Las-o acolo, răcni ea.

- De ce ? Pot să mă uit și eu, nu ? zise el apucând pachetul.

Mia încercă să-i dea un pumn, dar Lucas probabil că se aștepta, pentru că, iute ca o pisică sălbatică, îi prinse brațul și i-l răsuci la spate.

- Te-am prins, scrâșni el, cu respirația accelerată ! Nu mai poți să-mi scapi !

Mia îl lovi violent cu piciorul.

- Au... scorpie ce ești ! urlă el, și ochii îi străluciră acum cu o sclipire amenințătoare. Ai să vezi ce te așteaptă ! Ai căutat-o cu lumânarea !

Și, împingând-o cu sălbăticie spre pat, se aruncă asupra ei. Dar, cu o promptitudine care o surprinse pe Mia, Cory năvăli în încăpere. Se repezi la Lucas, îl prinse de gulerul cămășii și-l aruncă cu brutalitate spre perețele opus.

- Oh, nu ! gemu Mia.

Dar Cory n-o auzi, prea ocupat să-l repună pe picioare pe Lucas.

- Ține-te pe picioarele tale, monstrule, ca să pot să-ți trag o mamă de bătaie pe care o meriți !

Lucas scoase un sunet găuit, și Mia îl prinse pe Cory de braț, ca pentru a-l împiedica să lovească prea tare.

– Cum? Încă îi mai iei apărarea?! exclamă Cory, uluit.

– Nu-i vorba de asta, se lamentă Mia. Dar nu vezi că ai stricat totul?

Cory îi aruncă o privire nedumerită.

– Preferai să te lași violată?

– Nu fi prost! răcni ea, fără să-și poată stăpâni emoția. Eu sunt în stare să-i țin piept. N-ar fi trebuit să te arăți. Aș fi scăpat eu singură de el.

– Dă-mi voie să am îndoieli, zise el.

Îl privi pe Lucas cu un aer supărat și adăugă:

– Tu, nenorocitul, așază-te pe pat și nu fă nici o mișcare, altfel îți promit o chelăneală cum n-ai pomenit în viața ta și crede-mă, o s-o ții minte!

Lucas, cu o figură jalnică, se supuse. Cory se întoarse către Mia și reluă:

– Bun, iată că asta ne obligă să accelerăm un pic mișcarea. Insula asta cât e de lungă?

– Vreo cincisprezece kilometri, răspunse aproape automat Mia, prea tulburată ca să mai reflecteze.

– Foarte bine, să pornim.

– Dar...

– Ssst! făcu Cory cu un aer conspirativ. Ia-ți lucrurile și să mergem. Mă ocup eu de încurcă-lume ăsta! Hai, sus, puștiule! ordonă el, adresându-i-se lui Lucas.

– Nu prea înțeleg cu ce puneți voi doi la cale, bombăni Lucas, dar n-o să scăpați chiar așa ușor! Mama o să pună poliția pe urmele voastre...

Dar Cory, izbucnind în râs, îi tăie vorba.

– Încetează, copile, o să mă faci să plâng de frică! Hai, acum vino-ncoace. Suntem grăbiți.

Lucas se puse cu greutate pe picioare, apoi, privindu-i pe rând pe Cory, pe Mia și, în sfârșit, bocceana, zise:

– O răpești, nu-i așa ? Fuge cu tine ?

– Exact, puștiule. Creierușul tău funcționează de minune ! Și dacă sperî să ne împiedici, te înșeli. Mia are peste optsprezece ani, este majoră.

– Ești nebun ! Abia a împlinit șaptesprezece ! Te-a mințit.

Dar Cory îi flutură pe sub nas un pumn amenințător care fu de-ajuns să-l facă să tacă pe Lucas, și cu un zâmbet cinic, adăugă :

– Încă o vorbă, puștiule, și pleci în împărăția viselor cel puțin pentru o săptămână. Ai înțeles ?

Lucas aruncă spre Mia o privire plină de ură, dar consideră că e de preferat să tacă, și ieșiră toți trei din cabană, după ce stinseră lumina.

– Pe aici, zise Cory atîngându-i brațul Miei.

Părea că vrea să se afunde mai mult printre copaci. Mia îl privi uimită, dar el zise :

– Nu-mi pune întrebări, ai încredere în mine. De acord ?

– De acord.

Mergeau în șir indian : în față Lucas, urmat de Cory care îl ținea cu o mână nevinovată de ceafă, în cazul că... și în sfârșit, Mia care încheia șirul. Nimeni nu vorbea. După vreo jumătate de oră, ajunseră pe malul unui fermecător golfuleț bine ascuns de vegetația tropicală, de cealaltă parte a insulei. O sumptuoasă vedetă cu motor, albă toată, se legăna ușor în voia valurilor, la câțiva metri doar de niște stânci ce ieșeau la suprafața apei.

– Urcă repede pe vas, îi ordonă Cory Miei, care intră în apă până la jumătatea coapsei, și primește pe di-buite scara din afoară agățată de parapet. Din trei mișcări, fu pe punte și-i aștepta pe ceilalți. Văzu că pe mal se întîmplă ceva, dar era prea întuneric ca să-și

dea seama ce anume. Îl zări totuși pe Cory atingându-l pe Lucas, care se prăbuși brusc. Apoi îl văzu aruncându-l pe umărul său, intrând în apă și urcând pe vas. Cory îl puse pe Lucas pe punte ca pe un sac cu cartofi, înainte de a o întreba :

– Unde este punctul de pe coastă cel mai îndepărtat de hotel ?

În clipa aceea, Mia înțelese ce avea el în cap.

– N-a... n-a pățit nimic grav ? întreabă ea cu o voce șovăitoare, privind spre forma nemișcată ce zăcea pe punte.

– Nu-ți face griji pentru el, o să se trezească, tot la fel de tâmpit. Nu am vrut să risc să ne scape plecând înot.

Și spunând acestea, Cory afișă din nou acel zâmbet ironic pe care fata i-l văzuse de mai multe ori deja. Dar de data asta, era prea mult ! Cory era oare inconștient ? Afacerea era gravă ! Totuși, el nu părea s-o considere decât o glumă bună !

– Tu nu-știi să faci nimic altceva decât să afișezi acest zâmbet stupid ? se înfurie ea. S-ar zice că-ți place să lovești oamenii !

Stătea dreaptă în fața lui, cu ochii strălucind, plini de lacrimi, cu fața trasă de oboseală și de emoții, tremurând toată. Cât ar fi vrut să poată plânge pe săturate ! De multă vreme nu-și mai putuse permite !

Dar zâmbetul lui Cory dispăru. O privea cu gravitate acum. În sfârșit, oftă și zise :

– Foarte bine, mititico, cred că știu ce-ți trebuie, o odihnă bună. O să te duci să te culci imediat ce mă vei conduce la punctul cel mai îndepărtat de hotel.

Apoi se îndreptă repede către postul de comandă. Mia îl urmă, cu capul plecat, rușinat că se lăsase pradă furiei.

- Îmi... îmi pare rău, bolborosi ea.

- Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, văd bine că ești la capătul puterilor. Îmi dau seama că ziua asta a fost foarte grea pentru tine.

Zgomotul motoarelor sfâșie atmosfera calmă a golfului.

- De care parte se află ? urlă Cory pentru a se face auzit.

- Pe aici, răspunse ea arătând spre est.

După vreun sfert de oră, vasul se opri printre niște stânci și Cory îl transportă înot pe Lucas, leșinat în continuare, și-l puse pe mal. Apoi, se întoarse la bord.

- Și acum, la drum ! zise el.

Mă întoarse capul și-l zări pe Lucas, buimăcit, așezat pe plajă, cu capul în mâini. Apoi, întinericul îl înghiți repede, în timp ce vaporul se îndrepta spre larg. Abia atunci, ea-l privi pe Cory. Acesta se afla la comandă, puternic, sigur pe el, absorbit de ceea ce făcea. Acum ea se afla complet în mâinile lui. Și, brusc, se simți cuprinsă de panică. Ce căuta ea aici, cu acest străin care o ducea către un necunoscut devenit brusc înspăimântător ?

CAPITOLUL II

Mia, simțind că cineva îi atinge ușor brațul, se trezi și tresări brusc, dezorientată. Era întinsă pe una din banchetele vasului și, oricât de incredibil ar părea, dormise.

Cory, în picioare lângă ea, îi întindea o ceașcă aburindă.

– Poftim, bea, este ciocolată caldă. Asta îți face bine.

Mia luă ceașca. Avea o ușoară migrenă, dar oboseala îi dispăruse.

– Am dormit mult ?

– Aproape trei ore. Suntem foarte aproape de Hamilton's Reef. O să las ancora într-un loc liniștit, și mâine dimineată...

Se opri, ca și cum ar fi ezitat să continue.

– Da, mâine, mâine ne vom gândi la ce va urma.

Dar întrebările nu-i dădeau pace Miei.

– Vasul acesta, zise ea, nu l-am mai văzut niciodată până acum. L-ai „împrumutat“ de la vreunul din clienții hotelului ?

El dădu din cap, liniștit.

– Mai întâi bea ciocolata, după aceea vom avea o mică discuție.

Se așază pe bancheta din fața ei, privind-o în timp ce Mia își bea ciocolata caldă și bine îndulcită, exact de ceca ce avea ea nevoie. Își goli ceașca și o puse pe masă. Lumina difuză din cabină proiecta niște umbre alungite, iar fața lui Cory părea mai întunecată, mai puțin prietenoasă. Mia îl văzu deodată altfel... Atunci, i se făcu frică din nou. Chiar și ochii lui păreau mai întunecați, aproape negri, și iată că acum o privea de parcă i-ar fi citit gândurile...

— Ce se întâmplă? întrebă el în sfârșit. Spune-mi. Ți-e teamă de ceva?

— Nu!

Răspunsul îi scăpase, ca un reflex învățat de multă vreme, acela de a nu recunoaște niciodată că-i era teamă pentru a nu arăta cât este de vulnerabilă. Ochii ei verzi, scânteietori, întâlneau privirea noului ei prieten, și o schiță de zâmbet apărui pe buzele lui Cory.

— Și totuși așa e, ți-e teamă, dar îți repet, nu trebuie să-ți fie teamă cu mine, niciodată n-am să-ți fac rău.

— Atunci răspunde-mi la întrebare: de unde a apărut acest vas?

— Eu am ajuns pe insulă cu el.

— Poftim?! zise ea, stupefiată.

Cory coborî privirea, uitându-se atent la marea din fața lui.

— Trebuie să recunosc faptul că am abuzat un pic de credulitatea ta... mărturisi el încet.

Mia încremeni; o sudoare rece îi coborî pe șira spinării de parcă cineva îi turna încet o sticlă cu apă înghețată pe spate. Incapabilă să scoată o vorbă, îl privea pe Cory, uluită. Acesta continuă:

— De fapt, nu mi-am pierdut memoria. Eu mă numesc Cory Galen, am treizeci și doi de ani, sunt ameri-

can, originar din Kansas. Eu am închiriat acest vas în contul persoanei pentru care lucrez. Vrei să-i ştii numele ?

Brusc, tânăra fată revăzu evenimentele ce se petrecuseră în cursul zilei. Da, acum totul se explica, chiar şi acel sentiment ciudat pe care nu şi-l putea defini...

- Când... când te-am găsit pe plajă, zise ea foarte încet, nu... nu a fost vorba de nici un accident, nu-i așa ? A fost un şiretlic ?

- Da, recunosc el, nu aveam de ales, dacă doream să fac cunoştinţă cu tine fără martori.

Ezită o clipă înainte de a continua :

- Ştiam că vii în fiecare dimineaţă pe plaja aceea.

- Dar cine eşti, de fapt ? întrebă ea dintr-o răsuflare.

- Tocmai şi-am spus.

- Nu... nu asta vreau să aflu... Doamne, cred că m-am îmbolnăvit, nu mi-e bine...

El se aplecă înainte şi-i luă încetişor mâna.

- Nu, nici vorbă, doar că eşti epuizată, şi apoi eşti şi îngrijorată. O să te culci din nou, şi mâine dimineaţă, totul va fi bine.

- Spune-mi... spune-mi numele celui pentru care lucrezi, bolborosi Mia care începea să întrezărească adevărul acum.

- Henry K. Greyling, bunicul tău.

- Eram sigură !

Şi brusc, avu o poftă nebună să-l pălmuiască pe acest necunoscut aşezat în faţa ei. Se ridică dintr-un salt şi se repezi spre el, lovindu-l orbeşte cu pumnii ei mici. El se feri într-o parte, alunecă pe banchetă şi o prinse de umeri, fără s-o strângă prea tare, fără s-o brutalizeze, doar pentru a o imobiliza.

- Mia, nu mă mai lovi, zise el cu voce blândă.

Dar tânăra fată înțelese repede că el făcea niște eforturi supraomenești ca să nu izbucnească în râs, și furia ei deveni și mai violentă.

– Te urăsc ! urlă ea. Aș vrea mai bine să fiu încă acolo cu ei, decât aici cu tine !

– Hai, calmează-te, Mia ! Știi bine că nu-i adevărat ce spui. Și încetează să te mai agiți ! Doamne, te zbați ca un pește pe uscat !

– Nu, nu încetez ! urlă iarăși Mia, și aplecându-se brusc, îl mușcă cu sălbăticie de mână.

Din cauza durerii violente, Cory o scăpă din mână o clipă. Miei îi fu de ajuns. Se repezi la ușa cabinei, fugi pe punte, gata să sară în apă. El o prinse în ultima clipă.

– Dumnezeu ! Ești nebună ! Vrei să mori ? Ai auzit cumva vorbindu-se vreodată de o specie de pești care se cheamă rechini și care se ospătează cu sânge omenesc ?

– Rechinii sunt inofensivi, dacă nu-i necăjești, îi răspunse ea răspicat. Și apoi, îmi plac mai mult rechinii decât tine, și decât *el* !

– Hai să ne întoarcem în cabină și să vorbim liniștiți, vrei ?

– Nu am absolut nimic să-ți spun ! Și dă-mi drumul, te rog.

– Și mai ce ? Îți imaginezi că acum mai am încredere în tine, chiar și o fracțiune de secundă ?

O ținea acum strâns, aproape de el, cu fața doar la câțiva centimetri de fața ei. Ochii îi străluceau cu licăriri sălbatice, de parcă înnebunise de furie. Mia se simți atunci din nou cuprinsă de spaimă. Ce șanse avea ea dacă se lupta cu el ? El era de o mie de ori mai puternic, și apoi, într-un mod cu totul neașteptat, simți

că i se învârteste capul. Se relaxă și-l simți și pe Cory relaxându-se, la rândul lui.

- Așa e mai bine, zise el. Hai să ne întoarcem în cabină.

El intra după ea și închise ușa cu o cheie pe care-o băgă în buzunar.

- Stai jos.

- Nu !

- Mia, așază-te, te rog ! îi ordonă el cu o voce stăpânită.

Ea se supuse, și el se așeză în fața ei.

- Acum, măcar, îți cunosc sentimentele față de bunicul tău, zise el. Dar se vede treaba că nu-l cunoști ! Este un om bătrân, Mia.

- Nu vreau să aud nimic despre el ! răzni ea. Este un monstru, un bătrân tiran putred de bogat, autoritar și despotic. Dar tu, de fapt, cine ești tu ? Unul dintre oamenii lui ?

De-a lungul obrajilor începură să i se prelingă lacrimi pe care nu și le mai putea reține, dar nu și le șterse, ca și cum ar fi refuzat să recunoască faptul că plângea.

- Nu, nu sunt unul dintre oamenii lui. Tatăl meu este prieten cu el, și a fost, de altfel, prieten și cu tatăl tău.

- De ce spui „a fost“ ? Tatăl meu a murit ? întrebă ea nu fără o oarecare îngrijorare.

- Da, acum doi ani. Dar bunicul tău te căuta cu mult înainte de moartea lui. De fapt, te-a căutat tot timpul, de la divorțul părinților tăi, când mama ta a dispărut brusc împreună cu tine...

- Taci ! Tu nu știi nimic despre toate astea !

- Știu ceea ce bunicul tău a binevoit să-mi spună.

- Nu-i spune „bunicul“ meu !

- De acord, să-i spunem H.G. dacă preferi. Acum ești pregătită să mă asculți ? Altfel, pot să tac.

Mia se simți dintr-o dată ciudat de obosită, și se îngrijoră. Cory o privea cu blândețe.

- Așa este mult mai bine... Cred că acum trebuie să dormi, reluăm această conversație mâine dimineață.

- Nu mai am nimic să-ți spun, se încăpățână ea, stăpânindu-și un căscat. Dacă ai de gând să mă duci la omul acela, te înșeli amarnic. Ți-ai irosit prostește timpul și energia punând la cale tot acest scenariu. Eu nu...

Se opri brusc, căutându-și cuvintele, nemaștiind prea bine ce voia să spună.

- Ascultă, Mia, fetițo, ți-am pus un calmant ușor în ciocolata caldă. Nimic rău, dar vreau să dormi, să te odihnești. Întinde-te aici, eu o să mă culc pe puncte. Ai să vezi, mâine dimineață totul va fi cât se poate de bine.

- Nu ! N-ar fi trebuit să...

- Dacă ai nevoie de ceva, strigă-mă. Te voi auzi ! Hai, acum culcă-te.

O forță invincibilă o obligă să se supună. Chiar și vocea lui Cory i se părea că vine de foarte departe. Inchise ochii, simți căldura pledului pe care el îl întin-dea ușor peste ea, apoi îl auzi murmurând :

- Noapte bună.

El stinse lumina înainte de a ieși și trase ușa după el.

Pentru câteva clipe, se auzi doar clipocitul blând al apei pe coca vasului. Ceva mai târziu, zgomotul motoarelor sfâșie liniștea, dar Mia plutea deja în împă-răția viselor...

Era încă întuneric când se trezi ; îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama unde se află. Apoi, brusc, își aminti totul și sări în picioare. În jurul ei domnea o liniște totală. Se strecură până la hublou și văzu copaci și stânci. Restul insulei era înecat într-o lumină cenușie. Dar asta era oare Hamilton's Reef ?

Ușa cabinei era închisă cu cheia ! Tânăra fată păli de furie. Ce proastă fusese ! Să aibă încredere într-un necunoscut pe care-l judecase doar după mutra lui, și să fugă cu el ! Ce farsă sinistră ! El era în solda omului care-l dezmoștenise pe tatăl ei, pentru că nu fusese de acord cu mariajul lui. Auzise vorbindu-se destul despre Henry K. Greyling, încât îi ura acum însuși numele. Era un miliardar, un monstru de egoism și de autoritarism, neadmițând să-l înfrunte nimeni. Numai că, pe vremea aceea, el nu luase în seamă și averea mamei Miei, care-i ajutase pe tinerii căsătoriți să supraviețuiască fără prea mari dificultăți până ce s-a întâmplat drama, adică divorțul...

Un sentiment de singurătate intensă cuprinse inima tinerei fete : Mama ei murise, și ea tocmai aflase și de moartea tatălui ei, lucru care o lăsa totuși aproape indiferentă. Nu el fusese cel care o făcuse pe mama ei atât de nefericită ?...

Mia se prăbuși pe banchetă, cu ochii înecați în lacrimi. De atâta vreme visase să fugă de la hotel, să părăsească această insulă blestemată, și acum se afla într-o situație și mai insuportabilă.

„Dar, măcar, am reușit să evadez“, gânde ea și gândul acesta o mai reconfortă. Cory nu va putea s-o oblige să-l urmeze. Atunci, de ce n-ar rămâne la Hamilton's

Reef ? Insula era foarte vizitată de turiști și va găsi cu siguranță ceva de lucru la un hotel sau la un magazin... și imediat ce va avea destui bani, va pleca... la urma urmei, era independentă... independentă, dar fără un ban... totul revenea mereu la bani... Or, ea nu avea decât nenorocita ei de bocceluță cu niște haine zdrențuite... Oricum, nu era acum momentul să se lase pradă deznădejzii. Se duse în minuscula baie, se spălă, își puse apoi lenjerie curată, un șort și un tricou. Încetîșor, speranța îi renăștea, dar avea încă nevoie să reflecteze înainte de a se trezi Cory.

Când Cory deschise fără zgomot ușa cabinei, așteptându-se s-o găsească încă dormind, ea era deja îmbrăcată curat și pieptănată.

— Bună dimineața, zise ea cu o voce neutră, nevrînd cu nici un preț să-i trezească bănuielele, înainte ca planul ei să fie pus la punct.

— Bună dimineața, Mia, îi zâmbi el. Ai dormit bine ?

— Da, mulțumesc. Mi-e foame !

El o privi cu atenție câteva clipe, apoi zise :

— Perfect, și mie. Ce zici de niște ouă cu șuncă ?

— Grozav ! Mi-am spălat hainele ce le-am avut ieri pe mine. Pot să le usuc pe punte ?

— Du-te, dar te previn, suntem ancorați destul de departe de mal și sunt o mulțime de stânci ascunse sub apă de jur-împrejurul vasului.

— Ți-e teamă că o să sar în apă ? Dar te-ai arunca și tu după mine, nu-i așa ?

— Exact !

- Așadar, vezi bine, asta n-ar folosi la nimic. Cu siguranță că înoți mai repede decât mine.

Și luându-și lucrurile, ieși pe punte.

Malul era pustiu ; aceasta era partea nelocuită a insulei. Dar, doar la câțiva kilometri de aici, portul era plin de turiști... puțintică răbdare, își repeta Mia în gând, coborând din nou în cabină. Aromă cafelei calde amestecată cu mimosul de șuncă prăjită făcuseră să-i lase gura apă. Cory aranja tacâmurile și Mia se așeză făcând să-i ofere ajutorul ei. Dimpotrivă, se cufundă din nou în lectură.

- E interesant ce citești ?

Ea ridică, mirată, privirea.

- La hotel nu aveam deloc timp să citesc, zise ea cu răceală în glas.

- Atunci, dă-i înainte, nu te jena.

Ea simți o urmă de ironie în vorba lui, dar deja el își făcea de lucru la aragaz, fluierând.

Mia îl privi pe forș. El era îmbrăcat tot în șortul acela decolorat ; picioarele-i erau lungi și muscuroase. Își schimbase însă cămașa din ajun cu alta care, de altfel, nu era cu nimic mai bună : de un gri spălăcit, cu mâneci scurte prost călcate. Dar el, chiar că avea o construcție athletică ! Și când te gândești că lucra în solda lui H.G., acest personaj monstruos, mârșav ! Se considera chiar prietenul lui ! Hotărât lucru, pentru unii banul era o puternică motivație. Iar în ceea ce-l privește pe H.G., etica lui era foarte simplă : „oricine și orice pe lume poate fi cumpărat“.

Mia simți că păfește de indignare la acest gând, iar Cory, întorcându-se, remarcă expresia de pe fața ei.

- Hei, micuțo, ce nu e în ordine ? Încă pari foarte descumpănită.

Ea se mulțumi doar să dea din cap, și privirile li se întâlneau, încărcate parcă de electricitate. Apoi, zâmbetul malițios reapăru pe fața lui Cory.

- Nu prea te-am menajat ascuță, dezvăluindu-ți atât de brutal adevărul, nu-i așa? zise el în sfârșit. Dar nu puteam să mai joc comedia asta prea multă vreme. Am călătorit mult și am cunoscut multă lume, dar nicio dată n-am mai întâlnit pe cineva ca tine.

- Ce vrei să spui, de fapt?

- Pur și simplu, că ești atât de directă, atât de sinceră, atât de deschisă, încât nu puteam să te mai mint.

- Și aștepti probabil să-ți mulțumesc pentru asta.

- Nicidecum. Am vrut doar să-ți explic de ce am acționat astfel.

- Ceea ce, probabil, nu-ți stă în obicei!

El nu-i răspunse și, văzându-l atât de calm, atât de sigur pe el, Mia se simți cuprinsă de furie.

- Acum, să mâncăm zise el. O să te simți mai bine cu burta plină.

Dar Mia își închise violent cartea și se ridică.

- Nu! țipă ea, nu mă voi simți mai bine și, de altfel, nu-mi mai e foame.

- Ba da, făcu el calm. Așază-te la loc, îți aduc și tie farfuria acum.

- Încetează să mă tratezi ca pe un copil! ripostă ea. Nu sunt copil!

- Atunci, încetează și tu să te mai porți ca un copil!

El, măcar, știa să-și păstreze calmul. Vocea îi era tot amabilă. Mia nu-l văzuse furios decât în momentul când o agresase Lucas, și atunci Cory fusese înspăimântător!

- Tu ai întotdeauna dreptate, nu-i așa ? zise ea pe un ton caustic. În fond, îmi imaginez că ești destul de mulțumit de tine.

- De ce ? Pentru că te-am scos de pe insulă ? Nu, n-aș spune că sunt mulțumit pentru asta. Am făcut-o pentru a îndeplini rugămintea cuiva, și cu aceeași ocazie, pentru a-ți face ție un serviciu. Spuneai că îți doreai cu disperare să fugi. Cred că nu mințai totuși ?

- Nu, bineînțeles, dar...

Se opri, gata să plângă, incapabilă să exprime ceea ce simțea.

- Nu am nevoie de ajutorul tău, izbucni ea aproape fără să vrea. Nu am nevoie mai ales de ajutorul acestui om, H.G...

O lacrimă i se strecură printre gene și se rostogolea acum încetșor pe obraz. Mia și-o înlătură cu un deget, într-un gest furios.

- Nu mai plânge, murmură în șoaptă Cory. Vrei să-ți dau un șervețel de hârtie ?

- Nu ! strigă ea bătând din picior. Așadar, tu nu înțelegi nimic ?

- Încerc totuși să fac tot ce pot în acest sens, dar tu nu-mi ușurezi deloc sarcina asta. Știu că ziua de ieri și dezvăluirile mele te-au tulburat foarte tare, dar acum de ce să nu te relaxezi și să încerci să vezi partea bună a lucrurilor ? La urma urmei, ai scăpat de părinții tăi vitregi și de acel monstru de Lucas ; cu mine n-ai de ce să te temi, și peste puțin timp, vei fi în Statele Unite unde îl vei regăsi pe... în sfârșit, pe H.G...

- În nici un caz ! Cu nici un preț ! răcni ea scuturându-și violent capul.

- Totuși, n-ai de ales.

Ea îl fulgeră cu privirea : siguranța lui calmă îi era dintr-o dată insuportabilă și se întrebă cum se poa-

te ca, brusc, să urăști pe cineva pe care credeai că-l iubești.

Se ridică, foarte dreaptă, dar inconștientă totuși de prestața și expresia trufașă ce-i însuflețise deodată fața cu trăsături distinse. În ciuda vârstei ei fragede, viața o maturizase deja, și nefericirea îi accentuase acest aer semet atât de neobișnuit pentru o tânără abia ieșită din adolescență.

– Tu nu mă cunoști, zise ea alene, și eu, în ceea ce mă privește, nu-mi doresc să te cunosc mai bine. Nu ești decât un străin care a apărut brusc în viața mea, ieri, și m-ai salvat, cel puțin așa credeam. Dar n-ai nici un drept să-mi spui că n-am de ales.

Ochii ei verzi aruncau fulgere, și Cory își întoarse privirea de la ea. Dar Mia îl prinse de braț.

– Sper că ai auzit ce-am spus ?

Fără a încerca să-și elibereze brațul, el stinse, cu cealaltă mână, focul de sub tigaie.

– Perfect, răspunse el, dar acum hai să mâncăm. Era cât pe-acți să se ardă șunca.

– Oh ! Tu și micul tău dejun ! ripostă ea furioasă. Mi-ar plăcea să-ți trag o bătaie, să te doară, cum nu te-a mai bătut nimeni până acum !

El îi aruncă o privire ușor amuzată.

– Dar de ce ești atât de supărată pe mine ? întrebă el.

– Pentru că mă tem că nu înțelegi nimic, dar nimic ! Bun, hai să mâncăm. După aceea, mă vei duce până în port, de cealaltă parte a insulei, și acolo mă vei lăsa în pace. Măcar asta pricepi, domnule Cory Galen ?

– Oh, foarte bine. Și, o dată ajunsă acolo, ce vei face ?

– O să mă descurc eu.

- Tare aş vrea să ştiu şi eu cum. N-ai un ban, zise el zâmbind.

- Poftim ? izbucni Mia. Ai avut îndrăzneala să-mi cotorbăieşti prin lucruri ?

- Exact. Îmi pare rău, dar trebuia.

- Voi ai să te asiguri că nu pot să-ţi scap ? Ei bine, acum eşti satisfăcut ? Oricum, şi de data asta te înşeli : eu nu am nevoie de bani. O să găsesc ceva de lucru acolo, într-un hotel sau în vreun magazin, şi când voi avea suficiente economii, voi putea pleca.

- Dar unde, Dumnezeuule ?

- În nici un caz în America. Voi pleca în Anglia. Am rude acolo.

- Ei, hai, nu încerca să-mi spui poveşti. Poate că ai ceva rude îndepărtate în Anglia, este adevărat, dar habar n-ai unde locuiesc. Nu, Mia, continuă el punându-şi o mână afectuoasă pe braţul ei, priveşte-mă şi fii realistă : chiar crezi că, după ce am făcut atâta drum ca să te găsesc, te voi lăsa să dispari cu prima ocazie ?

Fără să încerce să se degajeze, Mia îl privi cu ochii plini de lacrimi stăpânite.

- Oh, Mia, şopti el aproape cu tandreţe. Mia, mi-
cuţo, ce-o să mă fac eu cu tine ?

- Lasă-mă să fug. Spune-i că n-ai reuşit să mă găseşti !

- Dar deja i-am spus prin radio că te-am găsit. Şi apoi, n-aş putea să-l mint.

- Ai mai multe scrupule faţă de el decât faţă de mine, zise ea cu amărăciune.

- Dacă a trebuit să te mint, află că n-am făcut-o cu dragă inimă, poţi fi sigură.

- Dar ai fost totuşi destul de mulţumit de vicleşu-

gul tău, insistă ea trecându-și vârful limbii peste buzele uscate.

- Nicidecum. Am fost totuși ușurat că am reușit să te iau fără să provoc. vreo dramă.

- Cum îndrăznești să spui asta? Și Lucas? Ai uitat de el?

- Hai să fim serioși, zise el ridicând din umeri. Lucas nu este decât un mic înfumurat răutăcios. A primit doar o lecție pe care o merita.

- Fără îndoială, dar nici tu nu ești mai bun ca el!

- Doamne Sfinte, zise Cory, dar tu ai răspuns la toate! Când mă gândesc că ți-am spus micuță Cenușăreasă!

Și izbucni în râs.

- Nu schimba subiectul, te rog! țipă Mia, scoțându-și parcă din nou ghearele. O să mă lași în portul insulei, apoi o să-l chemi pe H.G. prin radio și o să-l informezi că n-am nici un chef să-l văd.

- Și ce mai vrei?

- Ți-e teamă oare de el? îi aruncă ea pe un ton provocator.

- Mie? Nu, fetițo. Sincer să fiu, nu mi-e teamă de nimeni.

- Atunci poți foarte bine să faci ceea ce-ți cer, nu-i așa?

Și-i adresă un zâmbet fermecător; dar el nu-i răspunse și o privi doar cu un aer îngândurat.

- Știai că îi semeni ciudat de mult? zise el după o clipă.

- Taci! Nu-i adevărat. N-am nimic comun cu el! urlă ea, înnebunită de furie.

- Oh, ba da! Ești exact ca...

Îl întrerupse o lovitură de pumn ; l-ar fi atins zdrevăn, dacă nu s-ar fi ferit la timp, dându-se într-o parte.

– Hei, calmează-te, făcu el ironic, prinzându-i brațul. Astea nu sunt maniere de domnișoară.

– În orice caz, astea sunt manierele mele, îi ripostă ea, zdrobindu-i un picior cu toată greutatea ei.

Dar, imediat, el o prinse de umeri și o imobiliză.

– Stăpânește-te, micuțo, îi șopti el la ureche.

– Dă-mi drumul, brută ce ești !

– O să-ți dau drumul când o să te porți normal.

Mia încercă în zadar să se zbată. Renunță repede. Era ea puternică, dar el era atât de puternic, încât ea se lăsă repede păgubașă. Se prăbuși în brațele lui.

– Iată, așa e mai bine. Acum du-te și te așază la masă ; îți aduc farfuria ta.

Și o conduse încetișor până la banchetă.

– N-am să mănânc, bombăni ea, fulgerându-l cu privirea, în timp ce el tocmai îi punea în față o farfurie aranjată foarte apetisant.

– Cum vrei. Mie mi-e foame.

Și, așezându-se alături de ea, el începu să se înfrupte cu poftă din ouăle cu șuncă.

Mia murea de foame. Cu prețul unui efort supraomenesc, reuși să nu se atingă de conținutul farfuriei, dar când Cory îi împinse în față o ceașcă de cafea aromată și aburindă, nu mai putu să reziste. După o vreme, Cory privi farfuria intactă.

– Așadar, nu regreti bunătățile astea ? o întreabă el.

– Nu.

– Bine, atunci n-o să le risipim. Îmi dai voie ?

Și, luând farfuria din față Miei, înfulecă totul fără nici o urmă de remușcare. Asta era prea mult ! Tânăra fată își luă furioasă ceașca și se repezi pe puncte,

sprijinindu-se de parapet. O ceață de aburi calzi învăluia contururile insulei, făcând-o să pară acum chiar îndepărtată. Și totuși acolo se afla libertatea. Dar ce să facă ea cu libertatea în situația actuală? Mia nu era prea sigură că avea rude în Anglia, și oricum, nu avea nici pașaport nici bani. Nu avea decât inteligența ei și obișnuința precoce de a munci din greu. Sigur, ar fi fost mult mai simplu să se dea bătută și să-l urmeze pe Cory în Statele Unite. Acolo va găsi cu siguranță confort și bunăstare, dar de asemeni, și un bunic. Acest simplu gând o făcu să se crispeze, și dintr-o dată, îi veni în minte o mărturie a mamei sale, făcută demult :

„Henry Greyling este un tiran de cea mai joasă speță. El cumpără totul, pe toată lumea. Și, dacă cineva îi stă în cale, se debarasează de el cu tot atâtea scrupule ca și un șef al măfiei. Când l-am cunoscut pe tatăl tău, eu lucram pentru bătrânul Greyling. În ziua când a aflat că fiul lui se interesa de mine, m-a dat afară într-o oră și mi-a spus că nu voi mai găsi niciodată nimic de lucru pe întreg teritoriul Statelor Unite. Și a făcut tot ce trebuie în acest sens, poți să mă crezi. Dar pentru fiul lui, Robert, aceasta a fost picătura care a umplut paharul. Era sătul să depindă mereu de tatăl său și a fugit pentru a-și dovedi libertatea. De altfel, eu m-am gândit adesea că faptul că s-a căsătorit cu mine nu a fost decât o provocare aruncată tatălui său.

Și apoi, el știa că și eu aveam o oarecare avere personală. Venisem în Statele Unite să mai văd și altceva, să cunosc mai bine viața, să fiu liberă, și nu pentru ca să muncesc.“

Mia își simți ochii umplându-i-se de lacrimi, la amintirea acestei mărturisiri. Acesta era omul care-l trimisese pe Cory la mii de kilometri pentru a o găsi. Văzuse mai multe poze ale bunicului ei. Era un domn cu

părul cărunt, cu maxilare puternice, cu o gură ambițioasă și cu o privire rece. Era proprietarul unui lanț de magazine, al unei afaceri de vânzări prin corespondență și al mai multor ziare. Multimiliardar, avea tot ce se putea cumpăra cu bani – în afara unei nepoate!

„Iată de ce, probabil, mă caută cu atâta înversunare“, gândi cu tristețe Mia. „Dar cum mi-a dat de urmă?“

Cory, venind pe punte, o trezi din gândările ei.

– Cum ai descoperit unde mă aflam? îl întreabă ea, întorcându-se.

– Printr-un noroc incredibil. Unul dintre directorii lui H.G., un oarecare Farrand, a venit acum câteva luni să-și petreacă vacanța la hotelul părinților tăi vitregi. Văzuse mai de mult fotografii cu tine copil și știa că H.G. te caută. La întoarcere, i te-a descris bunicului tău care te-a recunoscut. Asta i-a adus lui Farrand o frumoasă promovare.

Farrand? Mia închise ochii. Numele îi spunea într-adevăr ceva... Da, un bărbat destul de neînsemnat, care o privise mult și care încercase adesea să lege o discuție cu ea. Dar, de fiecare dată, Gina intervenise; nu-i plăcea ca Mia să discute prea mult cu clienții.

– Așadar, acum ce facem? întreabă ea, privindu-l cu un aer provocator.

– Bună întrebare, Mia. Tie ce ți-ar plăcea să faci?

– Cred că ți-am spus deja.

– Bine, dar în afară de asta, trebuie să ne cumpărăm hrană... oh, nu pentru tine, desigur, tu nu ai nevoie să mănânci, dar pentru mine, eu am o poftă de mâncare nebună. Apropo, cred că nu ai de gând să faci o grevă a foamei, totuși?

„Ce idiot! Dacă ar ști el!“ Mia simțea deja că i se învârtește capul, atât îi era de foame!

- Nu, murmură ea. Doar că atitudinea ăa neplăcută de adineaori mi-a tăiat pofta de mâncare.

- Neplăcută ! Dă-mi voie să râd ! În fine, să nu mai vorbim despre asta. În afară de hrană, m-am gândit că aş putea să-ţi cumpăr nişte haine.

- Încerci să mă îmbunezi, desigur, zise ea, dar fără prea mare convingere, totuşi...

Haine ! Aruncă o privire jalnică spre bieteke ei zdrenţe uzate şi decolorate pe care le purta : un şort prea scurt, un tricou prea strâmt... Lăsa să-i scape un oftat.

- Ar trebui să începi prin a-ţi cumpăra ție nişte haine, îi spuse ea zeflemitor. Nu prea eşti plăcut la vedere.

- Sunt de acord. Hai să facem cumpărăturile împreună, şi o să alegem haine unisex.

- Ce-i asta ?

- Nu ştii ? Doamne, dar într-adevăr ai trăit departe de civilizaţie. În zilele noastre, Mia, nu prea poţi să deosebeşti întotdeauna băieţii de fete, pentru că toată lumea se îmbracă aproape la fel.

Se opri înainte de a adăuga :

- Dar tu n-ai de ce să-ţi faci griji ; bănuiesc că niciodată nu te ia cineva drept băiat.

Ea-i aruncă o privire dură.

- Nici pe tine drept fată : cu picioare ca astea !... Cory izbucni în râs.

- Vrei să-ţi spun ceva ? Eşti foarte nostimă !

- Ei bine, tu nu eşti !

Mia începu să gândească rapid. La urma urmei, se va împăca foarte bine cu o ținută cât de cât decentă. Şi apoi, de ce să refuze să viziteze insula ? Oricum, se hotări să-şi țină gura, de teamă ca el să nu coboare de pe vas singur. Îşi coborî privirea şi zise, un pic ruşinată :

- Dacă voi cumpăra ceva, va trebui să plătești tu.
- Evident, zise el, cățărându-se la postul de comandă.

Puternicele motoare demarară la prima cheie și Mia privi coasta ce se estompa rapid în depărtare, în timp ce vasul se îndrepta spre larg pentru a putea înconjura insula. Îl privi apoi pe Cory. Acesta, calm și relaxat ca de obicei, fluiera.

Dar cum va reacționa el când, o dată ajunși pe mal, ea o s-o șteargă?

CAPITOLUL III

Mia mergea în urma lui Cory. Pământul era tare și fierbinte sub tălpile ei desculțe, pe străduțele înguste pline de turiști și de localnici negri sau metiși. Nicio dată până acum Mia nu mai văzuse un asemenea furnicar de oameni, și pentru câteva clipe, se întrebă cu îngrijorare dacă va avea curajul să fugă. Ce-o să facă ea aici, singură? Dincolo de port, în golf, o mulțime de vapoare de agrement ancorate se legănau încetișor în voia valurilor albastre. Lumina soarelui era atât de brutală, încât parcă învăluia tot decorul cu o strălucire aproape tremurătoare, ca un miraj datorat implacabilei arșițe a deșertului.

Micul port semăna cu un orașel de păpuși, cu căsuțe proaspăt zugrăvite în culori vesele, cu magazinele minuscule ascunse sub povara florilor luxuriante și carnoase. Și apoi, bineînțeles, hotelurile, restaurantele, micile cafenele cu terasele lor în aer liber unde clienții își disputau rarele scaune de răchită încă disponibile. Puțin mai departe, o piață de fructe și legume în aer liber atrăgea o mulțime de curioși atât de densă, încât ai fi zis că este o masă umană multicoloră, însuflețită doar de o mișcare lentă de ansamblu.

Un vas-navetă foarte mare adusese turiștii din ziua aceea. Era ancorat în golf, la vreo cinci sute de metri

de port, alb în întregime, maiestuos, așteptând întoarcerea pasagerilor săi care erau acum debarcați pe chei din șalupele cu motor. De cum va avea o ținută mai decentă, Mia va putea cu ușurință să se strecoare printre ei și să ajungă, incognito, la bordul navetei. I se părea de-a dreptul un joc de copii !

- Hei, frumoaso, fii atentă pe unde mergi !

Pentru o clipă ea crezu că era Cory cel care-i făcea observație... dar, nu. Un turist american de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-o cămașă cu flori mari portocalii și galbene, și cu niște bermude albastru-țipător, o privea zâmbind. În mersul ei distrat, Mia fusese cât pe-acți să-l trântescă.

- Scuzați-mă, bolborosi ea, încurcată.

- Nu face nimic, frumoasă domnișoară.

- Priveam spre vaporul de colo, îi explică tânăra fată, zâmbind.

- Oh, spre „Concordia“ ? Este superb, nu-i așa ? Ai venit și dumneata cu el să vizitezi insula ?

- Nu, dar dumneavoastră ?

- Da. Ne întoarcem diseară pe vas. Locuiești aici ?

Cory tocmai privea la o vitrină, dar putea să se întoarcă în orice clipă spre ea. Trebuia deci să acționeze repede.

- Nu, eu sunt doar în trecere, răspunse cu însuflețire Mia. La ce oră se întorc pasagerii pe „Concordia“ ?

- Oh, nu știu exact. Cred totuși că spre seară.

Iată că asta îi dădea timp să se organizeze.

- Vă mulțumesc, zise ea, dând impresia că vrea să se îndepărteze, dar el o prinse de braț și Mia avu imediat un reflex de panică.

- Mia ?

Cory o striga, și americanul se întoarse, vizibil mirat.

- Da, da, vin, Cory. La revedere, domnule.

- La revedere.

Simți privirea americanului măsurând-o, în timp ce Cory o prinse cu o mână posesivă.

- Ce cauți cu domnul acela? o întrebă el cu blândețe, totuși.

- Nimic, doar vorbeam.

- Niciodată nu trebuie să intri în vorbă cu necunoscuți, știi asta? zise el cu o licărire de amuzament în privire.

- Ar fi trebuit să-mi spui asta în ziua în care te-am găsit pe plajă, îi răspunse ea sec.

Fără să-i răspundă, el o conduse până la vitrina pe care o privise puțin mai înainte.

- Hai să intrăm în magazin.

Mia privi o clipă varietatea incredibilă de haine de toate felurile, ale căror culori vesele, contrastante, materialele suple și ușoare i se părură o adevărată încântare. Niciodată până acum nu mai văzuse un asemenea lux.

În ciuda prezenței lui Cory, Mia se amuză grozav în ora care urmă. Încercă toate hainole care-i căzură în mână și, de fiecare dată când îi plăcea vreo rochie, vreo bluză sau altceva, Cory o pune pe tejea. Grămada fu curând impresionantă, dar Mia nu se mai sătura, de parcă o ametea frivolitatea dintr-o dată, pe ea care nu văzuse până acum haine frumoase decât purtate de clientele hotelului. Își reproșa un pic că nu se simțea vinovată, dar deocamdată nu era în stare de așa ceva. În sfârșit, se întoarse spre Cory.

- Dar tu, nu-ți iei nimic?

— Imediat, zise el scoțând din buzunar un teanc de dolari șifonați.

Când ieșiră din magazin, el se opri o clipă. Văzând enormul pachet ridicol pe care el îl ducea în brațe, Mia simți în sfârșit născându-se în ea un vag sentiment de vinovăție.

— Tu ai plătit toate astea, întrebă ea, sau, în fine... *el*?

— Ce importanță are?

— Poate că ție nu-ți pasă, dar mic, da!

— Atunci, să zicem că fac eu cinste. Dar nu-ți face griji, în magazinul acesta mărfurile erau ridicol de ieftine.

— Nu te cred! Lucrezi pentru *el* doar, nu-i așa?

— Într-un anume fel, da. Acum, hai să mâncăm.

— Nu, mai întâi răspunde-mi!

Simțea că, din cauza soarelui, o cuprinde amețeala, dacă nu cumva era de vină stomacul ei gol. Trebui să facă un efort disperat ca să nu se clatine.

— Să zicem că-mi plătesc o datorie de onoare, înțelegi? Bunicul... în sfârșit, H.G., l-a ajutat odinioară pe tata, și asta nu se poate uita. În orice caz, eu nu pot uita. Dar hai să mâncăm, ești lividă!

Și deodată, Mia înțelese un lucru: necunoscutul * acesta era mult mai călit decât își închipuise ea. Era un individ complex, cu mult sânge rece, mereu bine dispus, dotat cu un puternic simț al umorului. Era uimitor de puternic, și totuși foarte blând, totodată. Și nu-și uita datoriile... Ciudat amestec de calități... Închise ochii pentru o clipă, într-atât de orbitoare era lumina soarelui, și simți cum Cory o cuprinde de după umeri.

— Sprijină-te de mine!

Când redeschise ochii, totul în jurul ei se învârtca ca într-o viziune caleidoscopică, în culori stridente.

– Hai să mâncăm, și repede, șopti el. O să leșini. Ce idee să nu-ți mănânci micul dejun !...

El o conduse, aproape susținând-o, până la un mic restaurant intim și curățel. În mijlocul tavanului, un enorm ventilator mișca aerul cald, dând o iluzie de răcoare. Aleseră o masă într-un capăt al sălii unde era mai liniște și, după ce se asigură că Mia s-a instalat confortabil, Cory spuse :

– Mai întâi să mâncăm și după aceea să ne continuăm discuția, bine ?

Mia nu protestă, știind că va avea mintea mult mai limpede după ce-și va umple stomacul.

* * *

Mia era foarte relaxată. Savurase deja un pepene galben extraordinar de parfumat și un pește alb absolut delicios. Nu-i mai era chiar atât de foame și-și simțea capul limpede. În fața ei, Cory aștepta felul următor de mâncare, fumând nonșalant o țigară subțire și sorbind cu plăcere din vinul alb. În ciuda ținutei lui neglijente, de veritabil vagabond al mărilor, el se simțea perfect în largul lui. Mia, în schimb, nu vrusese să bea vin, ținea să-și păstreze capul limpede și ceruse doar o Coca-cola. Tocmai terminase de băut tot paharul. Cory o privi, ridicând amuzat o sprânceană.

– Mai vrei unul ?

– Nu, mulțumesc, îi zâmbi ea.

Într-un fel sau altul, trebuia ca ea să pună mâna pe pachetul cu haine. Dar era sigură că ocazia se va ivi. Și când va reuși să scape de sub supravegherea lui

Cory, ei bine, se va gândi atunci la etapa ce va urma. Fiecare lucru la timpul său.

Sosi și puiul, mirosind grozav de-ți lăsa gura apă, pus pe un pat de orez ornat cu felii de ananas proaspăt. Mia trebui să facă un efort ca să nu se repeadă la platou ca o infometată. De obicei avea o poftă de mâncare în limite normale, dar acum, era înțelept din partea ei să mănânce mai mult ca de obicei. În felul acesta, va putea răbda mai mult după... un „după“ destul de nesigur, de altfel, dar care era pentru ea o provocare.

Atât de mult timp visase să evadeze de la părinții ei vitregi, încât ideea de a fi liberă n-o înspăimânta. Și totuși, totul se petrecuse într-un mod atât de straniu, atât de neașteptat... Ridică privirea spre Cory. O rază de soare îi atingea umărul și dădea buclelor lui negre un imperceptibil reflex auriu. Avea un aer aproape... medieval. Părea un cavaler superb abia ieșit dintr-o carte de istorie.

De parcă i-ar fi ghicit privirea, în aceeași clipă el ridică ochii spre ea. Păreau puțin întunecați, dar imediat un zâmbet malițios apărui pe buzele lui.

– Nu reușești să mă urăști, nu-i așa, micuțo ? o întreabă el cu aerul cel mai natural posibil. Nu te feri, toate fețele mă adoră.

– Ești teribil de înfumat ! îi replică ea.

Dar, cum el continua să zâmbească, ea se înfurie.

– Și apoi, încetează să-mi mai spui „micuțo“, explodează ea. Asta mă enervează la culme !

– De acord, Mia, dar să nu crezi că o fac cu rea intenție.

„Oricum, n-o să mai ai mult timp ocazia s-o faci !“ gândi ea. Ce-o să facă el oare când ea va dispărea ? „Asta nu-i problema mea !“ hotărî ea începând să mănânce puiul, dar parcă dintr-o dată nu-i mai era foame...

– Mia ? Nu te simți bine ?

- Ba da, dar eu nu mănânc niciodată prea mult, mi-ai da o parte farfurie.

- Ei bine, nu mai mănca dacă nu poți. De ce nu te-ai duce să-ți dai cu puțină apă rece pe față ?

- Oh, da ! E o idee excelentă !

Și, aruncând o privire către pachetul cu haine, adăugă :

- Aș vrea să mă și schimb. Crezi că pot ?

- De ce nu ? Eu te aștept aici.

Urmarea fu o adevărată joacă de copii. La toaleta doamnelor exista o ușă care dădea direct spre exterior. Mia nu ezită să iasă și se trezi într-o fundătură ce dădea spre o stradă. Rămase o clipă nemișcată pentru a-și trage răsuflarea ; totul se petrecuse atât de repede încât nici nu-i venea să creadă. Era în sfârșit liberă, complet liberă. Și, fără să arunce nici o privire în urmă, se îndepărtă repede. Piața ! Era cel mai bun loc unde putea trece neobservată. De acum trebuia să gândească într-un mod foarte serios.

Soarele începea să apună, dar încă era prea cald, și Mia, deși obișnuită cu climatul tropical, începă să resimțită o oarecare oboseală. Ce bine ar fi să se poată așeza undeva la umbră, pe o terasă, și să bea un pahar mare cu limonadă rece !

„Încetează să te mai gândești !” își zise ea, întorcând cu hotărâre spatele micului chioșc cu răcoritoare, atât de ispititor, care-i oferea o varietate incredibilă de băuturi în culori atât de vii !

Era de acum timpul să ia o hotărâre asupra evenimentelor ce vor urma. Grupurile de turiști se îmul-

zeau fără încetare prin fața vitrinelor și tânăra fată începuse să se cam sature de acest spectacol. Iar în ceea ce privește această libertate atât de mult dorită, era în mod serios compromisă de un fapt cât se poate de prozaic : Mia nu avea un ban !

Văzu în depărtare portul și inima îi tresări în piept. Niciodată Cory nu se va gândi să o caute la bordul vasului lor. Cunoscându-i intențiile de a-și găsi de lucru, va căuta în amănunțime prin toate hotelurile sau magazinele. Așa-i trebuia ! În timpul acesta, ea se va putea strecura la bordul vasului și să bea un pahar mare de apă rece !

Fără să mai stea prea mult pe gânduri, Mia începu să-și croiască drum prin mulțime ca să ajungă în port. Foarte curând, lăsă departe străduțele înguste pentru a merge pe la umbra răcoroasă a palmierilor uriași. Încă se temea să nu vadă răsărind dintr-o dată capul cu bucle negre al lui Cory, dar puțin câte puțin, optimismul ei renăscu.

Ascunsă după un copac, observa vasele ancorate la chei. Da, vedeta lui Cory era tot aici, și numele ei, scris cu litere aurii, scânteia pe flancul de un alb imaculat : „Corsarul iadului“... Bun nume îi găsise !

La bord însă, nici un semn de viață. Totuși Mia își impuse să aibă răbdare, pentru a fi sigură că nu riscă nimic. Pe mal se plimbau o mulțime de oameni, unii toropiți de căldură, alții fericiți, veseli. Era sigură că nimeni n-o va băga în seamă. Bun, așadar „Corsarul iadului“ era într-adevăr pustiu. Era vremea să se aventureze. Ieși din umbra copacului, foarte sigură pe ea, și merse spre chei.

În foarte scurt timp ajunse la adăpost, în cabină ! Totul era calm și liniștit. Puse pachetul cu haine pe banchetă și se repezi spre frigider. Își termina tocmai al

doilea pahar cu apă când vasul fu zguduit de ceva, și ea auzi zgomote de voci, voci bărbătești ! Încremeni, și punându-și repede paharul în chiuvetă, căută din priviri, cu disperare, o ieșire posibilă. Dar nu găsi nici una, decât un hublou minuscul, mult prea strâmt pentru ca ea să se poată strecura... Atunci, se repezi spre ușă ca s-o încuie ; în felul acesta va mai avea câteva minute de răgaz.

Însă, în clipa când atinsese clanța, ușa se deschise și apără un bărbat. Nu era Cory, nici măcar un polițist, ci Lucas, și exact în spatele lui, Ryan Smith, tatăl vitreg al Miei. Amândoi arborau un aer sever și amenințător. Intrară în cabină și trântiră ușa în urma lor.

Ryan izbucni primul.

– Iată-te, în sfârșit, scorie mică ! Ne-ai jucat o festă murdară. Și celălalt, unde este ?

– N-am să mă întorc cu voi ! exclamă Mia, în culmea disperării.

– Ba ai să te întorci ! Unde-i individul care te-a răpit ?

Ea-i privi doar, fără să răspundă. Lucas stătea infapt în fața ei, cu pumnii strânși, cu o figură răutăcioasă, iar Ryan, evident mai stăpân pe sine, era livid de furie.

– Îmi spui o dată, sau nu ! răcni el. Crezi că am plecat să te căutăm de plăcere ?

Așa e... De ce oare ținuseră ei atât să pună mâna din nou pe ea ? Ca să plece în căutarea ei, o lăsaseră pe Gina singură la hotel, eveniment fără precedent ! Trebuie să fi existat un bun motiv pentru zelul lor.

„Calm“, își zise ea. Atâta vremea cât îi făcea să vorbească va câștiga un timp prețios pentru a se gândi

- De ce a trebuit să veniți până aici după mine? întrebă ea cu un aer nevinovat. Puteați foarte bine să vă lipșiți de mine, la hotel. Era de ajuns să angajați o fată. De altfel, mi-ați spus de multe ori că e posibil.

- Noi, însă, te vrem pe tine! o întreruse brusc Lucas, cu privirea tulbure de furie. Nemernico, va trebui să fii acolo când...

- Încetează, Lucas! urlă Ryan. O să-i explicăm asta mai târziu.

Exista, așadar, un motiv foarte precis, nemărturisit, și Lucas fusese cât pe-aci să-i dea de gol... Mia avea impresia că trăiește un coșmar făcut din mai multe episoade. Brusc, se lăsă să cadă pe banchetă. Calm! Mai ales, nu trebuia să se enerveze.

- De fapt, ce să-mi explicați? întrebă ea, cât se poate de natural.

Și Ryan avu atunci un zâmbet mai sinistru chiar decât privirea lui înnebunită de furie.

- Nimic important. O mică problemă în care ești și tu amestecată din întâmplare.

- Și de unde ați știut voi că mă aflu pe vas? mai întrebă ea pentru a câștiga timp.

- Îi supravegheam, răspunse Lucas. Aseară când ai șters-o cu adoratorul tău, am reușit să descifrez numele vasului.

Și, privind-ul pe Ryan, el continuă.

- Ar putea să apară într-o clipă în alta. Să plecăm repede de aici, pentru că e solid nenorocitul ăsta!

- Da, mi-ai mai spus-o, zise Ryan privind spre Mia. Hai s-o ștergem acum.

- Dar trebuie să mă spăl puțin, ripostă tânăra fată, înțelegând dintr-o dată cu groază că singura persoană în stare să o scoată din această situație dramatică era Cory!

Dar Cory era acum departe, ocupat să scoțcească prin hoteluri și magazine, în speranța că o va regăsi !

— Și apoi, mai trebuie să și mănânc ! reluă ea în lipsă de alte argumente. Sunt moartă de foame.

— Mai târziu ! răzni Ryan.

Dar Mia tocmai auzise o trosnitură ușoară afară ; fără îndoială că era doar clipocitul valurilor lovindu-se de coca vasului. Apoi, nu mai auzi nimic. Nici un sunet, nici o mișcare. Nu-i mai rămânea deci decât o soluție : să facă scandal cât mai mult când vor părăsi vasul. Și chiar așa... va reuși oare să atragă atenția celor din jur ? Era puțin probabil. Oamenii vor interpreta scandalul ei ca pe o banală ceartă între cei veniți să se distreze.

Oricum, ea știa să alerge bine și să înoate. Așa că, într-un fel sau altul, va reuși să scape. Se ridică încet, reflectând rapid la cea mai bună strategie de aplicat, și-și lua pachetul cu haine.

Lucas deschise ușa, și Ryan ordonă :

— Tu vei ieși primul, Lucas, apoi Mia, iar eu voi încheia șirul.

Dar, în mod ciudat, palierul ce ducea spre punte era ocupat de o siluetă masculină, un bărbat imens, cu o carură impresionantă, care-i aștepta calm exact la intrare, cu un zâmbet pe buze.

— Ia te uită ! exclamă încetitor Cory. Ce surpriză plăcută, niște străini la bordul vasului meu !

— Oh, Cory ! urlă Mia.

El o privi peste capul lui Lucas.

— Sper că nu ți-au făcut nici un rău ?

— Nu, dar au venit să mă ia acasă !

— Serios ? făcu el, înaintând ușor spre ei, și obli-

gându-l pe Lucas să se retragă în cabină, unde se împiedică de picioarele lui Ryan.

- Exact, domnule... ăăă... Scuzați-mă, dar nu vă știu numele, interveni Ryan, vizibil hotărât să ia conducerea operațiunii.

- Galen. Cory Galen. Pentru prieteni, Cory. Așa că spuneți-mi domnul Galen. Iar dumneata ești, dacă nu mă înșel, tatăl vitreg al Miei ?

Cory îl măsura încet pe Ryan ; tânăra fată nu-i mai văzuse până acum această privire atât de aspră.

- Pot să vă reamintesc, reluă Cory, că vă aflați aici la bordul vasului meu, ceea ce constituie o violare de domiciliu ?

- Dați-vă puțin la o parte ca să ne lăsați să trecem și vom fi foarte fericiți să putem pleca.

- Cu plăcere.

• Și Cory, eliberând trecerea, făcu un gest amplu cu brațul

- Hai, afară !

- O luăm și pe Mia, tăcu Ryan.

- În mod sigur, nu !

Cory vorbise cu o voce surdă și Miei i se făcu dintr-o dată teamă. Sigur, cu Lucas se mai luptase, dar Ryan avea o altă anvergură : era puternic, bine clădit, nu te temea de nimeni, nici de Dumnezeu. Nu se va lăsa azvârlit afară fără să opună rezistență.

- Pot să vă reamintesc că Mia este fiica mea vitregă ? reluă Ryan încercând să-și stăpânească vocea. Eu răspund de ea și am grijă să-i fie bine.

- Ce vorbești ! Ți pasă de binele ei așa cum îmi pasă mie de al dumitale. Hai, nu încerca să mă duci, bătrâne !

Ryan se făcu stacojiu sub pielea-i bronzată. Dacă Cory încerca să-l facă să-și iasă din sărite, metoda era

eficace. Dar Mia se sătură dintr-o dată să mai asiste la această scenă.

– Domnilor, mă aflu și eu aici, zise ea cu o voce stăpânită. Ați uitat cumva ? Și sunt destul de mare ca să hotărâsc singură ce am de făcut. Nu mă voi întoarce la hotel cu voi doi, dar nici n-am să merg mai departe cu Cory. Rămân aici, la Hamilton's Reef. E clar pentru toată lumea ?

Câteva clipe, nimeni nu făcu nici o mișcare, apoi Cory luă cuvântul :

– Ați auzit, domnilor ? Așadar, ieșiți cuminți, înainte să vă arunc eu afară cu surle și trâmbițe !

Ryan făcu un pas înainte.

– Ocupă-te tu de ea, Lucas, făcu el. A durat destul comedia asta.

Și, tot vorbind, îi dădu o lovitură de pumn violent lui Cory, sub privirea îngrozită a Mieii. Totuși, lovitura abia dacă-l clinti ușor pe tânăr, și deja totul se terminase : Ryan se rostogoli pe jos în cabină, fără ca Mia să-l fi văzut măcar pe Cory ridicând mâna. La rândul lui, Lucas se avântă înainte, dar brațul lui Cory se abătu peste umărul lui, și el i se alătură lui Ryan, pe podca. După aceea, Cory se întoarse spre Mia.

– Vrei să ieși și tu ? o întrebă el cu o voce crispată.

– Ți-ar conveni, nu-i așa ? zise ea zeflemitor. În felul ăsta, m-ai putea lovi și pe mine !

– Proasto ! Ți-am mai spus : nu-ți voi face nici un rău. Dar parcă ești o pisică pe niște cărbuni aprinși. Puțin aer proaspăt o să-ți facă bine, fără îndoială.

– M-am săturat de tine ! strigă ea. Vorbești despre mine de parcă aș fi o mobilă veche pe care poți s-o muți de colo, colo ! Crezi că e plăcut ?

- În orice caz, mai mult decât să pleci cu ei, îi replică Cory în timp ce-l apuca pe Ryan de guler ca să-l pună pe picioare.

- Hai, afară, amândoi, înainte să vă arunc peste bord !

Îl împinse cu brutalitate pe Ryan spre punte, apoi îl adună de pe jos și pe Lucas, alb ca varul... Mia apărură la rândul ei pe punte, tocmai la timp ca să-l vadă pe Cory pe chei, ținându-i de guler pe cei doi și vorbindu-le ceva cu voce scăzută. Mia, care nu auzea ce le spune, încercă să se apropie, dar Cory se întoarse brusc spre ea.

- Întoarce-te în cabină ! îi ordonă el. Asta nu te privește pe tine.

- De unde știi ? țipă ea încălecând peste parapet.

- Bine, zise el, prinzând-o de mână și trăgând-o spre el. Dacă așa vrei, stai aici, lângă mine.

Apoi își reluă discuția cu cei doi :

- Data viitoare, vă jur, n-am să mă mai port cu mânuși. O să vă arunc drept hrană pentru rechini. Ați priceput ?

Ryan se retrase imperceptibil, dar mișcarea lui nu-i scăpă Miei. Se vedea bine că-i era teamă. Cu toate acestea, nu abandonase încă partida.

- Mia, o imploră el, te rog, întoarce-te. Îți promit că de acum înainte, viața ta va fi altfel !

- Cum adică ?! exclamă tânăra fată. Vrei să spui că mă veți trata în sfârșit ca pe ființă umană ?

- Știu, Gina se poartă uneori cam aspru, dar munca la hotel nu este ușoară.

- Nu-mi spui nimic nou ! Eu însămi o fac în cea mai mare parte, remarcă ea.

- Ei bine, în viitor, fiecare dintre noi va munci puțin mai mult ca să te ușurăm pe tine.

Mia nu-și credea urechilor : acesta era oare tatăl său vitreg, sau un străin care-i vorbea așa ? Îl privi pe Lucas : jalnic, descumpănit, dușmănos. „Așteaptă numai“ îi spusese el de curând. Atunci, ea nu-și bătuse capul să înțeleagă spusile lui, dar cu siguranță că el avea o anumită idee precisă în cap...

– Mă miră dragostea asta subită pentru Mia, observă Cory. Dar, cu siguranță că aveți un motiv serios ca să explicați această bruscă afecțiune, nu-i așa ? Un motiv serios, da... cum ar fi, de exemplu banii...

Tăcu, și liniștea neașteptată păru încărcată de electricitate.

Mia nu-și dezlipise privirea de Lucas și, văzându-l atât de încurcat, înțelese că remarca lui Cory își nimerise ținta.

– E ridicol tot ce spui, zise în sfârșit Ryan, foarte calm dintr-o dată. La urma urmei, suntem oameni de lume și ar trebui să vorbim civilizat, să ne explicăm.

Mia, care nu-l văzuse niciodată umilindu-se astfel, îl găsi și mai dezagreabil decât atunci când era agresiv.

– Să vorbim despre ce, mai exact ? întrebă Cory. Mi se pare că Mia s-a hotărât deja.

– Da, și ea nu te vrea nici pe tine ! interveni Lucas arțăgos.

– Ia taci un pic, puștiule, vrei ? zise Cory tăios. Așteaptă să fii întrebat !

– Calmează-te, Lucas, interveni și Ryan.

– Nu, vreau să vorbesc ! De ce nu-i spui adevărul o dată pentru totdeauna ?

– Dar despre ce adevăr e vorba ? întrebă Mia sincer uimită.

De altfel, simțea că din nou o cuprinde furia. Vorbeau despre ea de parcă era un copil a cărui părere nu

avea nici o importanță. Își trase cu brutalitate mâna din cea a lui Cory.

- Pot foarte bine să stau și liberă, n-am nevoie de lesă ! răcni ea.

Și, întorcându-se către Lucas, cel mai slab dintre cei trei, cel mai ușor de manevrat, reluă :

- Dă-i drumul, Lucas, să nu-ți pese de ei. Spune-mi despre ce este vorba.

- N-am să-ți spun nimic, zise adolescentul cu o mutră bosumflată.

Era prea mult ! Mia se repezi, furioasă, spre el și-l apucă de gulerul cămășii.

- Ți-am spus să vorbești, Lucas ! urlă ea. M-ai înțeles ?

Lucas ridică o mână să se apere, dar Cory făcu un pas înainte, amenințător.

- Să n-o atingi, papițoiule !

Și Mia începu să-l scuture atât de tare pe Lucas, care se afla la marginea pontonului, încât acesta căzu până la urmă în apă, cu un țipăt îngrozit. În clipa de panică ce urmă, Mia își văzu șansa ei unică să scape. O luă la fugă spre plajă, către capătul cheiului. Dar abia atinse nisipul, că deja Cory o prinse și o apucă de braț.

- Dă-mi drumul, sau urlu ! zise ea, abia trăgându-și răsuflarea.

Încetîșor, el își mai relaxă strânsoarea, fără ca, totuși, să-i dea drumul definitiv.

- Meriți o mamă de bătaie, zise el cu răceală. De ce nu m-ai lăsat pe mine să rezolv lucrurile ?

- Ți-ar plăcea și ție să-mi organizezi viața, nu-l așa ? îi replică ea furioasă.

Ochii ei verzi aruncau fulgere.

- De-acum, m-am săturat ! continuă ea. Du-te mai bine și ai grijă de vaporul tău înainte ca cei doi să ți-l jefuiască.

Și, în timp ce vorbea, făcu un salt pentru a încerca să scape.

- Dumnezeu, dar te lupți ca o adevărată tigroaică, mormăi el. Cred că, datorită firii tale, te-ai fi descoperit dintr-o mie, dacă ar fi trebuit să te cauți !

- Taci ! strigă ea. Ți-am mai spus, nu vreau să...

- Lasă copilăriile ! E timpul să privești realitatea în față !

De data aceasta, el vorbea foarte serios.

- De ce ai fugit de la restaurant ? întrebă el. N-a fost prea drăguț din partea ta.

- Te-am prevenit ca voi încerca să scap.

- Și credeai că, astfel, o să mă îngrijorez, desigur ? reluă el, cu un zâmbet ce-i dădea la iveală dinții albi și perfecți. Nici o clipă nu te-am pierdut din ochi. Te-am urmărit prin piață și pe străduțele pline de turiști. Oftatul tău în fața chioșcului cu răcoritoare nu mi-a scăpat. Chiar credeai că poți fugi de mine atât de ușor ?

- Dar nici măcar o clipă nu te-am observat ! murmură ea cu o voce tremurătoare.

Se simțea dintr-o dată teribil de obosită.

- Bineînțeles, micuțo... Doar nu m-am născut ieri...

- Așadar, m-ai văzut întorcându-mă pe vas, așa-i ? Și i-ai văzut și pe ei urmărindu-mă ?

Privirea i se încețoșă... Totul părea să se învârtască în jurul ei. Ah ! dacă ar putea măcar să se așeze un pic după cursa ei nebunească.

- Într-adevăr. Nu riscai nimic, dar tu n-aveai de unde să știi. Ți-a fost frică ?

— Ești nebun ! replică ea regăsindu-și o urmă de energie. Aș fi scăpat eu de tine cumva.

— Fir-ar să fie ! Nu, zău ! Singură împotriva lor ! Ești tu puternică, dar forța ta are și ea niște limite, totuși.

Vocea lui părea acum că vine de undeva de foarte departe. Mia-l privea, dar fața lui părea că se apropie și se îndepărtează într-un mod foarte ciudat până ce deveni foarte neclară... Auzi atunci o voce, departe, foarte departe :

— Mia, ce ai ?... Mia...

Dar cuvintele zburară într-un vârtej de stele, totul părea că se învârteste și, pentru prima oară în viața ei, Mia își pierdu cunoștința.

CAPITOLUL IV

Ce bine era să te odihnești astfel, în sfârșit liniștită! Nici o ceartă, nici o luptă. Totul de acum va fi bine. Mama ei îi șoptise asta la ureche și Mia îi simțise mâna mângâietoare pe frunte în timp ce-i răcorea fața cu un șervet ud!

„Nu-ți fie teamă, draga mea...”

Aceste cuvinte șoptite cu tandrețe îi răsunau încă în urechi. Atunci Mia deschise ochii, și fața luminoasă a mamei sale se estompă, lăsând locul celei a lui Cory, aplecat deasupra ei, cu o cârpă umedă în mână. Ea-l privi, încă buimăcită, crezând că este o ultimă fantasmă din visul ei deja destrămat. Apoi îl recunoscu de-a binelea.

— Oh, nu-l șopti ea.

Și, întorcând capul, începu să plângă cu lacrimi fierbinți.

— Nu-ți fie teamă, îi mormură el cu o voce foarte blândă. Am scăpat de ei! Nu te mai pândește nici un pericol.

Cu mare greutate, Mia reuși să se așeze și observă că se afla în cabină, pe banchetă, iar vaporul se leșina ușor. Privi prin hublou. Nu văzu decât cerul și marea peste tot. Pământul dispăruse...

— Unde suntem? întrebă ea cu o voce slabă.

- La câțiva kilometri de Hamilton's Reef.
- Și ceilalți doi, ce s-a întâmplat cu ei ?
- I-am lăsat acolo.
- Mi-am pierdut cunoștința, nu-i așa ? întrebă ea, aproape cu mirare.

- Da, și a trebuit să te aduc în brațe până la vas.
Apoi, a trebuit să scap de cei doi și sarcina n-a fost deloc ușoară, cu tine, inconștientă, în brațele mele.

- N-am de gând să rămân cu tine. Să ne întoarcem acolo.

Cory schiță un zâmbet agasat.

- Mia, încetează cu copilăriile ! Nu dorești, totuși, să te întorci la închisoarea ta, cred ?

- Unde vrei să mă duci ?

- O să mergem în Bahamas, după mai multe escale, iar de acolo, vom lua un avion către Statele Unite.

- N-ai deci nici un scrupul, nici o urmă de inimă ? ! exclamă ea, cu vocea încărcată de amărăciune.

- N-am inimă ? Dar tu ai fost aceea care m-ai implorat să te scot de pe acea insulă blestemată !

- Nu știam cine ești și pentru cine lucrezi...

- Ascultă, micuț, zise Cory apropiindu-se de ea; nu-ți cer decât un singur lucru : să accepți doar să-l vezi pe H.G. Dacă după aceea vei vrea să pleci, el nu te va reține.

- Mă faci să râd ! Chiar crezi că mă va lăsa liberă, după ce a cheltuit atâția bani ca să mă găsească ? Fața lui Cory deveni gravă, dintr-o dată.

- De fapt, ce-ți imaginezi ? Că am să te livrez ca pe un pachet, și apoi am să dispar în natură ?

- Evident ! Ce-ai putea face altceva ?

- Ascultă, Mia, m-am gândit bine înainte de a pleca să te caut. Este adevărat, voiam să-i fac un serviciu lui H.G. și știam că nu ești fericită cu părinții

tăi vitregi. Farrand, domnul acela care te-a remarcat, nu ne-a lăsat nici o urmă de îndoială asupra acestui fapt. Dar eu am vrut să mă conving singur...

- De unde punerea ta în scenă, atât de ridicolă, pe plajă, îl întrerupsese ea pe un ton caustic.

- Ți-am mai spus că mi-a părut rău că a trebuit să abuzez astfel de candoarea ta.

- Minți !

Închise ochii și simți că începe să-l urască cu violență. Și, din nou, imaginea mamei sale din visul ei, îi reveni în minte. Atunci, începu să plângă cu jale, ca un copil abandonat.

Îl simți pe Cory apropiindu-se timid și, în clipa următoare, îi simți căldura brațelor în jurul umerilor.

- Oh, Mia, nu mai plânge, te rog, murmură el cu o voce blândă. Nici nu-ți imaginezi ce simt !

- Nu-mi pasă ce simți tu, reuși ea să articuleze printre suspine.

Și totuși, mâna lui era caldă, reconfortantă pe brațul ei gol, și degetele lui, mângâietoare. Atunci, dintr-o dată, Mia nu mai dori să lupte ; în ciuda urii pe care i-o purta, dorința violentă de a se abandona în brațele lui fu mai puternică. Își ridică spre el fața inundată de lacrimi și-și cufundă privirea în ochii lui albaștri, atât de tandri acum.

Buzele fetei tremurară când văzu cât de aproape era gura lui, buzele lui senzuale, generoase, dar care știau să fie și aspre. Buze pe care ea le văzuse zâmbind, dar și crispându-se. Ce simțeai oare când erai sărutat ? Doar Lucas îndrăznise să încerce, dar își plătise îndrăzneala cu o serioasă hemoragie nazală. Pe nesimțite, abia conștientă de ceea ce făcea, ea se săltă ușor până lângă buzele lui, și dintr-o dată, pentru prima oară, un bărbat îi fură un sărut. O ținea ușor lipită de el, și o săruta

cu sete și cu o tandrețe pe care ea nu și le-ar fi putut imagina vreodată.

Trupul Miei era în flăcări, iar mintea îi era pierdută departe, foarte departe, într-o infinită mare de tandrețe.

Apoi Cory se dezlipi de ea. Ochiul îi era întunecat, iar fața lui cu o expresie tulburată, ciudat de caldă, rămăsese aplecată asupra ei. Brusc, el se ridică.

— Iartă-mă, Mia, zise el cu voce răgușită. N-ar fi trebuit să mă las dus de val.

— Oh, ba da, spuse ea ridicându-se la rândul ei pentru a-i sta în față.

Încerca o senzație necunoscută ei, un fel de sentiment de putere aproape amețitoare. În această clipă anume, se simțea ca o regină care putea să obțină de la el orice. Chiar și libertatea ei. Își trecu o mână mângâietoare pe obrazul lui și-i zâmbi.

— Mai sărută-mă, zise ea cu nerăbdare în glas.

El o privi, apoi îi înlătură mâna cu un gest brusc. Acum, ochii îi scânteiau cu o duritate înspăimântătoare.

— Nu, zise el cu o voce alterată. Nu știi ce faci, Mia!

Ea avu impresia că încasează o palmă; se măsură din priviri, în tăcere, fiecare încercând să susțină cât mai bine privirea celuilalt. Tânăra fată înțelese că puterea ei efemeră asupra lui dispăruse... Din nou, Cory era cel mai puternic.

— Te urăsc! țipă ea urcând în viteză pe punte.

Și, fără să stea prea mult pe gânduri, se aruncă în apa limpede și caldă.

— Mia!

Îl auzi strigând-o, în timp ce ea se îndepărta de vas. Apa îi umplea ochii, urechile, ștergând de pe obraz gustul amar al lacrimilor, purificând-o parcă de dulceața

rafinată a sărutului lui Cory. Nimic altceva nu va mai avea importanță.

Mia era o foarte bună înotătoare. Se întoarse și observă la suprafața apei capul lui Cory, apoi brațele lui puternice bătând apa într-un ritm rapid. Se apropia cu fiecare secundă. Ea-și accelera ritmul, știind însă că lupta era pierdută dinainte. Câteva clipe mai târziu, el își puna o mână fermă pe spatele ei.

— Ești inconstientă, sau ce naiba? făcu el după ce-și trase sufletul. Apele astea sunt pline de rechini! Să ne întoarcem repede pe vas.

— Nu-mi pasă! urlă ea, zbatându-se. Dă-mi drumul!

— Nici gând!

— Nu vreau să mă întorc cu tine!

— Mia, vorbesc serios, încetează să te mai zbați, sau voi fi obligat să folosesc forța. Nu este momentul să glumim. Am văzut un rechin dând târcoale când am aruncat ancora.

— Încă una din minciunile tale! făcu ea, arțăgoasă. Și de altfel, ți-am spus că nu-mi pasă!

Și, împingându-l cu toată puterea, îi alunecă din mâini.

Mai apucă să vadă venind spre ea pumnul lui, după care, nimic: căzuse în tenebre.

*

* *

Întinsă pe punte, Mia simți căldura soarelui pe pielea ei deja uscată. Deschise pleoapele și clipi des, într-atât de brutală era lumina. Îl căută din ochi pe Cory. Nu se vedea pe punte. Și dintr-o dată, totul îi reveni brusc în minte: nu, el nu glumise adineaori, o lovise de-a binelea!

- N-am dat chiar atât de tare, o să-ți revii !

Vocea părea să se audă de nicăieri. Cory rămânea invizibil.

- Du-te naibii ! gemu Mia. Nici nu vreau să te mai văd ! M-ai lovit, brută ce ești !

- N-aveam de ales. Iar în privința rechinilor, aruncă o privire peste bord, ai să vezi că nu-ți spuneam povești. Au auzit lupta noastră din apă. Animalele astea simt vibrațiile de la mai bine de un kilometru.

Mia se ridică pentru a se apropia de parapet. Apa era calmă și transparentă. Deodată, un fel de vârtej urcă la suprafață : un rechin alb, îngrozitor, tăcut, viclean, înota fără grabă între două ape, cu fălcile la pândă.

Ea-l privi, fascinată, apoi se întoarse și coborî în cabină. Ajunsă aici, încuie ușa și-și desfăcu pachetul cu haine. Îi făcuse atâta plăcere când le probase, în magazine... Acum, o lăsau total indiferentă. La urma urmei, nu erau decât niște haine, nimic altceva.

Alese totuși un șort roșu și un tricou albastru electric, pe care și le puse la repezeală în locul zdrențelor ei ude, după ce făcu un duș. Urcă din nou apoi pe punte ca să și le pună la uscat. Cory apăruse și el ; urmărirea cu atenție o undiță.

- Am să încerc să prind un pește pentru cină, zise el după ce-i aruncă o privire malițioasă. Rechinilor le place și carnea semenilor lor, așa că pe aici ar trebui să fie pește.

Își scosese și el cămașa ca să se usuce, și Mia zări la gâtul lui un medalion de aur atârnat de un lanț. Cory era bronzat și clădit într-adevăr ca un atlet, cu umeri largi și brațe lungi și puternice. Dar aerul lui de perfectă stăpânire de sine era odios pentru Mia. Era evident că nu-i păsa de nimic, și de Mia cu atât mai

puțin. Ea privi cu disperare spre imensitatea mării dimprejur. Erau singuri, amândoi, pierduți în acest nemărginit pustiu de singurătate, iar ea nu mai putea să facă absolut nimic.

Se îndreptau spre Bahamas, îi spusese el. Vor fi deci niște escale în drum... Tânăra fată simți renăscându-i speranța : nu era pierdută chiar orice șansă. Dar avea nevoie de bani, nu prea mulți, doar atât cât să-i ajungă pentru hrană până ce-și va găsi de lucru. Cory își punea portofelul în buzunarul de la spate al șortului, îl văzuse ea scoțându-l de acolo, când plătise la magazin. Ținându-și un pic răsufllarea, îl întrebă, netam-nesam :

- Când ai sărit în apă după mine, aveai portofelul în buzunar ?

El îi aruncă o privire ambiguă, peste bățul undiței.

- Nu, domnișoară ! Mi-am aruncat portofelul pe puncte înainte de a sări. Dar l-am recuperat, și acum e din nou la adăpost în locul lui obișnuit, adăugă el lovindu-și ușor buzunarul de la spate.

Nevrând să-i trezească bănuielele, Mia se pierdu din nou în contemplarea apei.

- Se pare că rechinul a dispărut, zise ea după o vreme. Grăbește-te dacă vrei să prinzi pește.

- S-ar putea să ai dreptate. Vrei să urmărești undița împreună cu mine ?

El aruncase firul peste bord și cu undița în mână, stătea foarte aproape de Mia. Tânăra fată simți atunci o tensiune ciudată și crescândă plutind între ei. Nicio dată nu mai avusese asemenea senzații. Un fel de căldură plăcută urca în ea în valuri ușoare, conștiința tulburătoare a acestei prezențe fizice, atât de aproape de ea, făcând-o să se înfioare...

Respiră adânc ; ceva nedefinit se schimbase între

ei și nimic, de acum înainte, nu va mai fi la fel.

S-ar fi putut depărta puțin, dar nu era în stare. Cu privirea ațintită asupra lui, îi sorbea din ochi fiecare gest. Ar fi vrut, de asemeni, să vorbească, dar se temu că vocea o va trăda. Atunci se agăță de balustradă și o strânse atât de tare încât încheieturile degetelor i se albiră.

El fu acela care rupse tăcerea, și vocea lui părea naturală. Doar dacă... da, se pare că-i era greu să articuleze cuvintele cu obișnuita lui ușurință.

- Ține-mi o clipă undița, până mă duc să aduc ceva pe care să ședem.

- Desigur.

Ea întinse mâna și, pentru o fracțiune de secundă, degetele li se atinseră. Mia avu impresia că suporta o descărcare electrică ce se propaga prin venele ei cu rapiditatea unui fulger. Se clătină ușor sub influența acestui șoc, dar Cory deja îi întorsese spatele, lăsând-o în spăimântată de violența emoțiilor ei.

Reapăru câteva minute mai târziu, cu două scaune de pânză pe care le deplie. Și, invitând-o să se așeze, îi luă undița din mână, fiind foarte atent de data asta, să n-o atingă...

- Ai să vezi, o să muște în câteva clipe.

- Da, răspunse Mia, cu mintea aiurea.

Îi simțea privirea ațintită asupra ei, dar nu îndrăzneă să-i spună să înceteze s-o mai privească. Brusca, îi veni în minte o idee pe care i-o expuse lui Cory.

- De fapt, din ce motiv veniseră Ryan și Lucas să mă caute? Ai spus ceva de niște bani, mi se pare, dar n-am înțeles prea bine.

- Spune-mi ceva, Mia: părinții tăi vitregi nu ți-au cerut niciodată să semnezi vreo hârtie?

Întrebarea o surprinse, fără ca ea să poată ascunde

asta.

- Ce să semnez, Dumnezeu! ?

- Oh, nu prea știu exact, hârtii, imprimate de exemplu.

- Nu... nu-mi amintesc... Oh ! ia stai... da, într-o zi, parcă, dar e atât de mult de atunci... nu-mi mai amintesc prea bine. Ceva în legătură cu o asigurare, cred, pentru hotel. Trebuia să o semnăm toți, da...

- Înțeleg. Sunt sigur, închipuie-ți, că ei se folosesc de numele tău, poate chiar îți falsifică semnătura, pentru a scoate niște bani de la cineva. Cum vine poșta pe insulă ?

- O dată pe săptămână, cu vaporul.

- Ți s-a întâmplat să o trici tu, ca s-o distribuie clienților ?

- Nu, Gina ținea să facă ea lucrul ăsta. Eu nu aveam voie să deschid sacul, când îl aduceau.

Și Mia se întrerupsese amintindu-și o scenă cu mama ei vitregă, într-o zi când, crezând că face un lucru bun, deschisese sacul cu corespondența. Gina făcuse o criză de furie ieșită din comun, nepotrivită cu greșala involuntară a fiicei sale vitrege.

Îi povesti incidentul lui Cory.

- Vezi, concluzionă el, primeau probabil scrisori care-ți erau destinate.

- Vrei să spui că primeau bani în numele meu ? Dar cine mi-ar fi putut trimite mie bani ?

- Nu știu, zise el ridicând din umeri. Rudele tale din Anglia, poate.

- Dar asta-i o mârșăvie ! izbucni Mia.

- N-o cunosc pe mama ta vitregă, dar i-am văzut pe Ryan și pe Lucas. În ceea ce-i privește, nimic nu m-ar mira. De altfel, nu le-am ascuns felul meu de a gândi.

- Ce le-ai spus ?

- Că-mi imaginez destul de clar escrocheria lor murdară și că or să mai audă de mine.

Mia nu răspunse nimic. Brusc, se simți îngrozitor de nefericită, de parcă lumea întreagă se unise împotriva ei.

- Mia ? Ce-ai pățit ?

- Lasă-mă în pace ! strigă ea, sărind în picioare. Vreau să fiu singură, înțelegi ? Îi urăsc pe toți, și te urăsc și pe tine !

Și, fără să încerce să-și stăpânească lacrimile, se repezi în cabină, trânti ușa în urma ei și se aruncă pe banchetă, în hohote de plâns. O durea parcă tot corpul, atât era de obosită, de încordată și speriată de emoțiile intense și necunoscute pe care le resimțea în mod confuz, fără a reuși să le înțeleagă.

Închise ochii și încercă să se relaxeze. Curând, încetișor, căzu într-un somn odihnitor.

*

* *

Când se trezi, simți un miros plăcut ce venea din bucătărie. Se ridică puțin și auzi un zgomot. Curând, apărură Cory cu farfuriile.

- Sper că-ți este foame. Am prins doi pești !

- Bravo ! Am să te ajut, zise ea sărind în picioare.

Regreta ieșirea ei de adineaori, dar Cory părea s-o fi uitat complet.

- Nu. Stai liniștită, e aproape gata.

Și dispărură în bucătărie.

Mia se duse în minuscula baie ca să-și răcorească fața și mâinile. Privindu-se cu îngrijorare în oglindă, se întreba dacă evenimentele din aceste ultime zile îi

marcaseră cumva trăsăturile. Dar nu, nu se schimbase. Doar pielea părea ceva mai bronzată. Atunci, punându-și un deget pe buze, își aminti : „m-a sărutat“, dar își aminti imediat și ceea ce urmasse, și-și retrase repede degetul de parcă ar fi ars-o. Se revăzu atunci, pe punte, în picioare lângă Cory, în lumina aurie a acelei după-amiezi... Amintirea aceasta o emoționă atât de violent încât își întoarse brusc capul dinspre oglindă pentru a reuși să-și stăpânească bătăile dezordonate ale inimii. Tensiunea asta atât de puternică o resimțise oare și el ? Pentru că ea era și acum încă atât de tulburată, încât tremura.

Îeși încet din baie, tocmai când Cory aducea pește pe masă.

– Hai repede. E cald. La desert avem fructe.

Și de data aceasta, siguranța lui calmă și potolită o agasă, dar Mia era prea obosită ca să mai reacționeze. Era sătulă să se tot lupte. Începu să mănânce, urmată curând și de Cory.

Nu vorbeau. Mia se simțea plictisită, iar Cory părea preocupat de ceva. Când termină de mâncat peștele, tânăra fată își împinse farfuria la o parte și, alunecând de-a lungul banchetei, zise :

– Mă duc să fac cafeaua.

– Foarte bine, spuse el fără să ridice privirea.

În timp ce punca apă în cafetieră, Mia vedea în minte fața lui Cory și se întreba cine este acest individ care a parcurs mii de kilometri ca s-o caute. Se numea Cory Galen, tatăl lui era un prieten de-al lui Henry Greyling. Iată tot ce știa despre el. Restul îl descoperise ea singură, și anume că era iute la mânie, dar stăpân pe sine, puternic și totuși foarte blând. Avea simțul umorului, dar știind să fie și necruțător. De două ori, ea încercase să-i scape ; de două ori, el o recupe-

tase, salvându-i probabil viața, cel puțin a doua oară...

Mia oftă auzind flinieratul cafetierei. Cărui impuls ascuns i se supusese ea când se purtase atât de urât cu el? Îi era rușine de izbușnirea ei prostească, dar un lucru era sigur: de acum, asta nu se va mai întâmpla.

Puse cafeaua în ceaști, o amestecă cu puțin lapte praf și o aduse pe masă.

— Mulțumesc, zise Cory aprinzându-și o țigară.

Mia nu voia să se așeze, atât era de grăbită să se îndepărteze de el. Dar unde să se ducă? Era prizonieră pe acest mînașcul vas, fără nici o posibilitate de a fugi.

Cory o privea, de parcă i-ar fi citit gândurile. Apoi, privindu-și ceasul, zise:

— O să pornim cucînd la drum. Vreau să ajung la chei înainte să se întunece.

— La ce insulă ai de gând să te oprești?

— Oh, o insuliță mică, nu departe de aici.

— O să stăm peste noapte acolo?

— Probabil.

— Și după aceea?

— Ți-am mai spus: ne îndreptăm spre Bahamas, în etape mici.

Vorbise încetișor, de parcă ar fi vrut să mai destindă atmosfera. Dar Mia, fără să vrea, simțea o nevoie permanentă de a i se opune.

— Dacă înteleg cu bine, mă transporti exact cum un cargou își cară marfa?

— Oh, Mia, n-o lua de la capăt! Am avut o zi destul de grea, nu crezi?

— Ce-mi pasă? N-o să-mi reproșezi acum mie că tu ai acceptat să faci afacerea asta?

— Ai putea măcar să faci în așa fel încât să-mi fie mai ușor.

- Tu ți-ai făcut-o, mi se pare ! Dacă aș fi știut cine ești atunci când jucai comedia aia pe plajă, te-aș fi lăsat naibii acolo !

- De asta sunt sigur, zise el izbucnind în râs.

Furioasă să-l vadă râzând de ea, Mia apucă primul lucru care-i căzu în mână - o cante - și i-o aruncă în cap cu sălbăticie.

- Ți interzic să râzi de mine ! țipă ea.

Cu un gest reflex, el evitase cartea care ateriză pe jos, apoi alunecă până la ușa. Cory se ridică atunci încet și se opri în fața tinerei fete. Era imens, aproape înspăimântător. Inutil să se lupte cu el... Mia se întoarse, dar el o apucă de braț.

- Ia cartea de acolo, zise el pe un ton calm.

- Du-te la naiba !

- Nu glumesc, Mia ; ia cartea de acolo, sau o s-o faci cu forța.

Ea încercă să se elibereze... Dar el o ținea cu fermitate, chiar dacă n-o strângea prea tare, dar putea s-o facă dacă ea încerca să se zbată.

- Ei bine, forțează-mă, se încăpățână ea, cu un aer provocator în ochii ei verzi.

Îi auzi respirând foarte rar, în atmosfera tensionată dintr-o dată. Trupurile lor aproape că se atingeau. Mia simți parfumul sănătos și proaspăt al pielii lui sărate, îi vedea ochii albaștri reci, duri ca gheța, acum.

- Nu glumesc, repetă el cu o voce surdă, dar perfect controlată.

La ce bun să se lupte cu o asemenea forță ? El era atât de puternic încât ar fi putut face ce vrea cu ea.

- Dă-mi drumul, zise calm Mia. O s-o iau.

Îi dădu drumul, și ea traversă cabina, luă cartea de jos și o puse pe masă.

- Mulțumit ? îl întrebă ea, cu ochii înecați în lacrimi.

- Ca întotdeauna, când te porți într-un mod civilizat, răspunse el. Dar...

- N-am ce face cu o lecție de morală, mulțumesc.

- Amintește-ți doar că există unele reguli de comportament ce trebuie respectate, dacă vrei să ne înțelegem bine. Aruncatul cu o carte în capul cuiva, n-a rezolvat niciodată nici o problemă.

- Ar trebui să pornești motoarele, îi replică ea. S-a făcut deja destul de târziu. N-aș vrea să întârzi din cauza mea.

- Nu-ți face tu griji, încă știu ce fac.

Și, sorbindu-și restul de cafea, se ridică și urcă pe punte.

Mia se lăsă să cadă pe banchetă, foarte obosită dintr-o dată. Se strădui să-și stăpânească lacrimile care-i înecau ochii.

Zgomotul motoarelor rupse liniștea, și vasul se puse în mișcare. Mia privi prin hublou, dar nu văzu decât linia continuă a orizontului. Marea era atât de calmă încât abia se simțea că vasul înaintează. Tânăra fată se ridică în sfârșit, debarasă masa și spală vasele. După ce termină totul, șterse cu o cârpă umedă suprafața mesci, apoi se așeză din nou pe banchetă, cu inima grea. Ce să facă acum ? Dacă ar fi fost vorba de un altul, i-ar fi plăcut să urce la postul de comandă și să piloteze ea o vreme sub supravegherea lui. Dar cu Cory n-ar face asta niciodată ! Îi revedea expresia feței când îi aruncase cartea în cap. Lupta era pierdută dinainte, n-avea nici o șansă împotriva lui. Atunci, de ce n-ar abandona chiar acum, și să accepte ca el s-o ducă în

Statele Unite penŕu a-i face cunoștință cu acela pe care ea refuza să-l considere bunicul ei ?

Doar dacă, da, doar dacă nu se va petrece o minune...

CAPITOLUL V

– Mia, trezește-te !

Ea deschise ochii și-l văzu pe Cory, curat, proaspăt ras, îmbrăcat cu o cămașă bleu și niște blugi, întinzându-i o ceașcă de cafea.

Îl privi, buimăcită, o vreme. Îi veniră în minte amintiri confuze, vocile înfundate ale unor bărbați, cli-pocitul ușor al valurilor pe coca vasului nemișcat, și mai ales imensa ei oboseală, ca o greutate de plumb pe pleoape... În timpul nopții se trezise și găsisese bancheta alăturată goală. Își amintea vag că se întrebase dacă nu cumva Cory plecase și o lăsase singură...

– Unde suntem ? întrebă ea. Mi s-a părut că azi-noapte am auzit niște voci bărbătești. Tu unde ai dormit ?

– Pui cam multe întrebări în dimineața asta ! M-am culcat pe puncte.

– Și cu cine vorbeai ?

– Nu știu. Am făcut plinul de combustibil, dar nu l-am întrebat pe pompist cum îl cheamă, zise el ridicând din umeri.

Opriseră deci lângă o insulă locuită ! Mia luă ceașca de cafea, pentru a-și ascunde emoția.

– Îți mulțumesc, zise ea cu amabilitate. Azi mă ocup eu de micul dejun.

– Foarte bine, dar nu-i nici o grabă.

Și plecă liniștit, închizând ușa în urma lui pentru ca ea să-și poată face în voie toaleta.

Mia își bău cafeaua în timp ce se tot gândea. Cory părea bizar în dimineța asta. Ce se întâmpla? Avea un aer ciudat, ceva nedefinit... Tânăra fată căscă, se întinse și se duse apoi în baie.

*
* * *

„E foarte important să rămân calmă“, își repeta ea. „Nu te arăta grăbită să cobori pe insulă.“ Trebuia să-l facă pe Cory să creadă că acceptase situația și abandona orice idee de a fugi.

Se amuză mult când pregăti micul dejun. Dacă-și dădea silința, știa într-adevăr să facă o mâncare apetisantă. Când totul fu gata, îl chemă pe Cory.

– Mmmm l... făcu el, când văzu superba omletă cu șuncă, bine rumenită, pufoasă, și salata de ananas proaspăt pusă pe marginea farfuriei.

– Așteaptă numai să guști, zâmbi ea.

– Deja se simte cât e de bună, îi răspunse el, așezându-se și luându-și furculița.

– Îți aduc și cafeaua.

Ea mâncase înaintea lui, fără să știe prea bine de ce, sau mai degrabă, pentru a avea astfel o clipă de răgaz, singură pe punte pentru a examina situația.

Puse cafeaua pe masă și zise :

– Ai tot ce-ți trebuie? Atunci eu urc pe punte să lau puțin aer.

– Bineînțeles ! Nu te jena. Ești liberă.

– Dacă se poate spune așa, îi replică ea, și se îndepărtă fără să mai aștepte reacția lui.

Insula nu era decât la câteva zeci de metri ; nu prea mare, foarte împădurită, și încă răcoroasă, în lumina blândă a dimineții. Părea pustie, dar la Hamilton's Reef, Cory avusese grijă să ancoreze de partea nelocuită a insulei. Mia își ascunse un zâmbet. Nu va trebui decât să meargă puțin pe jos... Și brusc, mânată de un instinct inexplicabil, tânăra fată urcă la postul de comandă.

La vedere, pe tabloul de bord, alături de o hartă marină, trona portofelul lui Cory !

Mia își simți inima săltând în piept. O mâncau degetele, dar cinstea ei înăscută îi interzicea să pună mâna pe un bun aparținând altcuiva. Dar, ca să poată fugi, n-avea, din păcate, altă soluție. Și apoi, oricum, ea îi va înapoia acești bani, chiar dacă va trebui să-i trimită pe adresa bunicului său.

Deschise portofelul : era dolidora de dolari, de cărți de credit diverse, de cecuri de călătorie. În viața ei, Mia nu mai văzuse atâția bani ! Stăpânindu-și un puternic sentiment de vinovăție, trase afară o hârtie de zece dolari, închise repede portofelul și, când îl puse la locul lui, căzu din el o poză ce alunecă pe punte. Ea o luă de jos și văzu că era fotografia unei tinere încântătoare, de vreo douăzeci de ani, cu o expresie veselă pe fața încadrată de bucle brune.

Mia puse fotografia la locul ei cu o mână tremurândă, puse hârtia de zece dolari în buzunarul șortului său, și coborî repede.

Apa era calmă și limpede, iar malul, o plajă cu nisip fin, părea atât de aproape încât se putea probabil ajunge la el mergând prin apă. Mia ezită o clipă. Libertatea ei era aici. Pusese abia un picior pe o bară a balustradei, când îl auzi pe Cory în spatele ei.

- Este minunat aici, nu-i așa ? Și, în plus, atât de liniște !

Îi vorbise cu o voce blândă, aproape nevinovată.

- Oh, da, apa este foarte ispititoare ; aş avea chef să intru puțin.

- Du-te fără teamă. Aici nu este destul de adâncă pentru rechini.

Mia îl privi, un pic descumpănită.

- Vii și tu ? îl întrebă ea cu o voce șovăitoare.

- Nu, poate mai târziu. Mai întâi trebuie să fac niște calcule pe hartă și să reglez sextantul. De altfel, cu m-am scaldat deja în dimineața asta, când m-am trezit.

- Atunci, pe curând, făcu ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul, încălecând peste parapet.

- De acord. Fii atentă să nu te lovești când ai să sari de pe vas.

Pentru o clipă, el parcă vruse să o ajute, dar se răzgândi. Mia înțelese atunci că, după incidentul cu undița, din ajun, el evitase cu grijă să o atingă. Doar, bineînțeles, atunci când îi azvârlise cartea în cap...

- Nu-ți face griji, îi răspunse ea. N-am să mă îndepărtez prea mult de vas.

Sări în apa caldă și transparentă, și-l văzu pe Cory coborând din nou în cabină, fără să pară că vrea să o supravegheze. Ea ar fi trebuit să înțeleagă atunci... Dar nu, nu pricepu decât după câteva ore lungi, când era deja prea târziu...

Înotă mai întâi, o vreme, prin jurul vasului, în caz că Cory ar fi urmărit-o pe furiș, apoi ajunse la mal și se întinse pe nisip, cât se poate de natural. Puțin mai târziu, se ridică în picioare și începu să meargă încet, foarte absorbită, ca și cum ar fi căutat scoici. Nici urmă de Cory pe puntea vasului... Aparent nepăsătoare, Mia se îndepărtă pe plaja nesfârșită, și curând, vasul se micșoră în depărtare. Atunci, cu un zâmbet de mulțumire, tânăra fată se afundă printre copaci și începu să alerge. Alergă atât de mult încât trebui să se oprească la un moment dat din cauza unui cârcel. Își relua mersul, ceva mai potolit, atentă unde punea picioarele. Palmierii erau întunecați și răcoroși. Umbrele frunzelor lor uriașe desenuau pe pământ figuri mișcătoare veșnic reinnoite. Mia se oprea din când în când, pândind cu urechea zgomote ce ar fi putut anunța apropierea unui sat. Dar nimic, doar cântecul păsărilor, uneori atât de violent încât răsună ca o amenințare.

De acum, își simțea picioarele grele. Totuși, satul nu putea să fie prea departe... Și apoi, văzu plaja, nisipul, apa și ieși repede dintre copaci. Se învărtise oare în cerc? Se afla oare la punctul de unde pornise? Dar vaporul nu se vedea, iar dunele acelea de colo, dincolo de stânci, nu le remarcase mai devreme. Nu, era o altă plajă. Ei bine, n-avea decât să meargă de-a lungul malului care o va conduce, mai devreme sau mai târziu, la micul port în care Cory făcuse plinul de combustibil, aseară.

Acum, soarele era arzător și Mia se simțea sfârșită. Mergea cu picioarele prin apă pentru a se mai răcori, pândind cu nerăbdare orice semn de viață umană. Dar malul rămânea exasperant de pustiu. Mergea, totuși, de câteva ore... Ieși din apă și se lăsă să cadă epuizată, la umbra unui cocotier. Acum, totul se explica : aparenta

nepăsare a lui Cory, aproape totalul lui dezinteres, când Mia îi ceruse voie să înoate... Insula era pustie, el ştia asta. Trebuie să se fi amuzat bine imaginându-şi deza-măgirea fugarei.

- Acum eşti mulţumit ? strigă ea. Oh, Doamne, cât te urăsc !

După o vreme, o porni din nou la drum ştiind că, mai devreme ori mai târziu, va ajunge la golfuluţul în care era ancorat vasul, dar pe măsură ce înainta, furia ei devenea nestăpânită, o furie care-i cuprindea toate fibrele fiinţei...

Cory era aşezat pe plajă la umbra unui palmier. Scobea cu cuţitul miczul lăptos şi parfumat al unei enorme nuci de cocos. Mia se plantă în faţa lui, privindu-l cu nişte ochi scânteind de furie.

- Ei, a fost plăcută plimbarea ? o întrebă el foarte calm.

- Oh ! Ticălosule ! Eşti odios !

Şi se aruncă asupra lui, cu pumnii strânşi, gata să-şi potolească furia bombardându-l cu lovituri. Dar nu apucă, pentru că deja se trezi întinsă pe spate, şi Cory o ţinea ţintuită la pământ.

- Hei, calmează-te, tigroaico ! Ce-ai păţit ?

Ştia el prea bine ce păţise ea. Monstrul ! El însă, îşi stăpânea cu greu un zâmbet ironic.

- Dă-mi drumul ! urlă ea. Te urăsc ! Ai făcut-o special !...

- Ce anume, Dumnezeu ? ! spuse el, ajutând-o să se ridice. Şi apoi, încetează să te mai rezezi la mine, de câte ori ceva nu merge !

- Ştiai că insula este pustie, nu-i aşa ? răcni ea, fulgerându-l cu ochii ei verzi.

- Evident, şi ţi-aş fi spus-o dacă m-ai fi întrebat. Aşară, am făcut plinul pe o altă insulă.

Fără să mai scoată o vorbă, Mia îi întoarse furioasă spatele și intră în apă ca să se întoarcă pe vas. Hotărât lucru, el avea întotdeauna ultimul cuvânt ! La ce bun să se măsoare cu el ?

Îi era sete. Se repezi la frigider, dar cum nu găsi altceva, trebui să se mulțumească cu o bere. Se așeză la masă și bău cu poftă. Era bună și rece ! Apoi, vasul se clătină ușor și-l auzi pe Cory apropiindu-se.

— Aș bea și eu cu plăcere o bere, zise el privindu-o.

Ea întoarse privirea, fără să-i răspundă.

— Îți vine de minune mustața de spumă, reluă el, foarte vesel. Îți dă un aer mai... viril.

Și se îndreptă, fluierând, spre frigider.

Mia se șterse, furioasă, cu dosul mâinii. Nu, nu va reuși să scape niciodată de el ! Doar dacă ar fura vasul și ar fugi cu el, dar ea nu știa nici măcar să pornească motoarele !

— Ți-e foame ? întrebă Cory care se apropiase, cu un pahar în mână.

— O să mă descurc eu singură, zise ea înțepată.

— Perfect, atunci te las. Eu o să mă mulțumesc cu asta, adăugă el arătându-i o pulpă de pui rece.

Mia își termină berea și ieși pe punte. Privea spre mal, cu inima grea, când își reaminti că văzuse, în cursul expediției ei, un pârâiaș cu apă limpede, rece, sărind vesel peste pietricelele de pe fundul albiei. La jumătatea cursului lui, se formase un mic bazin destul de încăpător ca să te poți scălda în el. De ce nu s-ar întoarce acolo ? Ar putea astfel să se limpezească, să-și desăreze părul îmbibat cu apă de mare și cu transpirație într-un spațiu mai puțin strâmt decât minusculele baie a vasului,

unde nu se punea problema să năsipăști apa. Său peste bord și mers pe mure, fără să arunce nici o privire în urmă.

Apa prăspătă izvoara îndulcitoare, incredibil de rece, și Mia se spală din abundență sub micuța cască. Se așază apoi la soare, își întinde hainele să se usuce și privește împrejur. Era singură, eliberată în sfârșit de pășunii ei vârcagi, de Lucas, și de Cory de asemenea, singură doar cu păsările și cu sunetul zglobiu al apei săltând peste pietricele... Spre dreapta sa, tronul așezat în pantă lină până la o mică ridicătură. De ce nu s-ar urca până acolo ca să admire panorama? Va urma cursul pârâului și va profita astfel încă vreo oră sau două de biata ei libertate. Începu să urce panta, mai abruptă decât i se păruse, și mai lungă. Pe măsură ce Mia urcă, vârful părea că se îndepărtează. Se cățara sprijinindu-se de pietrele colțuroase sau agățându-se de crengile copacilor ce ajungeau până mai jos, unele chiar până la pământ, ca niște liane nestăpânite nedevinite rădăcini. În fine, ajunse la o mică platformă și se așeză, abia trăgându-și sufletul, la umbra unui copac uriaș. În fața ei, în prim plan, nu vedea decât copacii, iar dincolo de ei, marea albastră ce se confunde cu cerul, în lumina tremurătoare și difuză a zilei fierbinți. În depărtare, pe linia orizontului, o umbră nesigură, confuză; poate o insulă sau doar niște nori. De altfel, ce importanță avea? Mia se simțea bine, cuprinsă de un sentiment ciudat de veșnicie, legănată de zgomotul apei curgând peste piatră și de stâncă. Închise ochii, lăsându-se în voia acestor senzații. Atunci, încet-încet, simți că o linie

somnul, și din nou, vocea mamei sale, tandră, convin-gătoare, îi răsună în urechi : da, totul va fi bine de acum...

Se trezi brusc ; razele oblice ale soarelui, trecând pe sub frunzele copacului, îi ardeau fața. Dormise oare mult timp ? N-avea cum să știe. Oricum, murea de foame și simțea chiar și o ușoară amețală ; fără îndoială că era de vină berea de adineaori, soarele și nemânca-re. Era mai bine să se întoarcă repede pe vas. Se ridică în picioare și începu coborârea, dar abia parcursese vreo câțiva metri, că piciorul i se prinse într-o rădă-cină ascunsă sub o pătură groasă de mușchi alunecos, și căzu în față. Simți că se răsuștește, se rostogolește, că sare din piatră-n piatră într-o cădere vertiginoasă și bru-tală către baza colinei. Apoi, nimic altceva decât o ma-re gaură neagră, aproape plăcută... Ultimul ei gând zbură către Cory ; niciodată el nu va ști unde să o caute !

*
*   *

Se întunecase când ea deschise în sfârșit ochii... Fascicolul luminos al unei lanterne sfâșie întunericul, și când ajunse pe fața ei, Mia întoarse cu greutate capul.

- Mia...

El părea că abia mai putea să răsuflă... Alergase, oare ?... Oh, cât de tare o durea capul... Tot corpul, de altfel, îi era dureros.

- Mia, nu te mișca, draga mea ! Doamne, te-ai rostogolit din vârful dealului ! Nu se poate !

- Am... am alunecat pe o rădăcină, reuși ea să articuleze.

- Nu te obosești să vorbești, draga mea. Ascultă, trebuie să te duc la bord. Te voi lua în brațe. Am s-o fac foarte blând, și dacă te doare rău ceva, țipă.

Ea știa că el putea fi foarte blând, dar imensa delicatețe a gesturilor lui când o luă în brațe o uimi, cu toată imensa oboseală pe care o simțea. Cory mergea foarte încet, cu un pas ferm, și Mia se lăsă să cadă pe pieptul lui, închizând ochii. Se simțea în siguranță.

Pe plajă, el se opri.

- Trebuie să te urc la bord, draga mea, șopti el. Nu va fi prea ușor, dar voi fi foarte atent.

Intră în apă și o întrebă :

- Poți mișca brațele ?

Cu prețul unui efort enorm, ea le ridică încet, unul după altul.

- Foarte bine. Trece-le pe după gâtul meu și prinde-ți mâinile. În felul acesta, eu voi avea un braț liber ca să mă pot urca la bord. Nu-ți fie teamă, hai !

El avea într-adevăr niște mușchi de oțel, ca să poată să se cațere astfel pe scara de sfoară, ținându-se cu o singură mână ! O clipă mai târziu, o puse pe Mia pe bancheta din cabină.

- Mi-e frig, murmură ea.

- Am să te acopăr, dar mai întâi vreau să verific că n-ai nimic rupt. Hai, un pic de curaj, o voi face cât se poate de blând.

Ea îi simți mâna ușoară, delicată, dar și expertă, care îi palpa cu minuțiozitate toate membrele. Nu simți nici o durere mai deosebită, dar tot corpul, inclusiv capul, o durea.

- Cred că n-ai nici o fractură, micuțo. Dar voi chema un doctor cât mai repede.

Și luând un pled, o acoperi cu delicatețe.

- Mi-e sete, gemu Mia.

- Bun, îți dau doar un strop de apă.

Și, susținându-i capul, o ajută să înghită de câte-va ori.

- Eu trebuie să arc pe punte, apoi mă întorc lângă tine. De acord?

- Da, murmură ea închizând ochii, tot întrebându-se, fără nici o îngrijorare, dacă va muri.

Cory reveni foarte repede.

- Am chemat un doctor; nu va întârzia să sosească.

Mia îl privi doar, fără să înțeleagă, și-l văzu zămbind.

- Am să-ți explic mai târziu, zise el cu o voce tandră. Nu-ți face griji, eu rămân lângă tine.

- Mi-e foame, murmură ea.

- Serios? Atunci îți dau puțină supă doar, înainte să sosească doctorul. Mă duc să ți-o pregătesc.

Îl auzi trebăluind prin mica bucătărie, și curând, o delicioasă aromă îi gădila nările, iar stomacul începu să țipe de foame. „Nu se moare când îți este atât de foame“, își zise ea, și gândul acesta o amuză.

Își terminase supa și se simțea deja mai bine, când izbucni furtuna. Auzi mai întâi o trosnitură sinistă, de parcă cerul s-ar fi crăpat în două, apoi fulgerele brăzdă ră cerul în toate sensurile, și în sfârșit tunetul bubui cu o violență neobișnuită. Cory se repezi afară din bucătărie.

- Oh, rămâi, te rog, rămâi cu mine, nu mă lăsa singură, genu ca.

- Desigur, draga mea. Ți-e teamă de furtună?

- Nu... dar...

Și începu să plângă încetșor.

- Haide, haide, sunt aici, micușo, liniștește-te.

Se așezase și el pe banchetă, foarte atent să n-o atingă, și-i luă mâna. Rămase așa, nemișcat, alături de ea;

cald, reconfortant, în timp ce afară furtuna făcea ravagii. Și Mia, liniștită, senină, simțindu-se protejată, sfârși prin a adormi.

*
*   *
*

„Un zgomet de voci o trezi din toropeală. Trase cu urechea întrebându-se unde-o fi Cory. Puțin mai devreme, fusese aici lângă ea, o ținuse de mână și probabil că ea adormise. Ciudat... Durerea ar fi trebuit s-o țină trează... Dar cu cine vorbea el? Se auzea și o voce de femeie, dar toți vorbeau într-o limbă străină și Mia nu înțelegea... și ce dacă... putea să mai aștepte, din moment ce Cory nu era prea departe.

— Mia? Iată-l pe doctor cu infirmiera lui.

Ea deschise ochii. Cory tocmai intrase, însoțit de un personaj foarte brunet, parcă era... ia să vedem... spaniol. Da, asta era, și adineaori vorbiseră toți în spaniolă. O femeie tânără, îmbrăcată în alb, se apropie de Mia și-i luă mâna.

— Bună ziua, zise ea, eu mă numesc Juanita. Doctorul Robles ar dori să te examineze.

Vorbea într-o engleză excelentă, cu un ușor accent spaniol.

— Eu vă las, zise Cory. Vreau să verific planul de zbor împreună cu Miguel. Dacă aveți nevoie de mine, chemați-mă.

Doctorul Robles își puse trusa pe masă și zâmbi înainte de a i se adresa Juanitei în spaniolă.

— Doctorul își cere scuze, dar engleza lui nu este prea bună. Îți promite că n-o să te doară.

— Desigur, zise Mia cu un zâmbet slab.

Doctorul procedă la o examinare minuțioasă, iar Juanita făcea pe interpreta. Când termină, îi spuse ceva Juanitei care, imediat, zâmbi cât se poate de încurajator.

– Doctorul spune că se pare că nu ai nici o fractură. În schimb, ai o mulțime de contuzii și o ușoară comotie care s-ar putea să-ți dea niște migrene, o zi sau două. O să-ți pansăm rănilile, după care vom zbura împreună ca să-ți facem niște radiografii, înainte de a te duce la fermă.

– Înțeleg, mulțumesc, dar...

O ușoară bătaie în ușă o întrerupse.

– Pot să intru o clipă ?

Era Cory, care intră și schimbă câteva cuvinte în spaniolă cu doctorul. După aceea, i se adresă Miei :

– Vei fi pe picioare în vreo două zile, zise el zâmbindu-i.

– Da, dar unde mergem ? Juanita tocmai mi-a spus ceva de o fermă...

– Nu-ți face griji. Este un loc pe care-l cunosc. Imediat ce te vor pansa, un avion ne va duce acolo. Doctorul o să-ți facă o injecție ca să nu ai dureri. Asta o să te ajute să dormi.

Și mai adăugă câteva cuvinte în spaniolă adresându-i-se Juanitei, înainte de a ieși din cabină.

În timp ce doctorul pregătea injecția, Juanita o ungea pe Mia peste vânătași cu o alifie ce mirosea foarte bine. Tânăra fată se simțea foarte relaxată. Când doctorul îi ceru, ea îi întinse cu amabilitate brațul. Totuși, în clipa când Juanita îi înfigea acul în venă, nu se putu abține să n-o întrebe :

– Ce spunea Cory când ți-a vorbit în spaniolă ?

Juanita îi zâmbi liniștitor.

- Oh, mi-a cerut doar să rămân lângă tine ca să mă asigur că totul va fi bine și că vei adormi.

Mîntea, și Mia știa asta, dar ce importanță mai avea ! Tânăra fată era prea obosită ca să-și mai facă gânduri. Ochii i se încetșau deja, și se simțea atît de bine, atît de bine... Durerea aproape dispăruse, se îndepărtase, și acest miros plăcut al alifiei care plutea prin aer... da, totul era bine...

*

* *

Deschise ochii și nu pricepu nimic : era întinsă pe o brancardă, legată strâns, și purtată de Cory și încă un bărbat necunoscut. Se aflau pe o plajă și se îndreptau către un mic avion așezat pe o pistă de aterizare, iar, nu prea departe, Mia observă un hidroavion.

Era cît pe-aci să înceapă să țipe, cînd Juanita, care mergea alături de ea, îi luă mîna.

- Ce se întîmplă ? Nu pot să mă mișc !

- Ai fost legată pentru ca să nu cazi cînd te vom urca în avion, răspunse Juanita zîmbindu-i cald.

Soarele era deja sus pe cer ; era deci dimineață, dar în ce zi, oare ? Mia habar n-avea. Și apoi, îi era sete și i se plînsese Juanitei, dar fără să se întoarcă. Îl auzi pe Cory răspunzîndu-i :

- Juanita îți va da să bei imediat ce vom fi la bordul avionului. Mai sunt doar cîteva minute.

Mia închise ochii... Se simțea încă cpuizată și se întrebă dintr-o dată unde era doctorul... și, de altfel, unde se aflau ei toți ? În Statele Unite ? O să-l vadă apărînd acum și pe H.G. ? Își simți inima bătînd cu putere și, luîndu-i mîna Juanitei, spuse :

- Te implor, nu mă lăsa, murmură ea, neliniștită dintr-o dată.

- Dar sigur că nu, eu rămân cu tine. Nu te îngrijora.

- Unde suntem ? întreabă ea, în sfârșit, cu o voce ezitantă.

- În Mexic, Mia.

Cory fusese cel care-i răspunsese și, privind-o peste umăr, îi zâmbi...

CAPITOLUL VI

Mexic ! Iată de ce doctorul și Juanita vorbeau spaniola ! Dar, pentru Mia, asta era prea mult. Ridică o privire speriată către infirmiera care-i strângea ușor mâna, fără să spună o vorbă.

Acum, urcau brancarda pe pasarelă, și Mia fu adusă în avion. Interiorul era amenajat, într-adevăr, foarte luxos. Fusese prevăzut chiar și un spațiu liber pentru a așeza brancarda. Cory începu imediat să desfacă legăturile ce o țineau pe Mia fixată de brancardă.

— Îmi pare rău că a trebuit să te legăm astfel, dar drumul cu hidroavionul n-a fost deloc confortabil. Aparatul acesta, slavă Domnului, este mai comod ; ai să vezi, nu se simte nimic, sau aproape, atât este de silențios.

— De ce a trebuit să mă duceți în Mexic ? întreabă cu voce slabă Mia, cu ochii pe jumătate închiși.

— Un prieten de-al meu are o fermă nu departe de aici. O să stăm acolo câteva zile până ce-ți vei mai reveni.

— Dar eu nu am...

Se întrerupse, văzând-o pe Juanita aplecată deasupra ei, cu un pahar de apă gazoasă în mână.

— Beă, zise Cory. O să vorbim mai târziu.

- Vă purtați toți cu mine ca și cu un copil, le reproșă ea, abia șoptit.

- Nu-i adevărat. Dar ai avut un accident destul de urât și trebuie să te obișnuiești. Și, mai ales, să nu te enervezi.

În timp ce bea din pahar, Mia îl văzu pe doctorul Robles urcând la bord. Bărbatul care-l ajutase pe Cory să transporte brancarda dispăruse în cabina pilotului; probabil că fusese chiar pilotul.

Fără să mai întârzie, avionul se lansă pe pistă, și Mia simți clipa, întotdeauna excitantă, când acesta se dezlipea de pământ. După aceea, nu mai simți nimic, doar o mișcare ușoară, abia perceptibilă, ritmată de zumzăitul foarte îndepărtat al reactoarelor.

Cory avea dreptate; acest aparat era într-adevăr foarte confortabil. Juanita se așezase lângă brancardă; Cory și doctorul discutau în spaniolă, în partea din spate a aparatului. Mia, sătulă să se tot gândească, să încerce să înțeleagă inexplicabilul, adormi...

*
*   *

Când se trezi, era culcată într-un pat imens, în mijlocul unei încăperi ale cărei contururi rămăneau încă neclare. Clipi de mai multe ori, și vederea ei își recăpătă curând acuitatea. Era singură în încăpere, dar ușa era deschisă și se auzea un zgomot de conversație, și apoi auzi... dar oare visa? Nu, undeva în apropiere, un bărbat cânta o frumoasă baladă...

Încăperea era simplă dar draguț mobilată, cu o comodă și o toaletă din lemn de brad. Tablouri fermecătoare înveseleau pereții zugrăviți cu var alb.

- Juanita? Cory! strigă Mia.

Imediat intră, fără să facă zgomot, un bărbat. Nu mai era prea tânăr. Părul lui era la fel de cărunț ca și barba, dar obrații îi erau roșii, iar ochii, foarte albaștri. Era încălțat în niște sandale și îmbrăcat cu o haină și niște pantaloni albi. O fi fost valetul? se întrebă Mia. Curios, totuși, într-o fermă mexicană...

– Scuzați-mă că vă deranjez, îi zâmbi ea. O așteptam pe infirmieră. Dumneavoastră lucrați aici? Dar... iertați-mă, vorbiți englezește?

Bărbatul încuviință din cap.

– Da. Mă duc s-o caut pe Juanita. Tocmai ia masa de prânz.

– Nu, n-o deranjați! Pot să mai aștept.

El păru să ezite, apoi întrebă:

– Pot să-ți aduc eu ceva, domnișoară?

– Sunt moartă de foame, mărturisi Mia, zâmbind.

– Oh, înțeleg. Mă duc să...

– Nu! așteptați, vă rog, exclamă ea. Cum vă numiți?

Și de data asta, el păru să ezite, apoi răspunse cu o voce nesigură:

– Mi se spune Carlos.

– Carlos, repetă alene Mia. Vorbiți extraordinar de bine englezește.

– Mulțumesc, senorita, făcu el inclinandu-se.

Și dintr-o dată, fără să știe prea bine de ce, Mia avu senzația că făcuse o gafă. Îi vorbise oare prea de sus? Se împurpură toată la față.

– Spuneți-mi Mia, zise ea repede. Așa mă cheamă.

– Mulțumesc, Mia, îi zâmbi el. Acum o să mă duc să-ți aduc ceva de mâncare.

Și dispăru tot fără zgomot, lăsând-o pe tânăra fată foarte îngândurată. Ce om ciudat... Aceste câteva minute petrecute cu el îi fuseseră de ajuns Mici să-i simtă

forța calmă și liniștită, amabilitatea lui și... altceva, poate, ceva mult mai deosebit, greu de definit... da, era vorba de demnitate, de o anumită măreție. Mia privea tavanul, în timp ce se gândea că poate toți mexicanii erau astfel... Și doctorul, și Juanita, aveau și ei o anumită căldură...

O ușoară bătaie în ușă o trezi din gândurile ei, și intră Juanita urmată de Cory.

— Mi se spune că bolnavei noastre îi este foame, zise infirmiera apropiindu-se de Mia pentru a-i lua pulsul. Ei bine, ai să mănânci, și un pic mai târziu, o să facem radiografiile cerute de doctor. Așa este, senor Galen ?

Cory încuviință din cap.

— Da, cu aparatul portabil pe care ni l-a împrumutat spitalul din vecinătate. În felul acesta, n-ai să te obosești inutil.

Mia îl privi cu răceală și, fără să se preocupe de Juanita, îl întreabă cu o voce fermă :

— Ai închiriat două avioane care să ne aducă până aici, iar acum, aduci la domiciliu aparatul radiologic. Poți să-mi spui și mie cine plătește toate astea ?

— Calmează-te, senorita ! interveni Juanita. Ți s-a accelerat pulsul !

— Nu-mi pasă ! Răspunde-mi, Cory !

— Ai auzit ce ți-a spus Juanita ? Nu trebuie să te enervezi.

— Vreau să știu ! El este cel care plătește ? Individul acela căruia tu îi spui bunicul nu...

Dar ușa tocmai se deschise și Carlos intră, cu o tavă în mâini. Mia trebui să se întrerupă.

— Oh, scuzați-mă, zise Carlos cu un zâmbet stânjenit, vă deranjez, fără indoială. O să mai aștept pe culoar.

- Nici gând, Carlos, toate astea sunt fără importanță. Oh, mulțumesc ! Ce aromă plăcută. Juanita, aş putea să mă ridic puțin, doar până mănânc ?

- Bineînțeles, am să te ajut eu, spuse infirmiera, după ce-i aruncă lui Cory o privire enigmatică.

Cei doi bărbați ieșiră din cameră, lăsând-o pe Mia să savureze cu poftă amestecul de carne de vită tocată și de legume proaspete.

- Ia spune-mi, Juanita, întrebă tânăra fată în timp ce mănca. Carlos, servitorul acesta care mi-a adus tava, locuiește la fermă ?

Juanita reflectă o clipă.

- De ce mă întrebi ?

- Oh, nu știu, făcu Mia ridicând din umeri. Pare atât de demn, de amabil...

- Așa este. Vrei și desert, Mia ?

- Nu, mulțumesc.

- Perfect. Ei bine, acum o să-ți facem toaleta. Baia este exact alături. După spusele doctorului, dacă te simți destul de bine, pot să te ajut să te ridici ca să te speli direct la chiuvetă. Dar dacă preferi, poți să rămâi în pat și eu voi aduce tot ce e necesar ca să-ți fac toaleta.

- Oh, nu, vreau să încerc să mă ridic ! exclamă Mia, uitând imediat de reticența Juanitei de a-i vorbi despre Carlos. Era încântată că, în sfârșit, va putea să se miște.

*

*

*

Confruntarea inevitabilă cu Cory avu loc a doua zi. Radiografiile fuseseră făcute și doctorul dusese clișeele la spital ca să fie developate. Mia se odihnea liniștită în patul ei, când se auzi o bătaie discretă în ușă.

- Pot să intru ?

Era Cory.

- Bineînțeles, răspunse Mia, destul de mulțumită de această discuție între patru ochi neprevăzută, pe care totuși o aștepta de o vreme. Venise, în sfârșit, momentul clarificărilor.

- Vreau să-ți vorbesc, atacă ea prima.

În picioare, la capătul patului, el îi aruncă o privire amuzată.

- Regăsesc în ochii tăi o anumită sclipire care nu-mi anunță nimic bun, glumi el. Așa că, înainte de a te asculta, dă-mi voie să te întreb dacă dorești ceva de mâncare sau de băut.

- Nu, mulțumesc, dar ia loc. Mă obosește faptul că mereu trebuie să ridic privirea ca să te văd.

- Da, bine, bine ! răspunse el, mereu zămbitor.

Își trase un scaun la capul patului.

- Bun, unu, doi, trei, dă-i drumul ! Sunt gata !

- Așaaaa... mai întâi, prin ce miracol am debarcat noi aici, după accidentul meu ? Cui îi aparține ferma aceasta ? Cine i-a angajat pe doctor și pe Juanita ? Și...

- Hei, o clipă ! făcu el ridicând mâna. Doar o întrebare se pune o dată, altfel mă încure !

Văzându-l că zămbește în continuare, Mia se simți teribil de vulnerabilă ; el ar fi putut să-i povestească orice, din moment ce ea nu avea nici un mijloc să afle dacă o minte sau nu.

- Înainte de toate, un lucru să fie clar, reluă el. Eu nu sunt răspunzător pentru accidentul tău, tu ești singura vinovată...

- Nu-ți cer să-mi ții acum o predică ! îi tăie ea vorba, enervându-se deja.

- Știu, dar ascultă-mă bine : nu trebuie să te enervezi, și dacă nu-ți păstrezi calmul, plec și te las singură.

- Monstrule !

- Calmează-te, Mia ! Te-am prevenit. Bun, să luăm lucrurile de la capăt. Ai avut căzătura asta îngrozitoare și eu a trebuit să modific programul prevăzut. Aveam de gând să rămân mai multe zile pe insula aceea pustie, speram să te pot convinge. Doream, de asemeni, să te fac să mă ascuți în sfârșit...

- Ce absurditate ! îl întrerupse ea cu brutalitate. Chiar credeai că...

Dar Cory se ridicase ; își trăgea deja scaunul.

- Bine, bine, n-am să te mai întrerup, promise repede Mia. Te rog, nu pleca !

El ezită o clipă. În fața expresiei lui ferme, hotărâte, Mia înțelese că, nici de data asta, el nu glumea. Atunci, brusc, ochii i se umplură de lacrimi.

Dar Cory se așeză din nou și reluă conversația, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Speram să te fac să înțelegi de ce te-am răpit. Și, când colo, tu disperi ! Te-am căutat peste tot, am scotocit insula în amănunțime, apoi, când s-a întunecat, a trebuit să mă întorc pe vas ca să iau o lanternă. Când în sfârșit te-am găsit, am crezut că ești moartă.

Se întrerupse o clipă, înainte de a relua cu o voce ciudat de liniștită :

- Niciodată, dar niciodată nu vreau să mai trăiesc o asemenea clipă îngrozitoare, Mia. Și la un moment dat, te-ai mișcat... Am hotărât imediat să te aduc pe vas, pentru că se anunțase furtună. Ajuns la bord, am contactat prin radio toate legăturile mele din Mexic ; ei s-au ocupat de restul. Asta e. Acum știi totul. Dacă ai întrebări pune-mi-le, dar pe rând.

- A cui este casa asta ?

Cory zâmbi malițios înainte de a-i răspunde.

- Bănuiam eu că asta va fi prima ta întrebare. Ei bine, ne aflăm la Carlos.

- Carlos ! izbucni tânăra fată. Dumnezeuule ! Eu am crezut că este un fel de intendent, de servitor, în fine !... Oh, va trebui să-mi cer scuze !

- În locul tău, eu n-aș face nimic. L-ai pune în încurcătură. Lui Carlos îi place să fie folositor, și atâta timp cât vom sta aici, casa asta va fi a noastră, m-a asigurat de asta. Este un om de o mare bunătațe. Îl cunosc de ani de zile și-ți pot spune că generozitatca lui n-are limite. Altă întrebare ?

- Pot să am o oglindă ?

Era ciudat că nu găsisese așa ceva în sala de baie ; voia să vadă dacă fața ei avusese de suferit în urma căzăturii.

- Nu, încă este prea devreme, îi răspunse ferm Cory. O să te întristeze prea mult nutrișoara ta draguță.

- Încetează să-mi vorbești ca unui copil !

- Hai, Mia, calmează-te. Ai câteva vânătași și cuie superbe, plus un ochi vânăt, și...

- Crezi că nu bănuiam asta ? Dar vreau să văd eu !

El o privi îngândurat câteva clipe.

- Bine, dar trebuie să te gândești că peste o săptămână n-o să mai rămână nici o urmă, așa mi-a spus doctorul.

Și el se duse să caute într-un sertar din baie.

- Poftim, zise el întinzându-i o oglindă minusculă. Dar ține-ți răsuflarea !

Mia luă oglinda, aruncă o privire și gemu :

- Doamne ! Ce oroare !

Îi înapoie oglinda și închise ochii.

- Ar fi putut să fie mai rău, știi asta ?

- Da, știu, știu, mormăi ea, lăsându-și capul pe perne. Acum lasă-mă, vreau să fiu singură.

Lacrimile pe care nu și le mai putea reține alune-au încet de-a lungul obrazilor. O durea peste tot, se simțea îngrozitor de singură, nerorocită, în mijlocul tuturor acestor străini plătiți de omul acela pe care-l ura cel mai mult pe lume, chiar dacă nu-l cunoștea deloc...

- Nu pot să te las în starea asta, zise Cory cu o voce foarte caldă.

- Dar n-are aici o importanță, nu înțelegi ? murmură ea dintr-o răsuflare.

- Te credeam o luptătoare, reluă Cory, pe un ton aspru de data asta. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că am să te văd plângându-ți de milă !

- Cu toată disperarea ei, Mia își simți renăscând agresivitatea.

- Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel ! tipă ea. Nu-mi plâng deloc de milă, să știi asta o dată pentru totdeauna ! De altfel, dacă n-ai fi fost tu, eu n-aș fi fost în situația asta !

- Nu, bineînțeles, ai fi fost tot acolo, făcând pe sclava pentru banda aia de hrăpăreți.

- De unde știi că-mi este mai bine aici ?

- Încetează să mai spui prostii, Mia. Amintește-ți de Lucas, animalul acela, atunci, în cabană !

- Aș fi putut foarte bine să-i țin piept, chiar și fără ajutorul tău. Te crezi într-adevăr absolut indispensabil, superior și... și...

- Oh, da, și cu siguranță mai viclean ca el.

- Și ești și foarte infumurat !

El începu să râdă încetișor.

– Bine, de acord, dar hai să nu ne mai certăm, Mia. Ai nevoie de liniște.

– Cu tine aici, este imposibil. Tu provoci întotdeauna pe toată lumea.

– Nu-i adevărat ! Nu-mi este deloc greu să mă înțeleg cu oricine. Doar cu tine am greutăți de felul ăsta.

– Minți !

– Dacă așa vrei tu, bine, dar acum te las. Pari obosită. Pot să mai fac ceva pentru tine înainte de a pleca ?

– Nu ! Am să mă culc.

Și Mia întoarce capul. În focul discuției, i se părea că își regăsise ceva din vitalitatea ei. Îi incolți în minte o idee. După ce Cory va pleca, ea va încerca să se ridice singură și să meargă până la fereastră. Era mai bine să nu-i spună lui pentru că, oricum, el nu i-ar fi dat voie. Așteptă, cu ochii întredeschiși, simți privirea lui albastră ațintită asupra ei câteva clipe, apoi îi auzi pașii pe gresie și, în sfârșit, ușa pe care o trase după el fără s-o închidă complet... Atunci, ea se strădui să numere rar până la douăzeci, apoi, cu inima bătându-i cu putere, dădu la o parte cearșaful și acoperiturile. Încet, foarte încet, se așeză pe marginea patului. O fracțiune de secundă, totul se învârti în jurul ei, apoi își reveni și puse picioarele pe pământ. Gresia era tare și rece. Poate cu un baston lucrurile ar merge mai ușor... Se sprijini de noptieră și reuși să se ridice. Descoperi cu uimire că picioarele abia o țineau. Fereastra părea atât de departe, acum ! Ținându-se de marginea patului, tânăra fată făcu câțiva pași și ajunse la spe-teaza scaunului pe care stătuse Cory mai devreme. Numără din nou : zece pași... Ar mai avea de făcut vreo zece ca să ajungă la fereastră. Nu era, totuși, mare lucru. Nesigură, aplecată în față, porni : un pas, doi,

trei... și dintr-o dată, niște brațe puternice îi cuprinseseră umerii, iar vocea lui Cory răsună chiar lângă urechea ei :

– Nebuno !

Ea se lăsă moale în brațele lui, nemaiputând să reziste.

– Am... am vrut doar să privesc pe fereastră.

– Serios ? Ei bine, hai să privești !

În timp ce vorbea, o ridică în brațe și o duse până la fereastra largă.

– Poftim, privește bine ! Iată. Ești mulțumită ?

Cory era înnebunit de furie ; ochii îi aruncau fulgere. Mia îndrăzni să arunce o privire pe fereastră. Un deșert de nisip se întindea cât vedeai cu ochii. Nimic altceva...

– Și acum, în pat, bombăni el, tot furios. Chiar nu poate să aibă omul niciodată încredere în tine ? Ești de-a dreptul imposibilă, Mia !

– Ți-am mai spus : voiam doar să privesc... gemu ea.

Dar nu-și încheie fraza ; la ce bun să discute în contradictoriu cu Cory ? Niciodată ea nu va avea ultimul cuvânt, chiar și când nu va mai fi bolnavă. Așa că...

El o culcă din nou pe pat și ea închise ochii. Auzi zgomotul pașilor lui îndepărtându-se pe culoar, apoi nimic altceva decât o tăcere îngrozitoare.

După câteva minute, totuși cineva bătu la ușă.

– Pot să intru ?

Era Carlos.

– Bineînțeles, răspunse ea și, întorcând capul, îl văzu pe bătrânul domn intrând cu o carafă și un pahar în mână. Se apropie de pat cu un zâmbet plin de bunătațe.

- M-am gândit că poate ți-e sete, așa că ți-am pregătit un suc de portocale proaspăt.

- Oh, ce drăguț din partea dumitale ! Mulțumesc. Și, adunându-și tot curajul, adăugă :

- Carlos, Cory mi-a spus că asta este casa dumitale. Nu știam.

- Dar Carlos dădu din capul lui cărunt. -

- Atâta timp cât veți sta aici, casa asta va fi a voastră, zise el cu o mare simplitate.

Umplu paharul și i-l întinse.

- Bea, asta o să-ți facă bine.

- Ți-am povestit Cory despre imprudența mea de adineaori ?

- Da, recunosc Carlos zâmbind.

- Era furios la culme pe mine !

- Nu cred. Era mai degrabă îngrijorat ca nu cumva să cazi. Încă nu ești pe deplin restabilită, știi asta, adăugă el cu o grijă care-o mișcă pe tânăra fată.

Se simțea ciudat de apropiată de acest bătrân, fără să-și dea seama de ce anume.

- Mmmm... Carlos, sucul acesta este delicios ! Mulțumesc. Dar, ia spune-mi, Cory ți-a împărtășit proiectele lui ?

- Da, zise Carlos privind-o drept în ochi. Are de gând să te ducă în Statele Unite, imediat ce te vei pune pe picioare.

- Ca să mă ducă la un om pe care-l urăsc !

- La bunicul tău ? De ce-l urăști, Mia ?

- Pentru că este o ființă aspră și crudă. Îl cunoști, Carlos ?

- Păi... în sfârșit, da, îl cunosc, dar poate nu atât de bine precum credeam.

Vorbise cu o voce gravă, alegându-și bine cuvintele.

- Atunci, vorbește-mi despre el. Cory nu încetează să mi-l laude tot timpul, adăugă ea cu acreală.

- Cred că este un bătrân domn destul de singur.

- Cum singur ? Cu toate milioanele lui ?

Carlos schiță un zâmbet plin de amărăciune.

- Chiar crezi că banii aduc fericirea, Mia ?

- Nu, bineînțeles, dar el crede cu siguranță asta.

Își imaginează chiar că-mi va cumpăra afecțiunea, dar își va descoperi repede greșeala !

- Nu ți-ar plăcea să cunoști puțin și luxul și confortul, copila mea ? Cory mî-a vorbit despre viața ta de acolo, de la hotel.

- Adevărat ? Dar n-ar fi trebuit să faci asta. Ori-cum, eu nu aștept de la viață nimic altceva decât...

Se opri brusc ; ce aștepta ea, de fapt, de la viață ? Știa cumva ?

- Da, Mia ? Continuă, mi-ar plăcea să aflu cum vezi tu viitorul...

Ea dădu' din cap.

- În fond, nu prea știu. Vreau fericire, cred, și de asemenea, sentimentul că aparțin cuiva, nu știu...

- Înțeleg. Ești încă atât de tânără... Și totuși, viața nu te-a prea scutit de neazuri. Dar uneori norocul se schimbă, Mia.

- Deocamdată, n-am deloc de ales, cât timp sunt cu Cory, îi răspunse ea, nu fără amărăciune. Este teribil de încăpățânat. A apărut în viața mea ca un adevărat bulldozer, și înainte să înțeleg prea bine ce mi se întâmplă, m-am trezit aici.

Carlos părea să o soarbă din ochi.

- Cory nu este chiar atât de dur, totuși, zise el ! Și nu este nici lipsit de sensibilitate.

Mia căzu pe gânduri câteva clipe înainte de a răspunde.

— În mod normal, nu mă îndoişese. Dar nici cu nu l-am ajutat ca să-i uşurez sarcina, ştii !

Şi privindu-l pe Carlos, fu uimită că vorbeşte cu el atât de liber. La urma urmei, nu era decât un străin, dar deja se stabiliseră între ei nişte legături atât de tandre încât nu-i era deloc greu să-i facă mărturisiri...

— Ia mai povesteşte-mi, făcu el cu un aer amuzat.

Şi Mia îi spuse toată povestea din momentul în care-l găsisse pe Cory întins pe plajă. Când ajunsese la episodul plonjonului ei în apă cu intenţia de a fugi, omise cu prudenţă să amintească şi motivele. Îl văzu pe Carlos, ducându-şi mâna la frunte.

— Dumnezeu ! şopti el. Erau şi rechini ? Adevărat ?

— În orice caz, eu am văzut unul, şi asta ajunge, cred. Aşadar, Cory mi-a dat una-n cap şi m-a buimăcit !

— Ce ? ! exclamă bătrânul îngrozit.

— Ține cont că am căutat-o cu lumânarea, reluă repede Mia, de parcă ar fi vrut să-l apere pe Cory. N-avea altfel cum să mă aducă la bord. Mă zbăteam de mama focului.

Şi deodată tăcu, epuizată, incapabilă să mai scoată o vorbă. Carlos înţelegea imediat.

— Te-am făcut să vorbeşti prea mult. Eşti obosită ?

— Nu, nici gând, asta mi-a făcut bine. Acum o să mă odihnesc. Îţi mulţumesc că ai fost atât de draguţ şi m-ai ascultat.

Tăcu o clipă, înainte de a continua :

— N-ar... n-ar trebui să-ţi spun Carlos... nu este prea respectuos...

El se ridică şi o privi îndelung.

— Spune-mi aşa în continuare, zise el în sfârşit ! Asta mă face fericit.

Și cu aceste cuvinte, ieși trăgând ușa după el.

Pentru prima oară de multă vreme încoace, Mia avu un sentiment de siguranță binefăcătoare ; alături de Carlos, se simțea cumva acasă. Da, de data asta își găsi-se un aliat, un adevărat prieten. Închise ochii, ciudat de fericită. Și când o cuprinse somnul, un cuvânt plutea încă prin mintea ei, ca pentru a-i tulbura visele : să fugă, să fugă departe de Cory și de H.G...

CAPITOLUL VII

A doua zi dimineța când se trezi, Mia se simțea infinit mai bine. Radiografiile confirmaseră că nu avea nici o fractură și petrecuse o noapte liniștită datorită unui sedativ ușor. Cu ajutorul Juanitei, făcuse un duș bun și acum, așezată pe pat, aștepta cu nerăbdare micul dejun.

Spre marca ei surprindere, văzu intrând în locul Juanitei o femeie de vreo patruzeci de ani, foarte brunetă, rotunjoară, care i se adresă într-o engleză rudimentară amestecată copios cu spaniola.

– Bună dimineța, senorita. Eu sunt Lucia.

– Îmi pare bine să te cunosc, Lucia ! Mmmm... Pa-re delicios micul dejun !

– Mulțumesc, senorita. Vă plac mâncărurile de pe aici ?

– Oh, da. Dumneata le faci ?

– Si, senorita, eu le fac, răspunse Lucia cu o scîlpire de mândrie în privire. Iar pentru astă-seară, am pregătit „chilli con carne” bine condimentat. Cel puțin, vă place ?

– N-am mâncat niciodată, mărturisi Mia, dar sunt sigură că trebuie să fie un deliciu.

Lucia puse tava pe genunchii tinerei fete, îi aranjă puțin pernele și spuse, cu o mină veselă :

- *Buen apetito*, cum spunem noi pe aici.

- *Gracias*, Lucia, zâmbi Mia, bucuroasă că știa măcar un cuvânt în spaniolă.

- O să mă întorc să iau tava, adăugă cealaltă re-trăgându-se.

Și, pofticioasă, Mia își contemplă cu plăcere micul dejun : un pahar mare cu suc de fructe, o ceașcă de cafea aburindă, cornuri rumenite și calde, o porție bună de ouă jumări și un castronel cu miere. După care, cu un oftat de mulțumire, tânăra fată începu să mănânce.

*
*   *
*

Își terminase micul dejun și acum, întinsă pe pat, începea să i se pară că timpul trece foarte greu, când apărură Carlos, după ce ciocăni în ușă.

- Bună dimineața, Mia. Te simți mai în puteri astăzi ?

- Oh, da, răspunse ea, mirată de aerul lui oarecum misterios.

- Perfect. Ți-ar plăcea să vizitezi ferma mea ?

- Desigur, dar Cory n-o să mă lase...

- Nu-ți face griji, o întrerupse el, avem un scaun rulant. Am să te împing eu. Este și doctorul de acord. Juanita o să te ajute să-ți pui o rochie și după aceea mă întorc să te iau.

Foarte curând, Juanita o ajuta deja pe Mia să se așeze într-un scaun rulant absolut nou și-i acoperi picioarele cu un frumos pled roșu cu verde. Abia atunci Carlos împinse scaunul afară din cameră.

De cum trecură pragul, Mia încercă un sentiment de libertate aproape amețitor. Se afla pe un culoar lung, cu uși de o parte și de alta.

- Îți voi arăta mai târziu camerele, zise Carlos. M-am gândit că poate vrei să vezi grădina mai întâi.

- Cât de drăguț ești, Carlos ! Sunt atât de fericită că pot ieși din casă !

O luară la stânga la capătul culoarului, și se opriă în fața unei uși mari de sticlă ce făcea parte dintr-un întreg perete, tot de sticlă. Prin geam, Mia observă un patio umbros, și dincolo de el, o imensă piscină care avea la unul dintre capete și o trambulină. Cory, în șlip, tocmai se pregătea să sară.

Carlos apăsă pe un buton și ușa se deschise automat. Un val de căldură insuportabilă o lovi pe Mia în față ca un pumn, și înțelese imediat că interiorul casei era climatizat, ceea ce ea nu bănuise până acum.

Se aflau acum într-un fel de corte pătrată ale cărei laturi erau formate de zidurile clădirii, acoperite cu iedera. În mijloc, scânteia piscina. Pe jos, erau dale de mozaic cu desene rustice inspirate din vechile legende mexicane. Mobilele de grădină în culori vesele, foarte vii, desăvârșeau atmosfera exotică. Carlos împinse scaunul rulant până la marginea piscinei, și capul lui Cory apărură la suprafața apei.

- Hello ! făcu el cu un zâmbet larg, cu părul negru și aspru plin de apă.

Ochii, mai albaștri ca oricând, îi scânteiau malițioși.

- Te descurci fără mine, Carlos ?

- Totul e-n ordine, Cory, răspunse bătrânul domn. Am s-o duc pe Mia să facă cunoștință cu caii, apoi vom vizita ferma.

- Perfect ! Atunci, pe curând.

Și Cory plonjă sub apă, suplu și rapid ca un delfin.

- Îl cunoști pe Cory de multă vreme ? întrebă cu o figură nevinovată Mia, după ce se mai îndepărtară.

Se întrebă dacă nu cumva Carlos n-o auzise, pentru că îi trebuia un oarecare timp ca să-i răspundă.

— Da, de mulți ani, zise el în sfârșit. Îl consider aproape drept fiul meu.

Mia simți atâta afecțiune în glasul lui, încât își mușcă buzele ; nu fusese întotdeauna prea binevoitoare în tot ce spusese despre Cory... așa, că, pentru a-și ascunde încurcătura, reluă repede, chiar prea repede :

— Sunt atât de fericită că m-a adus aici și nu în... în fine...

Se opri brusc.

— În Statele Unite, nu-i așa ? Oh, după accidentul tău, a fost îngrozitor de îngrijorat. Se temea ca nu cumva călătoria până acolo să nu fie prea lungă pentru tine. Așa că ne-am hotărât să te aducem aici.

— Ești atât de bun, Carlos ! N-am să pot niciodată să-ți mulțumesc îndeajuns !

— Ei bine, n-o face, murmură el încetișor. Bucuria mea, vezi tu, este să te știu fericită. Acum, dacă vrei, o să trecem în grădină și apoi o să-ți arăt grajdurile.

Ajunseseră, într-adevăr, în fața unei uși boltite, deschisă într-unul din pereții patio-ului. Mia uită dintr-o dată toate problemele ce o preocupau, într-atât spectacolul care i se oferea era de încântător. Se găseau într-o grădină luxuriantă, plantată cu arbori imenși, cu peluze cu iarbă bogată și deasă smălțuită cu flori. O adevărată încântare ! Puțin mai departe, o clădire lungă și joasă, văruiată în alb, iar dincolo de ea, un țărș în care evoluau niște superbi cai pur-sânge.

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată o asemenea vegetație ! exclamă tânăra fată. De la fereastra camerei mele nu se zărea decât un deșert arid cât vedeai cu ochii !

Carlos izbucni în râs.

- Ți-am dat camera aceea pentru că este cea mai liniștită din toată casa, dar deșertul, vezi tu, știe să ne ofere și oaze, dacă-l ajutăm puțin.

Mia privi o clipă mulțimea de aspersoare ce se învârtteau neîncetat pentru a stropi cu ploaia lor fină gazonul des, demn de celebrele grădini englezești.

- Dar eu credeam că apa este rară și prețioasă aici, remarcă ea.

- Avem o pânză freatică importantă. A fost de ajuns să instalăm câteva pompe și să săpăm câteva puțuri. Îmi ador florile, Mia !

- Oh, și mie-mi plac ! exclamă ea. Cât mi-ar plăcea să pot alerga pe peluza asta !

- Încă puțină răbdare, copila mea, zâmbi Carlos.

- Dar imediat ce voi fi pe picioare, Cory mă va obliga să plec, oftă ea.

- Nu și dacă voi vorbi eu cu el.

Ea-l privi stupefiată pe bătrân.

- Ce vrei să spui ?

- Bunicul tău - în fine, H.G., cum îi spui tu, te așteaptă de atâta vreme, încât câteva zile în plus nu mai contează. Așa că, pot foarte bine să-l rog pe Cory să vă mai prelungiți șederea aici. O să mă asculte.

- Dar... dar, în sfârșit, H.G. l-a plătit pe Cory să mă ducă la el, în Statele Unite ! Și H.G. nu este omul care să abandoneze atât de ușor partida.

- Ei bine, mă voi folosi de toată puterea mea de convingere, zise Carlos, surâzător.

- Față de Cory, sau față de H.G. ? întrebă Mia, nefiind sigură că înțelesese bine.

- Față de amândoi, dacă vrei.

- N-aș vrea cu nici un preț să stric prietenia ce te leagă de Cory, și poate și de H.G.... murmură ea cu o voce șovăitoare.

- Dar pe acesta din urmă îl detești, nu-i așa ? zise Carlos cu o voce ciudat de tristă.

- Sentimentele mele personale nu se discută.

Tot vorbind, ajunseseră în dreptul unei bănci, bine plasată la umbra unui copac imens. Carlos trase scaunul lângă bancă și se așeză și el. Atunci, Mia, mânată de un elan subit de tandrețe, își puse mâna peste cea a bătrânului.

- Înțelege-mă, Carlos, reluă ea un pic jenată... Viața mea nu a fost întotdeauna veselă, este adevărat, dar pentru asta nu acuz pe nimeni... Nu știu dacă reușeso să mă fac înțeleasă...

- Oh, da, copila mea ! Pentru o ființă atât de tânără, tu ai o mare sensibilitate. Asta este o calitate pe care o dobândești adesea mult prea târziu.

Și privirea lui se puse o clipă pe mâna Miei, aflată în mâna lui.

- Este o plăcere să stau de vorbă cu tine, știi asta ?

- Oh, și mie îmi face plăcere compania dumitale, oftă tânăra fată, cu emoție. Mi se pare că ne-am cunoaște dintotdeauna...

Se opri brusc, cu ochii înecați în lacrimi. Carlos o văzu și dădu din cap.

- Nu, nu plânge, Mia ! Altfel, Cory o să mă certe că te-am obosit, și o să-mi interzică să-mi mai petrec timpul cu tine.

- Așa este, zâmbi ea printre lacrimi. Cory este atât de autoritar, aproape tiranic !

- Chiar crezi ? Cory are, într-adevăr o voință excepțională, dar este un băiat curajos. Nu l-am văzut

niciodată comițând o nedreptate, sau chiar o meschinărie. În cursul unui safari, într-o zi și-a riscat viața ca să salveze o mamă cu copilul ei.

- Oh, povestește-mi ! izbucni ea.

- El n-a vorbit despre asta niciodată, bineînțeles, dar oamenii care-l însoțeau au povestit isprava lui. Unul dintre ei, crezându-se amenințat, a tras cu neîndemănare asupra unui tigru. Animalul, doar rănit, deci cu atât mai periculos, a devenit foarte agresiv. Cory a observat atunci o femeie cu un copil care se îndepărtaseră de sat. Cu riscul vieții sale, și fără armă, a sărit atunci și i-a smuls din ghearele tigrlui, dacă pot spune astfel, pentru că animalul se îndrepta direct spre ei. Femeia, îngrozită, n-ar fi fost în stare să se apere. El s-a luptat mai apoi cu tigrlul care, din fericire, s-a prăbușit înainte să-l fi putut răni prea grav pe Cory. Le-a salvat viața, Mia, riscându-și-o pe a sa.

Mia asculta, cu inima bătându-i puternic. Își imagina scena, vedea fața încordată și hotărâtă a lui Cory. Îi cunoștea forța și încăpățânarea, atunci când el voia ceva.

- Oh, făcu ea, cu o voce obosită dintr-o dată, n-ai să reușești niciodată să-l convingi să mă lase să mai stau aici ! Cory este foarte încăpățânat.

- O să vedem, îi răspunse Carlos cu un zâmbet plin de bunătate. Hai acum să vizităm grajdurile. După aceea vom bea o oranjadă rece pe marginea piscinei. Nu-ți mai face griji, Mia. Fiecare lucru la timpul lui...

*

* *

- Ei, Mia, întrebă Cory, îți place ferma ?

Tocmai ieșise din apă alături de tânăra fată.

– Oh, este un loc superb ! exclamă ea. Dar așază-te și tu.

– Cu plăcere, zise el, lăsându-se să cadă într-un șezlong. Ce viață frumoasă, nu-i așa ? continuă el, întinzându-se cu nonșalanță.

Mia se întrebă neliniștită dacă-i vorbise cumva Carlos deja. Nu, nu avusese, probabil, încă timp.

– Se pare că viața asta îți convine de minune, remarcă ea, un pic sarcastic.

– Evident ! Cum să te gândești să mai și muncești într-un cadru atât de încântător ?

Siguranța din glasul lui o irită pe Mia, care-i replică verde-n față :

– De ce nu te-ai stabili aici ? Carlos pare să țină la tine, iar tu ai putea să-i faci o mulțime de servicii, îmi imaginez.

Cory îi aruncă o privire nedumerită.

– Sper că nu cauți iar ceartă ? M-ai rugat să mă așez lângă tine, dar pot să și plec dacă trebuie să-ți suport iarăși agresivitatea.

– Ei bine, poți să pleci ! Nu te mai rețin. Și acum, n-am cum să mai fug, stai liniștit.

– Se pare că nici nu mai ai chef, în orice caz, observă Cory cu un zâmbet ambiguu. Pari fericită aici.

Mia schiță un zâmbet enigmatic, dar nu-i răspunse !

– Acum faci pe Mona Lisa ?

Mia își dădu capul pe spate și închise ochii.

– Pleacă, zise ea. Mă plictisești !

– Fie ! Mă întorc în apă. Pe curând ! îi aruncă el, cu un zâmbet ironic.

Ea auzi zgomotul plonjonului lui în piscină și-și șterse chiar și câțiva stropi de apă ce-i ajunseseră pe față. Ce ființă îngrozitoare ! Și totuși, ea nu reușea să

rămână indiferentă în ceea ce-l privește. Nu, Cory nu era un personaj obișnuit, ea simțise asta chiar de la prima lor întâlnire, în acea faimoasă dimineață pe plajă... Cum va reacționa el oare la rugămintea lui Carlos ?

Închise ochii, când îl văzu pe Cory, cățarat pe trambulină, gata să facă un salt. Nu voia în nici un caz să-i ofere plăcerea să creadă că ea îl admira. Era deja atât de înfumurat ! Și totuși, nu găseai la el nici aroganță, nici ifose... Era un bărbat simpatic și amabil... când voia el.

Ținându-și răsuflarea, Mia își reaminti dintr-o dată căldura brațelor lui în jurul umerilor ei, dulceața buzelor lui lipite de ale ei și umilința atroce pe care o simțise imediat după aceea. Atunci, brusc, văzu limpede... Un val de căldură o cuprinse în întregime. Cory nu căutase s-o rănească, s-o umilească, ci dimpotrivă, s-o protejeze. Erau amândoi singuri, pierduți pe marea imensă. Ce-ar fi făcut ea dacă el n-ar fi știut să-și stăpânească dorința ? Deschise ochii, tulburată de amploarea descoperirii ei. Cory, de cealaltă parte a piscinei, discuta în spaniolă cu Lucia. Apoi, luând-o de braț, se îndreptă împreună cu ea spre Mia. Aceasta, incapabilă să-și desprindă privirea de el, îl privi apropiindu-se, în timp ce în inima ei simți pentru prima oară o durere sfâșietoare dar plăcută totodată, care o umplu de o emoție necunoscută ei până acum.

- Lucia întreabă dacă vrei să iei masa aici, pe marginea piscinei, îi explică Cory imediat ce fu destul de aproape.

- Cu plăcere, incuviință Mia încercând cu disperare să-și ascundă tulburarea.

Lucia dădu din cap.

- *Bueno*. Și dumneavoastră, domnule ?

- Doar dacă Mia nu vede nici un inconvenient, răspunse Cory cu o voce gravă, dintr-o dată...

- Bineînțeles, zise abia șoptit Mia, simțind că roșește.

- Atunci, e-n ordine, Lucia. Adu-ne mâncarea aici.

Servitoarea dădu din cap cu un zâmbet bucuros, și se îndreptă spre casă, lăsându-i pe Mia și pe Cory singuri. Stătură câteva clipe tăcuți. Cory privea cu atenție o albină care-i tot dădea târcoale.

- Ți-e teamă să nu te înțepe ? îl ironiză Mia, doar ca să rupă tăcerea care-i devenise insuportabilă.

- Un pic de pericol dă savoare vieții, răspunse el pe un ton glumeț.

Remarca asta avu drept efect s-o exaspereze pe Mia.

- Oh, și tu ai întâlnit pericole și mai mari, nu-i așa, domnule Superman ? Tu ești un om perfect, nimic nu te sperie !

El ridică spre ea o privire amuzată.

- Ia spune-mi, Mia, ești la fel de agresivă cu toți bărbații ?

- Taci ! exclamă ea, albă de furie. Nu ești decât un personaj grosolan !

- Îmi pare rău, să te contrazic, Mia, dar eu când vorbesc sunt înfinit mai puțin dur decât tine. Uneori, am chef să te pun pe genunchii mei și să-ți trag o mamă de bătaie !

- Te sfătuiesc să încerci ! șuieră ea, infuriată.

- Nu mă ispiti prea mult. S-ar putea să regreti.

- Crezi că așa mă intimidezi, fără îndoială !

- Oh, nu ! făcu el râzând. Știu prea bine că nu ți-e frică de nimic, nici de Dumnezeu, nici de diavol !

- Pleacă de aici ! Nu pot să te mai suport !

- Am să plec când! o să am chef! De altfel, tot mai trebuie să luăm prânzul împreună. Ai și uitat? Probabil că soarele e de vină.

- Eu sunt mult mai obișnuită cu soarele decât tine. Numai că tu doar incurci totul!

- Știam eu că e din vina mea tot ce se întâmplă! Apoi, pe un ton foarte natural, el reînă :

- Despre ce anume vorbeai azi-dimineață cu Carlos ?

Mia făcu ochii mari. Deja ghicise oare ?

- Nu te privește, îi replică ea sec. Și de altfel, de ce mă întrebi ? continuă ea, cu inima bătându-i tare.

El ridică din umeri, contemplă câteva clipe apa limpede a piscinei, apoi o privi în sfârșit pe ea, cu ochii lui albaștri, ciudat de serioși dintr-o dată.

- Am schimbat câteva cuvinte cu el, adineaori, pe când tu te odihneai, zise el în sfârșit. Și mi-a spus să mă duc după prânz la el în birou. Asta-i tot.

Și, ridicându-se dintr-un salt, se aruncă în piscină.

Mia lăsă să-i scape un oftat adânc. Hotărât lucru, Carlos nu pierdea timpul. Va obține însă câștig de cauză în discuția cu Cory ? se întrebă ea cu îngrijorare. Și, brusc, nu-i mai fu foame...

CAPITOLUL VIII

Ce zi o fi oare? Sâmbătă? Duminică? Mia se gândea, concentrându-și toată puterea într-un efort de memorie absolut inutil. Dar în felul acesta, evita alte gânduri care o făceau să devină neliniștită, îngrijorată, și până la urmă o epuizau. Era întinsă în camera ei, după ce mâncase foarte puțin pe marginea piscinei. Salata de pui fusese totuși delicioasă, dar în gura ei totul avusese parcă gust de săpun, într-atât era de tracasată! Cory, la rândul lui, fusese de data asta destul de tăcut și atmosfera dintre ei nu se destinsese. Până la urmă, văzând că nu mai vrea să mănânce, Cory o adusese în camera ei, asigurând-o că puțină odihnă îi va face bine.

Cu tot aerul condiționat, Mia transpira. Își întorcea, nervoasă, capul dintr-o parte în alta, așteptând în zadar... De fapt, ce? Ce aștepta? Nici ea nu știa prea bine.

Unde or fi Cory și Carlos? În bibliotecă? Mia știa unde este pentru că o vizitase când Carlos îi prezentase ferma, care era, de altfel, o clădire minunată, plină cu somptuoase mobile mexicane vechi. Biblioteca era o încăpere vastă zugrăvită în alb, în care se afla un impozant birou din acaju sculptat, și rafturi din lemn vechi înțesate cu cărți legate frumos și reviste de toate felurile. Mia mai remarcase o pereche de fotolii din piele.

foarte confortabile, și, lângă fereastra ce dădea spre grădina, un incredibil telefon împodobit foarte ciudat.

Biblioteca se afla pe același culoar pe care dădea și camera Miei, doar la două uși distanță. Poate că, dacă ar trage cu urechea, tânăra fată va surprinde câte ceva din ce vorbeau cei doi ?

Mia se ridică ușor din pat, cu inima bătând să-i iasă din piept. Evident, indiscreția era o greșală de neiertat, dar ea trebuia să știe. Și apoi, nu se va duce chiar să asculte pe la ușă. Doar se va apropia nițel, încet-șor, pentru a fi sigură că ei erau acolo. Nimic mai mult. De altfel, puțină mișcare o să-i facă bine. Chiar și doctorul o sfătuisese.

Cu mii de precauții, reuși să se ridice în picioare și să facă câțiva pași. La ușa camerei ei, Mia se opri, cu răsuflarea tăiată. Oare din cauza efortului, sau a emoției ? Totuși, aproape fără să vrea, răsuci ușor butonul ușii, și așteptă în prag.

După câteva clipe, percepse un ușor murmur de voci. Voci bărbătești, venind dinspre bibliotecă. Își ținu respirația, încercând să-și înăbușe muștrările de conștiință. Doar un pas dacă va mai face înainte, va fi vinovată de indiscreție deliberată ! Un pas înapoi și se va întoarce cuminte în patul ei...

Puțin mai încolo, pe culoar, se afla un scaun de lemn sculptat. Oh, ar putea să meargă fără grijă până acolo, după care se va întoarce la scaun. Epuizată de efortul ei, se așează, având grijă totuși să nu facă nici cel mai mic zgomot...

Vocile erau acum mai distincte. Cei doi bărbați conversau în engleză și se părea că nu erau de acord cu ceva. Totuși, nu ridicau tonul, dar Mia, fără să audă prea clar ce spuneau, simțea o oarecare vehemență în glasurile lor.

Dintr-o dată, i se făcu frică. N-ar fi trebuit să-și părăsească patul ! Ce nebunie ! Acum însă era prea târziu. Prindea cuvinte răzlețe, fără a le găsi un sens. Și de altfel, nici nu putea ști care dintre cei doi vorbea, într-atât erau de înăbușite sunetele.

– Nu și când e vorba de o ființă umană...

– ...este aproape imposibil...

Era oare Cory ? Părea scos din fire... Se enervase oare împotriva lui Carlos ? Oh, nu ! Bietul Carlos, atât de bun, atât de înțelegător... Și ea, care nu putea să facă nimic...

– Mia !

Tânăra fată, prinsă în flagrant delict, tresări.

Era Juanita care venea repede spre ea, de parcă nu-și credea ochilor. Dar deja ușa bibliotecii se deschisese.

– Ce cauți aici ? întrebă, uimită, infirmiera. Ar trebui să fii în pat !

Întorcându-se, Juanita îl zări pe Cory în pragul ușii de la bibliotecă.

– Îi spuncam Miei că...

Juanita se opri, văzând că acesta n-o ascultă. El o privea cu răceală pe Mia. Înțelesese totul ! În sfârșit, vorbi :

– Am eu grijă de Mia, Juanita. Poți s-o rogi pe Lucia să ne pregătească două cești de cafea, te rog ?

Se întoarse și-i spuse câteva cuvinte lui Carlos înainte de a închide ușa bibliotecii. Mia începu să tremure din tot corpul.

El se apropie și, pentru o clipă, tânăra fată crezu că o va lovi. Avu chiar un reflex de panică, la fel ca un iepure prins în capcană.

- Nu, zise el cu o voce stăpănită, am să te ating doar pentru a te transporta în patul tău.

Și, ridicându-o în brațe, se îndreptă spre camera ei și o puse cu delicatețe pe pat.

- Ce-ai auzit, mai exact? întrebă el crispat:

- Nimic, într-adevăr, nimic. Abia ajunsese...

- Răspunde-mi, te rog!!

Vocea era tăioasă ca o lavitură de bici. Niciodată Mia nu-l văzuse pe Cory într-o asemenea stare.

- Te asigur că n-am auzit nimic precis. Vorbeai cu Carlos dar vocile voastre erau foarte confuze. Îți jur că ăsta-i adevărul!

El o privi din nou cu asprime, și fără să mai spună un cuvânt, se întoarse și ieși.

*

* *

Mia avu impresia că fusese dată la o parte. Cory și Carlos nu apărură toată după-amiaza. Seara, destul de devreme, Lucia îi aduse faimosul „chilli con carne” și de atunci, casa era cufundată în tăcere. Ceva mai devreme, tânăra fată auzise zgomotul unei mașini care se îndepărta, după care nu mai auzi nimic.

Aproape că se întunecase, dar Mia nu avea nici un chef să aprindă lumina. Întunericul ce se accentua se potrivea cu dispoziția ei melancolică. Se înfioră; o lăsa-seră cumva singură? Nu pentru că i-ar fi fost frică de singurătate, cu toată vârsta ei tânără, era obișnuită cu ea de multă vreme, dar liniștea aceasta bruscă era de nesuportat! Se ridică și merse încetișor până la fereastră. Ajunsă aici, se sprijini cu coatele de pervazul din ceramică albastră și se strădui să respire liniștit, adânc. Puterile îi reveneau repede, și curând nu va mai avea

nevoie să fie îngrijită. Migrenele îi dispăruseră complet, iar contuziile aproape că n-o mai dureau. Cât era de nerăbdătoare să fie din nou pe picioarele ei !

Deodată, zări o formă mică, nedeslușită, întunecată, în partea de sus a peretelui, aproape de tavan... Ceva de o culoare vag albastruie ce părea să tremure ușor.

Intrigată, Mia se sui pe un scaun, fără să se gândească nici o clipă la amețelile ei încă frecvente ; descoperi un frumos fluture de noapte ale cărui aripi desfășurate, de un superb albastru catifelat, erau stropite parcă cu paiete aurii. Tânăra fată întinse ușurel mâna ca să-l prindă, și...

— Ce nalba cauți cățărata acolo sus ?

Mia se întoarse brusc și simți scaunul clătinându-se sub ea, dar deja Cory o prindea din zbor.

Ca într-un film cu încetinitorul, senzațiile se supra-puneau fără ca totuși să se amestece : mai întâi, simți corpul dezzechilibrându-i-se în gol, apoi un braț care o prindea, și contactul rapid al trupurilor lor... în sfârșit, picioarele ei atingând solul. Simți parfumul proaspăt și rafinat al after-shave-ului lui, mușchii lui tari și puternici lipiți de pielea ei caldă...

Pentru o clipă, toată încăperea păru că se clatină, și, în semiobscuritatea ce domnea, Mia nu distinse decât o siluetă neclară dar caldă și plină de blândete... de care însă încercă instinctiv să se elibereze, atât se simțea de vulnerabilă când era în brațele lui...

— Dă-mi drumul !

— Era cât pe-acți să cazi !

El părea că abia își mai trage sufletul de emoție, pentru că, totuși, nu venise alergând ! Mia îl privi, el se afla doar la câțiva centimetri de ea. Vru să se îndepărteze, dar o forță inexplicabilă o ținuse pe loc în

timp ce tensiunea dintre ei devenea de nesuportat.

- Ești nebună să te cațeri pe un scaun, în starea ta ! Și apoi, de altfel, de ce stăteai pe întuneric ? Întrebă el în sfârșit.

Și întinse mâna să apese pe întrerupător, dar Mia îl apucă de braț.

- Nu ! șopti ea. Dacă aprinzi lumina, el se va repezi într-acolo și se va răni de bec. E un fluture acolo sus și eu voiam doar să-l scot afară.

Cory ridică privirea spre tavan.

- Văd, zise el cu o voce ciudat de răgușită, dar fără să se miște, ca încremenit pe loc.

Mia își ținea încă mâna pe brațul lui și acest contact fizic parcă o arse, dintr-o dată. Atunci, încetișor, își desprinsе degetele. Încăperea era de acum cufundată în întuneric, iar atmosfera încărcată de electricitate.

- Casa este într-o tăcere aproape neliniștitoare, remarcă tânăra fată.

- Într-adevăr. Toată lumea a plecat la *fiesta*, în sat. Carlos i-a dus cu mașina. Erau înnebuniți de bucurie.

- Dar tu ? întrebă Mia, cuprinsă brusc de nervozitate.

- Eu am rămas ca să nu stai tu singură. Aceste fieste sunt întotdeauna la fel, știi, și n-am ținut atât de mult să mă duc.

- N-am nevoie să fiu păzită ca un copil, ripostă Mia bosumflată. Așa că, lasă-mă, am chef să rămân singură !

- Ești încă supărată pe mine pentru discuția de azi după-amiază ? Nu trebuie să ascuți pe la uși, Mia ! Nu-i frumos !

- Păstrează-ți predicile pentru altcineva ! Știu că vorbești despre mine, și voiam să aflu ce anume.

- Și ? Ți-ai satisfăcut curiozitatea ?

- Ți-am mai spus, n-am reușit să înțeleg sensul cuvintelor. De altfel, din moment ce este vorba despre mine, am tot dreptul să aflu... Carlos nu ți-a cerut nimic ?

- Calmează-te, vrei ? Mai întâi, am să eliberez acest fluture și voi aprinde lumina. Nu-mi place să mă adresez cuiva pe care nu-l pot vedea.

- Nu ! țipă tânăra fată. Mai întâi, vorbește !

Și-l prinse cu brutalitate de braț, iar el nu schiță nici un gest ca să se degajeze. Numai Dumnezeu știe de ce, dar Mia se simțea mai puternică dacă rămânea în întuneric, mai ales că percepușe în mod confuz o oarecare stânjenală la Cory.

- Măcar așază-te pe pat, bombăni el. Și nu-ți înfige astfel unghiile în brațul meu !

Mia își retrase brusc mâna, de parcă ar fi înțepat-o ceva, și Cory făcu un pas spre ușă.

- Nu pleca ! strigă ea. Vreau să-mi răspunzi !

- Mă duc să caut ceva de băut pentru noi. Acum, culcă-te în pat și lasă-mă să aprind lumina.

- Mai întâi, vorbește ! Ori ți-e teamă de întuneric, îl ironiză ea.

- Nu, dar nu-mi place să văd copilul care ești tu comportându-se ca o pisică sălbatică !

Palma porni, seacă, rapidă ca o lovitură de bici și Cory o încasă în plină figură. Mia îl auzea respirând adânc, și în clipa următoare, o prinse în brațele lui de oțel, făcând-o neputincioasă.

- De data asta, ajunge ! izbucni el. Meriți cu adevărat o mamă de bătaie ! Și acum, ai s-o primești !

- Nu, gemu ea zbătându-se.

Dar degeaba ! Deja el o prinsese între genunchi și ridicase mâna.

O lovi la spate de trei ori, și de trei ori ea urlă, mai mult de furie decât de durere, de altfel. După care, el o puse jos în picioare, ca pe o marionetă.

— Ticălosule ! Brută ce ești ! răzni ea, înghițindu-și lacrimile de umilință.

— De fiecare dată când vei mai ridica mâna asupra mea, să știi ce te așteaptă, zise el cu răceală. Și cred că te vei gândi la mine când te vei așeza pe fundulețul tău draguț ! Acum, mă duc să aduc ceva de băut. După aceea, vom vorbi.

Ieși, și Mia se așază pe pat, epuizată, rușinată că se lăsase astfel pradă furiei și, în definitiv, pierduse partida...

El se întoarse după câteva minute, puse două pahare pe noptieră, apoi se îndreptă spre fereastră ca s-o deschidă. După aceea, prinzând cu delicatețe fluturile, îl scoase afară, închise la loc fereastra și aprinse lumina. Reveni spre capătul patului și o privi pe Mia.

— Poftim, iken asta, zise el scurt întinzându-i un pahar.

Mia se uită o clipă la paharul ce conținea un lichid auriu și, ducându-l la gură, îl bău dintr-o dată. Auzi vocca lui Cory spunându-i :

— Hei, nu așa repede...

Prea târziu, însă. Încăperea deja începuse să se învântească și Mia avea impresia că un foc îi cuprinsese capul.

— Ce... ce era ? reuși ea să articuleze.

— „Kahlna“, un lichior mexican. Dar asta trebuie sorbit pe îndelețe...

— Mmm... oftă Mia. E delicios...

Camera i se părea acum scăldată într-o lumină aurie, iar silueta lui Cory se dădea ușor.

— Poți să-mi mai dai puțin? întrebă ea, stăpânindu-și un sughit.

— Nu.

Răspunsul era categoric.

— Este... este pentru prima oară când beau alcool... bolborosi Mim.

— Dumnezeu! De ce nu mi-ai spus?

— Nu m-ai întrebat! exclamă ea râzând fără motiv.

— Atunci, e mai bine să mă duc să-ți fac o cafea tare, bombăni Cory.

Și fără să-i mai asculte protestele, ieși.

Își lăsase însă paharul lui pe noptieră. Mia îl privi o clipă și, deja amețită, luă o hotărâre ce i se păru capitală: Cory o sfătuisese să bea pe îndelete... Ei bine, așa va face! Întinse o mână nesigură, apucă paharul, și adulmecă. Mirosea bine... Încetitor, sorbi o gură, apoi încă una, și... curând paharul fu gol...

După trei minute, când Cory se întoarse, ea era aproape adormită.

*
* *

Se trezi a doua zi dimineața cu o migrenă îngrozitoare. Deloc asemănătoare cu durerile de cap pe care le avusese după căzătură. Nu, avea impresia că în cap îi băteau mii de tobe. Înțelese că asta însemna să fii mahmură... Asta avea... Se ridică în șezut pe pat, ținându-și capul în mâini și strâmbându-se de durere. Jua nita, care o auzise mișcându-se, apărui în pragul ușii.

– Copila mea, te doare capul, nu-i așa ? întrebă ea cu grija-i obișnuită. Senor Cory mi-a povestit incidentul de aseară. Biată Mia ! Întinde-te ! Mă duc să-ți aduc un medicament.

– Oh, îți mulțumesc, Juanita, și te rog, trage draperiile, nu pot suporta lumina.

Mia se răsturnă încet pe perne și închise ochii, încercând să-și reamintească evenimentele din seara trecută. Da... Fluturile... și Cory care tocmai voia să-i spună ceva... Încet, încet, amintirile reveniră : căderea de pe scaun, evitată în ultimul moment datorită prezenței providențiale a lui Cory, cearta lor, și apoi ea băuse dintr-o răsuflare un pahar de lichior care-i transformase capul în foc de artificii. După aceea, el parcă spusese ceva de o cafea tare, și apoi... nimic. Ba da, totuși își amintea parcă destul de vag, foarte vag, de vocea lui Cory mormăind ceva de genul : „Dumnezeule ! A băut și paharul meu !“, apoi el întinsese peste ea un cearșaf răcoros...

Cu draperiile trase, încăperea era cufundată într-o semiobscuritate foarte blândă. Mia întredeschise ochii, având grijă să nu-și miște capul. Juanita apăru curând cu un pahar plin cu un lichid alburiu efervescent.

– Bea, Mia, făcu ea cu un zâmbet cald. Ai să te simți imediat mai bine. După care, o să te ajut să faci un duș bun și să te îmbraci. Trebuie să vină doctorul puțin mai târziu.

Mia o privi uimită pe infirmieră.

– Unde este doctorul Robles ? întrebă ea. Am crezut că și el locuiește aici.

– Nu, zise Juanita cu un aer ușor jenat. A stat doar vreo câteva zile aici, până s-a asigurat că te simți mai bine. După care, s-a întors la spitalul din Mexico.

- Dar pe ce cale, Dumnezeu! ? întrebă ea din ce în ce mai buimăcită.

- Cu elicopterul personal al senorului... ăăă... Carlos.

Mia remarcase ezitarea Juanitei când pronunțase numele lui Carlos. Așa că, privind-o drept în ochi, ea o întreabă :

- Care este numele de familie al lui Carlos, Juanita ?

- Of, făcu infirmiera agitându-se cu febrilitate dintr-o dată prin cameră, nu știu. Noi îi spunem toți Carlos. Iar doctorul Robles, care este unul din prietenii lui intimi, conduce o clinică în spitalul din Mexico, unde lucrez și eu. Acum, mă duc să aduc prosoape curate și o să ne ocupăm de toaletă.

Fără să-i mai lase timp Miei să spună ceva, ieși din cameră.

Hotărât lucru, nimic nu era prea clar în casa asta. Mia simțea că i se ascunde ceva. Dar de ce atâta mister ? Era timpul să scoată la lumină adevărul.

- Un duș bun o să-ți facă foarte bine.

Juanita se întorsese cu un set de prosoape în brațe. În jumătatea de oră care urmă, Mia nu avu deloc timp să reflecteze la enigmele care-o preocupau. Când ieși din baie, migrena aproape că-i dispăruse și se simțea infinit mai bine. Rănile ei erau aproape cicatrizate de acum, iar vânătăile abia se mai vedeau pe pielea ei bronzată.

- Aș vrea să mă duc să stau în grădină, zise ea.

- Sigur, bineînțeles, răspunse Juanita. O să vină senor Galen să te ducă, cu scaunul rulant.

- Crezi că aș putea face baie în piscină ?

- De ce nu ? îi zâmbi infirmiera. Cu singura condiție să nu stai prea mult în apă. Pari destul de refă-

cută de-acum, zise ea după câteva clipe de tăcere. Cărând o să pot pleca să-mi reiau serviciul la spitalul din Mexico.

- Ai fost foarte bună cu mine, Juanita, îi declară Mia. Ești o infirmieră minunată.

- *Gracias!* Te rog să mă crezi că și eu te părăsesc cu părere de rău. Și apoi, a fost atât de plăcut să lucrez aici!

- Ferma este minunată, într-adevăr, oftă Mia.

Și, după câteva clipe de tăcere, întreabă, pe nepută-masă :

- Juanita, ți s-a spus cine suntem și de ce am ajuns aici cu Cory?

Infirmiera lăsa să-i scape un oftat adânc înainte de a-i răspunde, vizibil fără trageră de inimă :

- Da... trăiai pe o insulă, și senor Galen a fost trimis de cineva să te caute, și...

- Știi cine este acel „cineva”? o întrerupsese brusc Mia.

- O rudă, cred... Bunicul tău...

- Mulțumesc, Juanita. Ești gata, Mia?

Era Cory, care apăruse în pragul ușii. Auzise oare discuția lor? Și de ce o întrerupsese astfel? Căuta să evite ca Juanita să-i dezvăluie unele lucruri Miei?

- Da, senor, este gata, răspunse repede Juanita.

Mia remarcă faptul că Juanita păru dintr-o dată foarte ușurată.

- Bine, poți să ne lași acum.

Juanita se eclipsă, și Mia întoarse spre Cory o privire de gheață.

- Ne-ai auzit vorbind, nu-i așa?

- Da.

- Am nevoie să aflu unele lucruri care se pare că mi se ascund cu mare grijă, zise ea cu o voce stăpânită. Unde este Carlos ?

- A plecat foarte devreme azi-dimineață. Îți cer scuze că nu va fi aici vreo zi sau două.

- Unde a plecat ? întrebă mirată Mia, neliniștită dintr-o dată.

- Nu știu exact. De ce ?

- Îmi place de el, recunosc eu ea.

- Și mie, evident. Dar de mine, desigur, nu-ți place, zise zeflemitor Cory apropiindu-se de pat.

Era îmbrăcat într-un șort bleu decolorat și o cămașă albă cu mâneci scurte care-i scotea în evidență pielea bronzată. Părea atât de puternic, atât de calm... la ce bun să-i țină piept ? Mia era învinsă dinainte, știa asta. Și totuși, ceva inexplicabil o împingea să declanșeze războiul, de fiecare dată când îl vedea.

- Ți-a cerut ceva pentru mine, ieri ? întrebă ea cu inima îngrijorată.

- Da.

- Și... și ce i-ai răspuns ?

Cory își aținti privirea albastră asupra tinerei fete, o privi atent câteva clipe, apoi zise, vorbind răspicat :

- Vei rămâne aici o vreme, dacă asta dorești.

Și brusc, Mia înțelese.

- Carlos a plecat, deci, să-l vadă pe bunicul, așa-i ?

- Destule întrebări pentru ziua de astăzi, zise Cory.

- Răspunde-mi ! exclamă ea sărind în picioare.

- Nu știu. Acum, hai să ieșim, nu vrei ?

- De ce ? Te temi să rămâi singur cu mine ? îl ironiză ea, cu un aer provocator în privire.

- Mă îngrozești de-a dreptul ! îi răspunse el râzând.

Și o prinse de braț ca s-o conducă.

Pentru Mia, atingerea mâinii lui avu efectul unei descărcări electrice.

- Nu-ți place să... să-ți pun întrebări... se pare ?

De ce, dintr-o dată, se bâlbâia ?

- Nu.

- Atunci încetează cu toate misterele astea ! strigă Mia. M-am săturat să tot fiu mințită. Acum, vreau adevărul ! Adevărul ! Înțelege ?

- Nu pot, Mia. Îmi pare rău, dar...

- Oh ! Cât te urăsc ! răcnî ea, aruncându-se pe pat și izbucnind în hohote de plâns.

- Nu, Mia, nu plânge, draga mea !

Îl simți așezându-se pe pat. În clipa următoare, brațele lui îi cuprindeau umerii. Atunci, cu un sentiment de uitare de sine cu care nu mai putea lupta, Mia se lăsă în brațele lui, ghemuită, cu capul pe umărul lui reconfortant. Cât de bine se simțea astfel ! Simțea căldura trupului lui lângă al ei și bătăile inimii lui pe pieptul ei. Ridică o privire încețoșată de lacrimi, și ceea ce urmă fu inevitabil.

Cory o sărută. Mai întâi cu tandrețe, apoi cu o febrilitate încărcată de pasiune.

Timpul încetase să mai existe. Erau amândoi aici, lipiți unul de altul, cu impresia fabuloasă că se contopiseră într-o singură ființă. Atunci, Mia înțelese ceea ce ar fi trebuit să știe de multă vreme : îl iubea pe Cory. Da, pe acest necunoscut tulburător, surprinzător, învăluit în mister, pe acest om îl iubea la nebunie...

- Oh, Cory ! murmură ea.

Și el o strânse mai tare la piept, încât Mia avu impresia că va leșina de bucurie...

CAPITOLUL IX

Și apoi, ca și prima oară pe vas, Cory se îndepărtă brusc, și Mia încremeni în picioare.

— Dumnezeule ! șopti ea. Scuză-mă, Mia, n-ar fi...

— Nu vorbi astfel, murmură ea, întinzând mâna după el ca pentru a-l prinde.

Dar deja vraja se rupsese. Fața lui Cory se înăspri și ochii i se întunecară.

— Hai să ieșim, nu vrei ? Nu înțelegi chiar nimic ?

— Ce este de înțeles ?

— Nu-ți dai seama ce faci !

Și, îndepărtându-se repede către fereastră, trase furios draperiile. Mia îl privi, tremurând din tot corpul. Umilința era la fel de arzătoare ca și ultima dată, dar acum Mia o simți și mai dureros, pentru că *acum* știa că-l iubește pe Cory.

Se îndreptă spre ușă, mânată de o singură obsesie : să fugă de Cory, să nu-l mai vadă, să încerce să-l uite. Auzi în urma ei pașii lui și în timp ce mergeau pe culoar, el îi atinse ușor brațul.

— Așteaptă...

Atunci, întorcându-se cu violență, cu ochii aruncând scânteii de furie, Mia spuse printre dinți, fără ca măcar să ridice tonul :

- Dă-mi drumul. Mai ales, te rog să nu mă atingi ! Pot foarte bine să merg și singură ; n-am nevoie de ajutorul tău !

Și, eliberându-și brațul cu un gest scurt, fugi atât de repede cât îi permiteau puterile.

Pe marginea piscinei, o mână atentă instalase un șezlong confortabil și, nu departe de el, o masuță plină de reviste de tot felul, și un termos cu oranjadă și pahare. Soarele scânteia pe apă de culoare turcoaz a piscinei, aerul părea că tremură din cauza căldurii. Epuizată, Mia se lăsă să cadă pe șezlong și închise ochii. Ar fi vrut atât de mult să plângă ! Din păcate, acest ar fi fost ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă, știa asta.

„Vei rămâne o vreme aici“, îi spusese Cory.

Vocă lui încă îi răsună în urechi. O vreme ? Ce vrusese să spună ? O săptămână ? Mai mult ? De ce nu i se spunea nimic limpede ? De ce se încăpățănau toți să păstreze acest mister ? Ah, dacă, măcar, ar fi fost Carlos aici ! Poate că atunci ea s-ar fi simțit mai puțin în derivă ?...

Glasul Juanitei o trezi din gândurile ei.

- Vrei să faci baie, Mia ? Ți-am pregătit un costum de baie. Du-te și te schimbă în cabina din spatele tău.

- Mulțumesc, zise tânăra fată, ridicându-se.

- Trebuie să apară și doctorul peste vreo jumătate de oră, așa că profită și înoată acum.

- Nu faci și tu baie cu mine ?

Juanita râse, puțin jenată.

- Eu nu înot prea bine.

- Ei bine, o să te învăț eu. O să ne distrăm !

Mia intră în cabină să se schimbe. Încântătorul bikini alb pe care i-l adusese Juanita îi vena de mi-

nune. Unde l-o fi găsit ? Hotărât lucru, la ferma asta găseai de toate... Mia aruncă o privire distrată în oglindă, și imaginea pe care o văzu o surprinse. Echimozele aproape dispăruseră, iar ochiul vânăt nu mai era decât o amintire urâtă.

Își dădu la o parte părul castaniu ce-i căzuse în față și se privi cu atenție, pentru prima oară în viața ei... Se văzu înaltă, suplă, bronzată... „Nu arăt prea rău“ își zise ea fără îngâmfare, ci mai degrabă ca o simplă constatare. Se întoarse un pic și se privi din profil, zicându-și iar : „Nu-i prea rău“... Pentru o clipă, își regăsi o oarecare încredere în sine.

Se aruncă în piscină și se lăsă cu voluptate să plutească. Era atât de bine și înviorător ! Mia adora apa, înota ca un pește. Pluti îndelung pe spate, cu ochii închiși, așteptând să apară și Juanita. Un zgomot de cădere în apă o readuse la realitate. Infiriera înota destul de neîndemânatic spre ea.

— Oh, Mia ! exclamă aceasta, sunt o înotătoare jalnică !

— Nu-i adevărat ! Ai să vezi, te voi învăța să înoți craul. Este cu mult mai rapid. Hai la capătul celălalt al piscinei.

Și, în următoarea jumătate de oră, Mia îl uită pe Cory și toate problemele ei, lăsându-se pradă bucuriei de a se afla în apă.

*

* *

O aștepta pe Juanita pe marginea piscinei, când, o mișcare abia perceptibilă o făcu să întoarcă privirea spre casă. O siluetă masculină înaltă, masivă, o privea prin geamul ușii, și se retrase imediat în umbră când

Mia privi în aceea direcție. Cory, bineînțeles, își zise ea... Oare se afla de mult acolo ? Mia ridică din umeri. La urma urmei, ce importanță avea ? Dar se simți totuși străbătută de un fior, și se surprinse tresărind ușor, în ciuda căldurii de afară. Nu, situația nu mai putea continua astfel. Va trebui să găsească un mijloc să fugă cât mai repede. Poate că doctorul Robles o va ajuta... Dacă ea îi va explica, prin intermediul Juanitei, necazul ei, va accepta el oare s-o ducă la Mexico ? Va ști să se facă folositoare lucrând în spital... Tânăra fată simți că-i renaște o oarecare speranță.

Juanita tocmai ieșea din apă, gâfâind, după ce se străduise să urmeze sfaturile competente ale Miei. Dându-i timp abia să-și tragă răsuflarea, Mia o trase spre micul vestiar ; acolo vor putea vorbi în liniște, la adăpost de priviri și urechi indiscrete...

- Juanita, începu ea dintr-o dată, am nevoie de ajutorul tău.

Infirmiera o privi, vizibil descumpănită.

- Cum... ce... ce pot să fac pentru tine ?

Mia remarcă imediat că Juanita îi vorbea cu o oarecare reținere.

- Nu vreau să mai rămân aici, zise tânăra fată cât se poate de simplu. Dar n-am bani și nu știu unde să mă duc.

Juanita făcu imediat o figură de sinceră compasiune.

- Mia, copila mea, cum aș putea eu să te ajut ?

- Spune-i doctorului Robles să mă ia cu el, la Mexico !

- Oh, nu va accepta niciodată, șopti Juanita, în culmea stânjenelii. Este atât de bun prieten cu senor Carlos...

- Înțelege-mă, o întrerupse Mia rugătoare, locul meu nu este aici. Dacă n-ar fi fost senor Galen, în sfârșit, Cory, eu n-aș fi...

- Știu bine... dar... oh ! Mia, mă pui într-o situație imposibilă...

Fața Juanitei avea dintr-o dată o expresie atât de chinuită încât Mia crezu că va începe să plângă. Atunci, o prinse cu blândețe de braț.

- Spune-mi, Juanita, o imploră ea. Am impresia că toată lumea încearcă să-mi ascundă ceva. Adevărul este atât de îngrozitor, încât se feresc toți să mi-l dezvăluie ?

- Nu, recunosc infirmiera. Dar am promis să nu spun nimic.

Mia simți că o cuprinde o încordare insuportabilă. Nu mai putea.

- De acum, ajunge ! mormăi ea cu o voce crispată.

Și, punându-și în grabă șortul și bluza, se repezi la ușă.

- Unde este Cory ? El îmi va spune ! Eu nu mai...

Dar Juanita se propti repede în fața ei.

- Stai puțin, Mia ! Înainte de a-l vedea pe senor Galen, dă-mi voie să-ți spun un lucru care, cu siguranță, te va ajuta : la câțiva kilometri de satul unde am fost noi aseară, se află un orfelinat ținut de maici. Dacă cumva vei fi la ananghie, sunt sigură că nu vor refuza să te găzduiască. Dar te rog, nu sufla vreo vorbă cuiva despre asta...

Se opri brusc și-și mușcă buzele, regretând vizibil că vorbise prea mult.

- Îți mulțumesc, Juanita, zise Mia. Ești foarte bună cu mine, dar nu-ți face griji, Cory nu va afla ni-

mic. Cred că doctorul nu va întârzia să vină, nu ? Așa că, pe Cory am să-l văd ceva mai târziu.

Când cele două fete ieșiră la lumina strălucitoare a soarelui, totul părea normal. Cory nu se vedea pe niciăieri. Mia zâmbi pentru sine. Își regăsise în sfârșit o ultimă rază de speranță.

*
*   *
*

Doctorul Robles o găsi în perfectă stare de sănătate și o asigură că, de acum înainte, va putea să ducă o viață normală. După plecarea lui, Mia luă masa împreună cu Juanita, pe marginea piscinei, tot pregătindu-și în minte întrevederea cu Cory. Înainte de toate, voia să-l convingă să o ducă la plimbare. În felul acesta, va putea recunoaște locurile. Dar va trebui să facă tot posibilul ca el să nu-i bănuiască planurile...

Puțin după prânz, apărură și el. Auzindu-l apropiindu-se, Mia închise ochii, încercând cu intensitate să se stăpânească. Va trebui să se poarte ca și cum nimic nu s-a întâmplat de dimineață și să nu se lase trădată de violența sentimentelor ei.

— Ei, cum a fost baia, azi-dimineață ? o întreabă el politicos.

— Minunată, răspunse ea deschizând nepăsătoare ochii. Doctorul m-a asigurat că sunt vindecată.

— Mi-a spus-o și mie.

— Așa că, știi ce mi-ar face plăcere ? O plimbare, după-amiază. Mi-ar plăcea atât de mult să văd împrejurimile ! Este prima oară când mă aflu în Mexic, în-telegi ?

Cory nu-i răspunse imediat. După izbucnirea de azi-dimineață, nu voia să mai riște o nouă înfruntare.

Mia nu-i vedea fața dar simțea crescând între ei o încordare din ce în ce mai insuportabilă. Și totuși, trebuia să se controleze, știa asta. Miza era prea mare.

— De ce nu ? răspunse el în sfârșit. Vom pleca totuși spre sfârșitul după-amiezii. Deocamdată, e ora de siestă și încă e prea cald. Pe la ora cinci, îți convine ? Cum vrei să plecăm ? Cu mașina, călare, sau în caleașcă, așa cum se mergea pe timpuri ?

— În caleașcă ? întrebă ea, mirată.

— Ai să vezi, continuă el, gata de plecare. Va fi o surpriză. Până atunci, odihnește-te. Mai ai nevoie de ceva ?

— Nu, mulțumesc, răspunse ea foarte calm, dar păstrând o oarecare rezervă. Voi fi gata la ora cinci.

Când privirile li se întâlniră, se simți străbătută de un fior, dar îi susținu privirea intensă a ochilor albaștri rugându-se ca, de sub tricoul subțire, să nu-i fie observate bătăile inimii.

— Atunci, pe curând, zise Cory cu dezinvoltură.

Și Mia îl privi îndepărtându-se. Îl ura, din cauza și pentru această dragoste absurdă și pătimașă pe care i-o purta și care-o făcea atât de vulnerabilă.

*

* *

— Pe vremuri, asta se numea o cabrioletă, îi explică el mai târziu. Se văd destul de des în westernuri, dar probabil că tu nu te-ai dus de prea multe ori la cinema, îmi închipui.

Mia dădu din cap, contemplând minunata caleașcă cu doi cai înhămați, confortabilă, acoperită cu o catifea reiată de culoare albastră.

– Urcă, zise Cory, ajutând-o să pună piciorul pe scară.

Mia se instalează pe bancheta din spate, în timp ce Cory luă locul vizitiului, nu fără a fi șoptit în prealabil ceva la urechea cailor.

– Gata ? întrebă el întorcându-se spre ea.

– Da, zâmbi Mia.

– Atunci, diii ! La drum !

Ce plăcere să te plimbi astfel, la pas, să simți mângâierea abia călduță a brizei pe față ! Mia privea cum ferma se îndepărtează în urma lor, în timp ce deșertul de nisip se întindea la infinit. Peisajul nu era totuși atât de dezolant, nici chiar atât de arid, cum îi apăruse de la fereastra camerei ei. Avea o oarecare frumusețe austeră care te impresiona. Soarele, un disc enorm, se lăsa spre munți, în depărtare, iar albastrul cerului începea să-și piardă deja din intensitate. Cam peste vreo oră, cel mult, astrul de foc va cădea dincolo de orizont, și aproape imediat după aceea, se va întunece.

Aerul era curat și liniștit. Din când în când, o pasăre de pradă, sumbră și majestuoasă, plana câteva clipe, după care dispărea către un cuib invizibil.

Caii mergeau în trap ușor, regulat, fără zdruncinături, și drumul larg, bine bătut, era suficient de neaccidentat pentru ca plimbarca să fie perfect odihnitoare.

– Unde mă duci ? întrebă în sfârșit Mia.

– Ne plimbăm. Asta doreai, nu-i așa ?

Mia își mușcă buzele ca să poată păstra un ton detașat.

– Da, dar mă întrebam doar dacă ai ales o destinație precisă.

– Nu. Unde ai vrea să mergi ?

- Nu știu, răspunse ea foarte corect. Nu cunosc deloc ținutul. Suntem cumva în direcția satului unde a avut loc ieri fiesta ?

- Da.

Mia simți că-i tresaltă inima în piept. Dincolo de sat se afla orfelinatul, și fără îndoială, de asemeni, și libertatea ei. Era mai hotărâtă ca oricând să fugă de la fermă. Carlos oricum era prea blând și prea amabil ca să obțină câștig de cauză în întrevvedereea lui cu H.G. În ce-l privește pe Cory, lui oricum nu-i păsa de soarta și viitorul ei. Mia n-ar fi trebuit în nici un caz să se îndrăgostească de el. Era într-adevăr cea mai mare greșeală a ei, și probabil că o va plăti multă vreme !

Își dădu seama dintr-o dată că el îi vorbea de câteva clipe bune și ea nu-l ascultase.

- Scuză-mă, ce spuneai ?

- Îți spuneam că aproape am ajuns în sat. Ți-am întrerupt cumva visarea ?

- Oh, n-are importanță.

- Vei descoperi un sat tipic mexican, și sunt sigur că nu vei fi dezamăgită.

În mod ciudat, el făcea niște eforturi vizibile de a fi amabil. Mia îi aruncă o privire pe furiș. Ce individ ciudat, totuși. Doar în câteva zile de stat cu el îi descoperise atâtea fațete complexe, contradictorii, uneori complementare, încât ea n-ar fi fost în stare să-i definească personalitatea. Și totuși, irezistibil, era atrasă de el, tulburată, îngrozitor de îndrăgostită...

- Într-adevăr ? zise ea. Așadar, vom vedea oameni culcați pe stradă, dormind sub pălăriile lor imense ?

El râse.

- În felul acesta îți reprezinti tu Mexico ? Hmmm... de fapt, nu te înșeli prea mult. Să spunem că, în gene-

ral, ei își fac timp să trăiască. Munca nu este neapărat scopul esențial al existenței lor.

— În cazul acesta, Carlos nu este un mexican adevărat, tipic. Așa mi se pare mie, răspuse Mia.

Și imediat, simți din nou acea tensiune crescând între ei.

— Așa e, Carlos nu este mexican, zise încet Cory.

Mia îl privi. I se păru că, dintr-o dată, se pusese în gardă, parcă preocupat de ceva.

— Atunci, ce este ? reluă ea cu voce scăzută, aproape pe tremurândă.

Cory nu-i răspunse imediat, și când o făcu, Miei i se păru că discerne o violentă emoție în glasul lui.

— Este un om care muncește mult și călătorește enorm. Nu locuiește aici tot timpul anului, și a știut să nu se lase influențat de indolența generală de pe aici.

Cory tăcu și Mia își ținu răsuflarea. Căii își încetăriră mersul și până la urmă se opriră, perfect nemișcați. Mia ridică privirea spre Cory. Era frumos, teribil de tulburător în pustietatea nemăsurată a deșertului pregătit să întâmpine noaptea. Și, deodată, tinerei fete i se făcu frică. Ceva îngrozitor era pe punctul de a se produce, și ea nu putea să mai facă nimic ca să împiedice asta.

— Cine este Carlos ? se auzi ea articulând, cu răsuflarea tăiată.

— Știi deja, nu-i așa ?

— Nu, șopti ea, și-și simți inima oprindu-i-se în piept.

Undeva, departe, o pasăre de pradă scoase un țipăt neliniștitor, apoi liniștea reveni din nou.

— Mia, tu știi adevărata identitate a lui Carlos, reluă Cory cu o voce ciudat de tulburată.

Și dintr-o dată, Mia se simți năpădită de mii de amintiri, impresii fugare doar pe jumătate resimțite, unele cuvinte ale Juanitei, prima apariție a lui Carlos, seninătatea lui, demnitatea lui când intrase în camera ei... Și de asemeni, ezitățile Juanitei când ea trebuia să-i spună senor Carlos...

- Nu, nu știu, dar tare aș vrea să aflu adevărul, murmură ea.

Totuși, în clipa asta, în adâncul sufletului ei, știa.

- Nu se numește Carlos, și pentru că era îmbrăcat tot în alb, tu ai crezut la început că este un servitor mexican. Nu, el este american. Celălalt nume al lui este Karl. Carlos este bunicul tău, Mia...

CAPITOLUL X

Dezvăluirea avu asupra ei efectul unei trădări atât de perfide, încât Mia avu impresia că i se face rău. Lividă, cuprinsă de frisoane, auzea abia, foarte îndepărtată, vocea lui Cory :

- Bea asta. Doar o gură...

Și, respingând cu o mână stângace sticla pe care el i-o întindea, spuse :

- Nu, nu vreau nimic. Condu-mă în sat, te rog.

- Dar...

- Te implor ! Du-mă acolo...

Să fugă, să fugă cât mai repede ! Era ultimul ei gând cât de cât coerent. În sat, va găsi ea pe cineva care s-o îndrume spre orfelinat. Pentru că niciodată, dar niciodată, nu se va reîntoarce la fermă !

- Mia, îmi pare nespus de rău, dar trebuia să știi adevărul...

- Îți mulțumesc că mi l-ai spus, bolborosi ea cu o voce gătuită. Oh, acum înțeleg totul... Cât trebuie să vă fi distrat...

- Nu, Mia, te înșeli. Situația nu era amuzantă pentru nici unul dintre noi. Încă de la început, a fost o neînțelegere și chiar H.G. s-a gândit că ar fi mai bine dacă...

- Nu te strădui să-mi explici, murmură ea, incapabilă să-l privească în față. Înțeleg. Te rog du-mă în sat.

- Ar fi mai bine să ne întoarcem la fermă...

Fără să-l lase să-și termine fraza, Mia sări jos și începu să meargă în direcția satului. Îl auzi pe Cory coborând la rândul lui și ajungând-o din urmă.

- Nu fi ridicolă, Mia ! Satul este la aproape doi kilometri de aici. N-ai să ajungi niciodată.

- Atunci, du-mă cu trăsura, zise ea fără ca măcar să se întoarcă.

Îi simți privirea ațintită asupra ei, dar știa că el n-o va atinge, că nu va încerca s-o ia cu forța, într-atât era de conștient de disperarea intensă care-o cuprinsese.

- Bine, zise el în sfârșit, cu o voce perfect controlată. Urcă din nou în cabrioletă.

- Mulțumesc.

Ajunseră în sat fără să mai schimbe un singur cuvânt. Cory opri trăsura la umbra unui copac imens, agăță hamurile de un stâlp și se apropie ca s-o ajute pe Mia să coboare. Dar ea nu-l așteptase ; observase la capătul străzii o clădire albă cu o clopotniță modestă și o cruce mare. O biserică ? Era exact refugiul de care avea ea nevoie. Dar Cory o prinse de braț.

- O clipă, Mia. Unde o să te...

Ea se eliberă printr-un gest brusc.

- Mă duc la biserică, spuse ea fără să-l privească. Am nevoie să fiu singură ca să mă pot gândi.

Strada era îngustă, mărginită de căsuțe mici, joase, vărute în alb. Bărbații cu pălăriile lor mari de pai, stând leneși pe pragul ușilor, îi priveau fără prea mare interes. Copiii se jucau în praf, nu departe de o fântână de unde se scurgea o apă negricioasă. Se întuneca

repede, și luminițe galbene tremurau, aprinzându-se apoi în spatele minusculilor ferestre. Cineva, undeva, cânta nostalgic la o chitară... Mia mergea, abia conștientă de ceea ce vedea. Apoi simți din nou mâna lui Cory pe brațul ei.

- Hai să ne oprim să bem ceva, propuse el. Încă este atât de cald! Să intrăm în cafeneaua asta, o să putem vorbi pe închelete...

- Nu avem nimic să ne spunem, zise ea întorcându-se spre el, și în lumina amurgului fața lui Cory i se păru a fi aceea a unui străin.

Se simțea slabă, fără apărare, înșelată, păcălită de toți cei pe care-i întâlnise de când fugise, inutil, din insula aceea a părinților ei vitregi...

Dar de acum încolo, viața ei se va schimba, departe de Cory, departe de H.G. - sau Carlos, cum i-o fi zis când, singura ființă care-i inspirase încredere... Ce crudă ironie! Își relua mersul fără să-i mai pese de însoțitorul ei. Biserica era de-acum foarte aproape. Și, ca printr-o minune, ușa cea mare tocmai se deschise. Mia urcă repede cele câteva trepte și pătrunse înăuntru. Aici, în lumina tremurătoare a nenumăratelor lumânări, un om aștepta gata s-o întâmpine...

Preotul îi adresă un zâmbet plin de bunătate.

- Părinte... Padre, șopti Mia, înțelegeți englezește?

- Bineînțeles, copila mea. Vino în casa Domnului! Ești binevenită.

Și închise porțile grele de stejar în urma lor. Apoi, privind spre Cory care intrase după Mia, adăugă:

- Prietenul tău dorește și el?...

- Nu, vă rog, părinte! exclamă Mia. Vreau să vă vorbesc între patru ochi.

- Înțeleg, copilă. Urmează-mă, te rog.

Și porni înaintea ei până în capătul naosului, într-o capelă laterală, foarte simplă, văruiată și împodobită rudimentar. Atunci, Mia simți că renaște la viață, era salvată, acum era sigură de asta.

*
*   *
*

Părintele deschise o ușă a capelei și o introduse pe Mia într-o încăpere în care se aflau un birou și două scaune. O invită pe tânăra fată să se așeze și umplu un pahar pe care i-l întinse.

- Bea, zâmbi el. Este vin, dar este foarte slab. O să-ți placă.

Vorbea într-o engleză excelentă, fără nici o urmă de accent. Așezându-se pe scaunul de lângă Mia, o privi cu bunătațe și continuă :

- Acum, spune-mi, copila mea, cu ce te pot ajuta ?

Și Mia, cu ochii plecați, îi spuse povestea ei de la început. Când termină de povestit, părintele lăsă să-i scape un oftat adânc.

- Cât de bine te înțeleg, copila mea ! zise el cu compasiune. Dar, în sfârșit, dacă te conduc la orfelinatul acela, crezi că vei fi fericită ?

- Îmi voi găsi în orice caz liniștea, îi răspunse ea simplu. Și în felul acesta, voi putea gândi limpede.

- Înțeleg. Dar va trebui să le spui oamenilor aceia care au avut grijă de tine. Nu poți să dispari așa, fără un cuvânt, cufundându-i astfel într-o îngrijorare legitimă.

Se întrerupse o clipă înainte de a continua :

- Tânărul acesta, americanul, Cory parcă ai zis că-l cheamă, te așteaptă în biserică. De ce să nu-l invit și pe el aici și să-i spui intențiile tale ?

- Nu... nu vreau să-l mai văd, bolborosi Mia.

- Ți-e teamă de el ?

- Nu... făcu ca, șovăitoare. Nu-mi mai este frică acum, totuși...

Se opri, căutându-și cuvintele, nevrând să dezvăluie o imagine a lui Cory care n-ar fi corespuns realității, dar temându-se de asemeni că-și va da la iveală sentimentele pe care el i le inspira.

- Știți, reluă ea, n-am întâlnit niciodată până acum o ființă ca el. Este atât de puternic, de voluntar, încât nimeni și nimic nu-i rezistă...

Din nou se opri, jenată. Preotul dădu din cap.

- Un american tipic, nu-i așa ? Înțeleg... Ei bine, mă voi duce să-i vorbesc, apoi o să-l chem și pe el aici.

Adăugă, înainte de a ieși :

- Eu sunt părintele Shaughnessy, jumătate american, jumătate irlandez. Așa că nu-ți face griji, copila mea, și eu sunt un încăpățânat și voi ști să-l conving pe acest domn Galen al tău.

Mia așteptă ; simțea că i se uscaseră gura și nu mai era în stare să gândească, într-atât era de epuizată nervos. Până la urmă, se ridică și se duse până la ușa rămasă întredeschisă. La capătul celălalt al bisericii, Cory și cu părintele vorbeau calm. Nu, într-adevăr, nu păreau să se certe... Apoi, încet-încet, se îndreptă spre capelă. Mia se retrase repede, încercând să-și regăsească un oarecare calm. Dar inima îi bătea să-i iasă din piept,

și când Cory intră în încăpere, crezu că va leșina din nou. El o privi, ciudat de detașat, iar ochii lui albaștri aveau o strălucire întunecată și rece pe care ea nu le-o mai văzuse vreodată.

— Așadar, nu vrei să te mai întorci la fermă, zise el pe un ton egal.

— Nu.

— Ia loc, fiule, îl invită preotul.

— Mulțumesc, părinte, pot să stau și în picioare.

Mia era în culmea confuziei. Cory nici măcar nu discuta hotărârea ei... O va lăsa el oare liberă? Va abandona lupta? Își va accepta înfrângerea cu această indiferență totală, fără ca măcar să încerce s-o convingă, fără să încerce s-o rețină? Sau și asta era o șmecherie?

— Vreți un pahar de vin fiert, domnule Galen?

— Cu plăcere, părinte.

În picioare, lângă birou, Cory nu-și desprindea privirea de pe Mia, și privirea lui rece, implacabilă, o îngrozi dintr-o dată. Nemaiputând suporta, ea izbucni:

— Nu ești furios pe mine?

— Oh, nu, răspunse el cu o voce obosită, luând paharul pe care i-l oferea preotul. Mulțumesc, părinte. Nu vreau să mă mai lupt cu morile de vânt, Mia. Am obosit să mă tot lupt cu tine, și n-am de gând să te duc cu forța înapoi la fermă. Așadar, vrei să mergi la orfelinat? foarte bine, fă-o. Și după aceea, unde te vei duce?

— Nu știu încă. Am... am nevoie să mă gândesc, murmură ea.

Ciudat, dar nu prea mai era atât de sigură pe ea acum.

— Poate că ai dreptate, zise el încet.

Și, terminându-și paharul, îl puse din nou pe masă înainte de a adăuga :

— Bine, eu mă întorc acolo să-i spun Juanitei să-ți adune lucrurile. Ți le vom aduce la orfelinat.

Și, îndreptându-se spre ușă, spuse :

— Adio, Mia. Și ieși însoțit de preot.

Mia își strânse pumnii, înghițindu-și lacrimile care-o sufocau. „Adio, Mia“. Asta fusese tot, nimic altceva, nici un regret, nici un reproș, nici un cuvânt în plus... De acum, era liberă... Acum de ce avea sentimentul că pierduse iremediabil un bun de preț ? De ce, dintr-o dată, se simțea prăbușită într-o cumplită disperare ?

*

* *

Întinsă pe patul îngust din mica ei chilie, Mia contempla luna prin fereastra deschisă. Totul împrejur era calm și liniștit, dar ea era prea obosită ca să-și poată găsi somnul. Imagini ale evenimentelor ce urmaseră plecării lui Cory îi reveneau mereu în minte. Prietelul o condusesese la orfelinat într-un Ford vechi și ponosit. La sosire, fuseseră întâmpinați de două maici îmbrăcate în alb care-o priviseră cu multă bunătațe și nu manifestaseră nici o curiozitate. I-au pregătit repede o masă frugală, apoi una dintre maici o condusesese până la o cămaruță minusculă, nu departe de dormitor.

— Dumnezeu ni te-a trimis, îi spusese aceasta cu un zâmbet radios. Sora Francesca s-a îmbolnăvit și nu-și va putea face serviciul câteva zile. O să ne fii într-adevăr de folos. Așa că, atât cât vei sta la noi, tot ceea ce vezi aici este și al tău. Eu sunt sora Maria.

- Sunteți scoțiană ? întrebă Mia recunoscând accentul și neascunzându-și uimirea.

- Da, m-am născut la Glasgow. Vezi, noi suntem misionare, și vei găsi aici mame venite din lumea întreagă. Mexicul este o țară atât de săracă încât noi avem foarte multe de făcut aici. Din păcate, orfani sunt o mulțime, și sarcina este grea... așa că, ajutorul tău ne va fi prețios.

- Mulțumesc, murmură Mia, emoționată. Îmi place să fiu folositoare.

Acum, în singurătatea camerei ei, Mia reflecta. Nu, aici nu va trândăvi, și probabil că asta îi și trebuia. În felul acesta, nu va avea timp să se gândească la Cory și, fără îndoială că, în timp, va reuși să-l uite complet... Epuizată, dar mai senină în sfârșit, reuși să se culunde într-un somn adânc.

*
*   *
*

A doua zi dimineață, după micul dejun, sora Maria o conduse pe Mia să viziteze orfelinatul, escortate fiind de o grupă de copii foarte mici. Cei mai mari aveau ore în cursul dimineții, îi explicase sora Maria. Printre copilași, Mia remarcă pe unul care o privea lacom cu ochii lui imenși și negri, tot căutând s-o prindă de mână.

- Ți-ai făcut deja un prieten, zâmbi sora Maria. Ți-l prezint pe Roberto ; are trei ani și n-are pe nimeni pe lume.

Mia se aplecă și-l luă în brațe pe puștiul care nu mai putea de bucurie.

- Ei bine, Roberto, zise ea alintându-l, iată-ne prieteni ! Tu o să mă ajuți, nu-i așa ?

Roberto, în culmea fericirii, se ghemui la pieptul ei, și Mia își continuă vizita cu el în brațe.

Orfelinatul era, de fapt, o mare mănăstire formată din clădiri mari și joase ce înconjurau o grădină bine întreținută. În afara capelei și a dormitoarelor, mai erau bucătăria, sala de mese, și o mică școală pentru copiii din împrejurimi. În spatele clădirii principale, într-o grădină de legume foarte îngrijită, lucrau maicile ajutate de câțiva copii în jur de zece ani. Unii scoteau apa din puț, alții stropeau, alții pliveau buruienile dintre straturile de legume bine aliniate.

Mia fu impresionată imediat de calmul și pacea pe care i le inspiră scena. Sora Maria o prezentă câtorva maici care-o întâmpinară cu aceeași naturalețe și amabilitate, și încet-încet, tânăra fată se simți cuprinsă și ea de atmosfera pașnică și caldă care domnea aici.

După aceea, sora Maria o conduse la bucătărie, o încăpere bine echipată și sclipind de curățenie, ce dădea direct în sala de mese. Surorile Anette, Theresa și Anne trebăluiau pe lângă mașina de gătit și se întrerupseră pentru a o întâmpina pe noua-venită.

– Îmi place grozav să gătesc, zise Mia.

– Atunci, vei putea să ne ajuți! exclamă sora Anne. Sora Francesca se ocupă de obicei de mâncarea celor mici de tot. Poate că vei vrea să te ocupi tu până la reîntoarcerea ei?

– Cu plăcere.

– Și acum, urmează să pregătim sucul de portocale al micilor noștri școlari, zise sora Maria. Curând va suna de recreație. După care, vom așeza mesele pentru prânz. În după-amiaza aceasta este o slujbă la capelă în onoarea unui sfânt local, adăugă ea. Dar tu nu ești obligată să participi.

Mia aruncă o privire tandră spre Roberto care era tot în brațele ei, apoi întrebă :

– Cine conduce orfelinatul ?

– Maica stareță. Acum se află la Mexico, dar trebuie să se întoarcă destul de curând.

– La Mexico ? Dar ce face acolo ? întrebă Mia, uimită.

– S-a dus să adune fonduri pentru susținerea misiunii noastre. La Mexico, sunt câteva mari societăți foarte generoase cu noi.

Tot vorbind, ieșiră în curte. Tocmai suna clopoțelul pentru recreație, și copiii, înșiruiți, ieșeau cuminți din clase pentru a se apropia de o masă mare, așezată la umbră lângă un perete. Lucrurile erau foarte bine organizate : patru băieți mai măricei se duseră la bucătărie și reveniră câteva clipe mai târziu cu un vas mare de ceramică asemănător unui ulcior, pe care-l puseră pe masă. Apoi începură să umple paharele. Se apropie și Mia de masă ca să ia un pahar pentru micuțul ei Roberto.

A fost o zi lungă și plină, care nu se încheie decât spre ora șapte seara, când cei mici, inclusiv Roberto, fură culcați. Abia atunci Mia se alătură celorlalte mame în vasta sală comună. Se lăsă să cadă într-un fotoliu, prea obosită ca să mai vorbească, și le observă. Cea mai mare parte dintre ele erau foarte tinere încă. Domnea între ele o atmosferă simplă de colegialitate. Era evident că acceptau prezența Miei printre ele fără nici o curiozitate, și fără a căuta să-i pună nici cea mai mică întrebare stânjenitoare.

Curând, sora Maria se apropie de tânăra fată.

– Pari obosită, îi zâmbi ea. Ai avut o zi grea, fără îndoială. De ce nu te duci să te culci mai devreme ? Noi, celelalte, ne vom duce curând la capelă pentru

rugăciunea de seară. După aceea, o să-ți aduc un suc de fructe în camera ta.

— Mulțumesc, murmură Mia. Într-adevăr, sunt obosită, dar nu voiam să tulbur...

— Nu-ți face probleme, copila mea. Du-te și te culcă. Eu am să vin puțin mai târziu.

Mia se întoarse în camera ei și se întinse pe pat. După un timp, cineva bătuse la ușă.

— Intrați, zise ea, crezând că este sora Maria.

— Bună seara, Mia !

Era Juanita ! Mia sări din pat și se aruncă de gâtul infirmierei, incapabilă să-și ascundă bucuria.

— Ți-am adus lucrurile, îi spuse Juanita. Aș fi venit mai devreme, dar domnul Cory mi-a spus să aștept până astă-seară.

Se întrerupse o clipă înainte de a întreba cu timiditate :

— Ești fericită aici, Mia ?

— Da. Am mult de lucru cu copiii, dar îmi place.

Și, brusc, tânăra fată dori să afle vești despre Cory. Ce făcea el acum ? Dar, un fel de pudoare o împiedică să pună întrebări.

— Cine te-a adus aici, Juanita ? întrebă ea pe un ton detașat.

— Soțul Luciei, cu mașina.

Mia simți o înțepătură în inimă. Bineînțeles Cory n-o să se obosească să vină până aici. Doar îi spusese „adio“ ieri, în biserică, și plecase fără ca măcar să se uite înapoi...

Dar Juanita continuă :

— Mă întorc la Mexico mâine, Mia. Prezența mea la fermă nu-mai este justificată, acum că tu te afli aici. Regret atât de mult...

- Nu, nu regreta nimic, o întrerupse Mia. Ai fost minunată, Juanita. Dar înțelege-mă, nu mai puteam rămâne acolo când în sfârșit am aflat adevărul.

Și, privind-o pe infirmieră drept în ochi, adăugă :

- Tu cunoșteai adevărata identitate a lui Carlos încă de la început, nu-i așa ?

- Da. Dar n-aveam voie să vorbesc. Mia, un singur lucru nu-mi dă pace : dacă eu nu ți-aș fi spus despre acest orfelinat, ai fi rămas la fermă ?

- Nu ! exclamă Mia. Oricum aș fi fugit. Nu mai puteam să...

- Dumnezeu ! Mi-ai luat o piatră de pe inimă ! Mă simțeam atât de vinovată că te-am încurajat...

- Tu m-ai ajutat doar să găsesc un refugiu ideal. Am nevoie să fiu singură cu mine însămi... cel puțin o vreme...

- Dacă o să-ți dau adresa mea de la spitalul din Mexico o să-mi scrii, Mia ? Aș vrea atât de mult să am vești de la tine. Și apoi, cine știe, poate că o să-ți găsesc ceva de lucru acolo ? Nu este ușor dar voi încerca totuși.

- Mulțumesc, Juanita. Ești atât de bună cu mine ! Dar... reluă Mia ezitând. Carlos... în sfârșit, bunicul meu s-a întors la fermă ?

- Nu. Senor Galen și cu mine suntem singuri, doar cu servitorii. De fapt, senor Galen...

Și Juanita se opri, stânjenită.

- Ce voiai să spui ? șopti Mia, cu inima în gât.

- El s-a... în fine... este atât de schimbat acum. Nu știu cum să-ți explic. Abia dacă mai vorbește, pare complet absent.

- Oh, înțeleg, răspunse Mia, străduindu-se să rămână nepăsătoare. Se teme probabil de întoarcerea lui

Carlos și de reacția acestuia când îi va anunța plecarea mea. Nu-i de mirare că este atât de puțin vorbăreț.

— Oh, nu, cred că te înșeli, reluă repede Juanita. N-aș putea spune că pare neliniștit, ci mai degrabă zdrobit, dacă înțelegi ce vreau să spun. S-ar zice că, brusc, ceva s-a rupt în el.

Și, privind-o pe Mia cu ochii ei mari și triști, Juanita adăugă :

— Îmi place mult de senor Cory, Mia. Este un om de mare bunătate și îl simt cât este de nefericit.

Pentru Mia, asta era prea mult. Nemaifiind în stare să se stăpânească, se ridică dintr-un salt și se duse să se sprijine cu coatele pe pervazul ferestrei. Noaptea era liniștită, iar munții, în depărtare, își profilau crestele întunecate pe bolta plină de stele.

— Nu-mi pasă, reuși ea să articuleze pe un ton crispat, întoarsă cu spatele spre Juanita. Totul este numai din vina lui. El a acceptat să facă treaba asta. Nu l-a obligat nimeni. Dacă a dat greș, cu atât mai rău pentru el.

— Știu, ai dreptate, reluă încetișor Juanita apropiindu-se de fereastră la rândul ei. Senor Cory este destul de mare ca să știe ce face. Dar n-am vrut să plec de aici fără să-ți fi spus ceea ce simt eu. Acum, trebuie să plec. Soțul Luciei mă așteaptă la poartă ca să mă ducă înapoi. Încearcă să fii fericită aici, Mia, și mai ales să-mi scrii curând.

— Îți promit, Juanita, răspunse ea întorcându-se în sfârșit.

Și o îmbrățișă afectuos pe infirmieră înainte de a-i spune :

— N-am să uit niciodată tot ce-ai făcut pentru mine! La revedere, Juanita.

— „Hasta la vista“, cum spunem noi pe aici. Sper să ne revedem curând, Mia, draga mea.

Și Juanita ieși încetișor din cameră, lăsând-o pe Mia cu melancolia ei.

*

* *

În zilele ce urmară, tânăra fată se aruncă cu toate forțele ei în muncă pentru a evita să se gândească la viitor. Treaba nu lipsea la orfelinat, și Mia lucra la bucatărie, cosea și făcea chiar și grădinărit, însoțită mereu de Roberto care nu se mai dezlipea de ea. De altfel, și ea își dădu șcama repede cât era de atașată de copil și i se destăinuî într-o zi sorei Maria :

— Copilul acesta este atât de afectuos, atât de apropiat de mine, încât îmi fac griji pentru mai târziu. N-am să rămân o veșnicie aici. Ce se va întâmpla cu el când eu voi pleca ? Va suferi îngrozitor.

— Știu, Mia, răspunse sora Maria, dar nu putem face nimic pentru asta. Te iubește ca pe mama lui. Deocamdată, este fericit. Să ne mulțumim cu prezentul, pentru că nu putem ști ce ne rezervă viitorul.

Dar Mia nu era mulțumită numai cu asta. Bineînțeles, gândi ea, dacă ar avea bani mulți, l-ar adopta pe Roberto... La urma urmei ar exista o soluție : de ce n-ar accepta să trăiască cu bunicul ei, în Statele Unite ?... Un zâmbet amar îi pluti pe buze. Niciodată ! Cu nici un preț, nu se va lăsa cumpărată de H.G. !

Seara, incapabilă să-și găsească somnul, Mia rămase multă vreme cu coatele pe pervazul ferestrei. Copiii adormiseră. Din capelă se auzea o muzică dulce de imnuri religioase, ca o melopee nostalgică. Pe cer, luna împrăștia o lumină difuză peste câmpia aridă și pro-

iecta niște umbre lungi, tulburătoare. Mia se simți cuprinsă de un val de disperare intensă. Imediat îi apărură în minte chipul lui Cory, o imagine obsedantă, nespuse de dureroasă, dar atât de dragă totuși. Cory, atât de înalt și puternic, cu surâsul lui și tandru și ștrengăresc pe care-l afișa de câte ori o privea... Cât îi lipsea ! Și cât de insuportabilă era absența lui ! Era ca un fel de doliu iremediabil din care Mia nu va ieși niciodată... Făcuse totuși tot posibilul pentru ca să și-l alunge din minte, încercând să se convingă că nu-l iubea, dar în zadar ! În adâncul sufletului ei, avea de acum certitudinea că-l iubește. El plecase fără un cuvânt, fără o privire în urmă, și o cufundase într-o disperare pe care n-ar fi bănuț-o vreodată posibilă.

Ridicând privirea, Mie i se păru că vede în depărtare trecând un călăreț ; probabil că iarăși mintea îi juca feste. Imaginația ei necontrolată îl asemena chiar cu Cory ! Ce prostie ! Cory n-avea ce să caute pe aici. Dar pentru o clipă, inima Mie i încetase să mai bată...

Pentru că în sufletul ei continua să sperie, să-l dorască, i se păruse că-l vede apărând ! Închise ochii, apoi îi deschise iar. Călărețul era totuși acolo, și se ștergea în depărtare, fantomă difuză și tremurătoare a dorinței ei. Se întoarse și-și privi camera modestă. Cât timp va mai putea rămâne aici ? O săptămână ? O lună ? Și după aceea ? Viitorul rămânea în continuare nesigur, obscur, chiar îngrijorător. Începu să se dezbrace încet și se întinse pe patul ei îngust, dar rămase mult timp cu ochii deschiși, cu chipul neclar al lui Cory plutind înaintea ochilor ei.

A doua zi, era o vreme foarte urâtă. Sufla un vânt fierbinte dinspre deșert, aducând un nisip fin care pătrundea peste tot. Copiii erau nervoși, iar pe Mia o

durea capul. Seara, în timp ce pregătea cina micuților, sora Maria o privea cu atenție.

— Nu prea arăți bine, Mia. De ce nu te duci să te odihnești în camera ta? O să le servim noi cina copiilor, fără tine.

Mia scutură cu putere din cap. Singurătatea camerei ei o îngrozea, atât de mult depănase în ea gânduri negre, fără a reuși adeseori să-și găsească somnul. Mai bine era dană se ocupa de ceva și să suporte cu zămbetul pe buze, așa cum făceau celelalte surori, vremea urâtă și secetoasă.

— În nici un caz, răspunse ea. Vântul acesta este obositor, adevărat, dar se pare că voi îl suportați fără să vă plângeți. De ce n-aș face și eu la fel? Vă voi ajuta ca de obicei.

— Dragă Mia! spuse mama. Ne va fi foarte greu să ne lipsim de tine, când vei pleca.

Nici în seara aceea, Mia nu putu să doarmă. La miezul nopții, nemaiputând suporta, se dădu jos din pat și își ocupă locul ei favorit, la fereastră. Vântul se mai potolise, se făcuse puțin mai răcoare. În depărtare, se auzea din când în când câte un tunet surd. Furtuna era deci acolo, dincolo de dealuri. Atunci, trăgându-și repede un șort și un pulover, Mia ieși pe fereastră, fără nici un zgomot.

Totul era liniștit. Clădirile, atât de vesele în timpul zilei, păreau acum niște mase inerte, abia vizibile, ghemuite sub cerul ca cerneala.

Mia se furișă până la capelă și se așeză pe o bancă de lemn, încercând să-și adune gândurile. O singură lumânare ardea lângă altar, și încet-încet, tânăra fată se simți cuprinsă de calmul și seninătatea locului.

— Oh, Cory, unde ești? șopti ea.

Dar numai ecoul stins al oftatului ei îi răspunse. Închise ochii și-l revăzu, așa cum îi apăruse în acea dimineată, pe plajă. Din clipa aceea, viața ei se schimbase în întregime. De acum încolo nimic nu va mai fi la fel. Amintirile zilelor petrecute împreună cu el i se perindau acum cu rapiditate prin minte, și firul gândurilor ei luă o întorsătură obsedantă, dureroasă, nespus de nostalgică... Întoarse capul, așteptându-se să-l vadă intrând în capelă. Ce nebunie ! Iată că, din nou, imaginația îi juca feste.

— Ajunge, murmură ea trecându-și o mână obosită pe frunte. Sunt pe cale să înnebunesc !

Migrena îi revenise ; capul îi era parcă cuprins de flăcări și-i era greață. Se ridică și ieși fără zgomot până la poarta cea mare de la intrarea în orfelinat. Noaptea, era întotdeauna închisă, dar era un joc de copii ca să se cațăre pe ea.

Mia începu să se cațăre agățându-se de marginile de lemn și sări de cealaltă parte. Rămase câteva clipe nemișcată pentru a se orienta mai bine. Deci, satul era la dreapta, iar dincolo de el era ferma și de jur-împrejur munții luminați intermitent de fulgerele din ce în ce mai apropiate. Și apoi, bineînțeles, deșertul presărat ici-colo de tufe anemice, uscate.

Nici un zgomot nu se auzea prin preajmă, nici o suflare. Mia va face o plimbare mai lungă, și când va obosi bine, își va găsi mai ușor, fără îndoială, somnul.

Porni la drum și, dintr-o dată, i se păru că aude vocea lui Cory strigând-o. Se opri brusc, și privi în jurul ei pentru a descoperi vreun semn de viață în natura adormită... Dar nimic. Din nou simțurile ei exacerbate de dorință și de oboseală o înșelau. Se forță să-și reia mersul și nu se opri decât după mult timp pentru

a privi în urmă orfelinatul care se estompa deja în depărtare. Nu, nu-l va pierde din ochi, pentru a nu risca să se rătăcească, dar mai putea încă să meargă. Mișcarea îi va face bine. Îi trezea acest sentiment de libertate pe care crezuse că-l pierduse pentru totdeauna. Și nici migrena nu o mai supăra prea tare...

Și apoi, brusc, se produsese două lucruri deodată. Un fulger sfâșie cerul obligându-o pe Mia să închidă ochii și, întorcându-se pentru a repera orfelinatul, văzu țâșnind spre cer o flacără galbenă exact deasupra acoperișul mănăstirii. Atunci, exact în clipa aceea, auzi vocea lui Cory strigându-i foarte clar numele. Cele două senzații se produsese simultan și, fără să se mai gândească, Mia începu să alerge ca o nebună spre orfelinat. Fugea pe cât de repede îi permiteau puterile, fără să respire aproape, fără să gândească, cât mai repede, cât mai repede, și...

— Mia !

Cuvântul își dezvăluie dintr-o dată semnificația : era numele ei... era vocea lui Cory... Fără să-și încetinească alergarea, întoarse puțin capul. În spatele ei, gâfâia un cal uriaș, cu nările aburinde, obosit după o cursă, probabil, dezlănțuită. Și brusc, se opri lângă ea. Luată prin surprindere, îngrozită, Mia începu să urle, dar în clipa următoare, două brațe puternice și calde o prinsese și auzi voca, vocea *lui*, adevărată, reală, chiar furioasă, certându-o :

— Agață-te, Mia, fir-ar să fie ! Nu este timp de pierdut !

Și calul porni din nou în galop în timp ce Mia se agăța de bine, de rău, trecându-și cu stângăcie brațul pe după torsul cald, minunat de reconfortant al lui Cory. Galopau, galopau din ce în ce mai repede și vântul le suiera pe la urechi.

Nu... probabil că era un vis... acum erau foarte aproape de orfelinat. Poarta era tot închisă, iar imensa flăcără ca o limbă de foc chiar exista, mai înaltă, mai îngrozitoare chiar, văzută de aproape. Fumul gros făcea aerul irespirabil... Mia îl simți pe Cory punând-o jos și-l auzi strigându-i :

– Aleargă la capelă ; bate clopotul cât poți de tare !

El văzu descălecând la rândul lui și repezindu-se ca un nebun spre bucătărie, unde dispăru. Atunci, Mia însăși se repezi spre capelă și apucând funia groasă a clopotului trase cu disperare cât de tare îi permiteau puterile... În sfârșit, auzi zgomote, voci, țipete. Abia atunci se opri și ieși în fugă. Maicile ieșeau de peste tot, purtând în brațe copii adormiți, somnoroși. Unii gemeau, alții tușeau, alții urlau, îngroziți.

O maică deschise poarta cea mare ajutată de un băiețel de vreo zece ani. Mia, cu răsufierea tăiată, se repezi spre bucătărie. Flăcările ieșeau prin ferestre, iar ușa era ascunsă de un fum gros și negru. Dar Cory se afla înăuntru. Mia știa asta, și nimic altceva nu mai conta pentru ea.

Trăgând aer adânc în piept, pătrunse cu capul în jos prin ușă, exact în clipa în care el ieșea, tușind, gâfâind, cu fața înnegrită de fum, cu un copil care plângea în brațele lui.

– Ieși de aici, nebună ce ești ! urlă el. Nu mai ai ce face aici.

Și, prinzând-o de braț, încercă s-o tragă după el, în timp ce se auzi o trosnitură sinistă în clădirea în flăcări, a cărei șarpantă de lemn ardea ca un foc de paie.

– Roberto ! urlă Mia agățându-se de mâna lui Cory. Este încă înăuntru. Trebuie scos !

Și fără să mai aștepte, se repezi spre dormitorul celor mici. Slavă Domnului, era aproape gol deja, și maicile se agitau ca să-i evacueze pe ultimii copilași îngroziți. De peste tot începeau să izbucnească flăcări, întreaga clădire nu va întârzia să se prăbușească. Mă auzi vocea lui Cory țipând undeva, în norul de fum.

— Dacă mai sunt copii înăuntru, dă-mi-i mie ca să-i pot scoate pe fereastră! urlă el.

Și, împreună, îi evacuară pe ultimii copilași înspăimântați. Totuși, Roberto era de negăsit. Dar Miei nu-i mai era frică. Cu Cory alături, nu i se mai putea întâmpla nimic. El încercă totuși să o scoată de acolo.

— Hai, să ieșim repede! Casa o să se prăbușească peste noi! îi strigă el.

— Nu! răzni ea cu o hotărâre izvorâtă din adâncul sufletului ei. Roberto încă este pe undeva pe aici. Trebuie să-l găsesc!

— Dar vezi bine, nu mai e nici un copil!

Ea își eliberă brațul cu violență.

— Pleacă dacă vrei. Eu n-am să ies de aici până nu-l găsesc pe Roberto!

În aceeași clipă, auziră niște suspine infundate, și Mă se aruncă orbește spre capătul dormitorului urlând:

— Roberto, Roberto, dragul meu, nu-ți fie teamă, sunt aici.

Copilul era ghemuit sub o chiuvetă și suspina de-ți rupea inima. Mă îngenunche ca să-l ia în brațe, și fără a se mai îngrijora de ce se întâmplă, începu să-l alina, șoptindu-i cuvinte dulci.

— Hai, hai, dragule! Sunt aici. Totul e bine...

Apoi, totul începu să se învârtăască și i se păru că umul îi înghite.

*
*   *
*

Când deschise ochii, era întinsă pe pământul ud și turnau peste ea apă rece și binefăcătoare. Se ridică brusc și privi în jurul ei : scena ce i se oferea privirii îi va rămâne pentru totdeauna întipărită în minte. Ploua cu găleata, și toți copiii, uzi până la piele, erau așezați în cerc și priveau ruinele fumegânde ale orfelinatului. Mia îl văzu pe Cory lângă sora Maria, și când îi întâlni privirea, ea nu-și putu stăpâni un zâmbet. Atunci, el se ridică, și luându-l cu delicatețe pe micuțul Roberto care adormise, veni și i-l puse în brațe.

– Ei, e-n ordine, Mia ?

– Da. A scăpat toată lumea ?

– Nimeni nu lipsește la apel, iar ploaia aceasta este un dar al cerului. În sfârșit, incendiul a fost stăpânit. Ești sigură că te simți bine ? adăugă el, lăsându-se să cadă alături de ea.

Și, privind-o cu duioșie, adăugă :

– Avem să ne spunem multe, mi se pare.

Roberto dormea liniștit în brațele Miei, iar Cory își trecu un braț cald, nespus de liniștitor, pe după umerii ei.

– Mi-ai lipsit atât de mult, Mia, iubito, șopti el.

– Știu, murmură ea.

– Și de unde știi ? întrebă el, aproape malițios.

– Pentru că și tu mi-ai lipsit îngrozitor, oftă ea. Știi că într-o noapte, chiar mi s-a părut că te văd călărind în depărtare, spre deșert ?

– Cu siguranță că nu te-ai înșelat. Am venit călare în fiecare noapte. Eram ca un nebun... Doream atât de mult să te simt cât mai aproape, încât eram atras neîncetat spre orfelinat... Locul acesta este prost ales

pentru o discuție intimă, știu, dar în fond, nu-mi pasă. Când te-am lăsat să pleci, am crezut că voi înnebuni de durere, dar nu mai aveam ce să fac. Totul îmi dădea de înțeles că tu mă urăști, că-l detești pe H.G. la fel de mult. Nu-mi rămânea de făcut nimic altceva decât să-l conving să te lase în pace. Dar, vezi tu, nici măcar n-a fost nevoie s-o mai fac.

- Cum asta ?

- Când s-a întors din călătorie, i-am spus despre plecarea ta. Mă așteptam la o reacție violentă din partea lui. Or, știi ce a făcut ? A început să plângă.

Cory își trecu o mână mângâietoare peste obrazul Miei înainte de a relua :

- Cred că tu l-ai umanizat, Mia. De când te-a cunoscut, s-a schimbat întru totul, pentru că a descoperit, cred eu, că te iubește și că nu-ți poate cere în schimb aceeași dragoste...

Și, aruncându-i Miei o privire plină de tandrețe, adăugă :

- H.G. nu mai are de gând să te țină lângă el, nu-ți face griji ! Dimpotrivă, vrea să-ți ofere mijloacele de a putea trăi unde vei dori tu.

- Înțeleg, murmură Mia, simțind cum lacrimile îi îneacă ochii. Numai că, iată : eu nu mai sunt prea sigură că vreau să plec...

- Pentru că te-ai atașat și tu de el, nu-i așa ?

- Pe de o parte. Dar mai există de asemeni un motiv, zise ea răspicat.

Cory simți că i se taie răsufarea.

- Aș vrea să cunosc și eu acest motiv. Crezi că are vreo legătură cu faptul că eu sunt îndrăgostit nebunește de tine, încât nu mai pot nici să dorm, nici să mănânc de când sălbăticiunea mea mică m-a părăsit ?

Mia își simți inima plină de bucurie.

- Oh, Cory ! șopti ea. Mi-ai lipsit atât de mult ! Te vedeam peste tot, te auzeam în orice clipă, și nici eu nu-mi mai puteam găsi somnul.

- Oprește-te, dragostea mea, mă faci să roșesc, zise el râzând.

Mia îi simți brațul strângându-se mai mult în jurul umerilor ei. Niciodată în viața ei nu se mai simțise atât de fericită ! Își sprijini capul de umărul lui și-l privi cu tandrețe pe Roberto, adormit în brațele ei.

- Cory, zise ea într-un târziu, nu vreau să-l mai las pe Roberto aici. Oriunde m-aș duce să trăiesc, îl voi păstra alături de mine.

- De ce nu, draga mea ? Când vom fi căsătoriți ne va fi ușor să-l adoptăm legal.

- Oh, e minunat ! exclamă zâmbind tânăra fată.

- Pentru că ne vom căsători, nu-i așa, dragostea mea, reluă Cory, cu gravitate de data asta. Accepți să te măriți cu mine, îmi promiți, da ? Apropo de asta, de altfel, te anunț că am destulă avere pentru a putea trăi fără griji, și că n-am de gând să mă înfrupt din cea a bunicului tău.

Mia, beată de fericire, se ghemui la pieptul lui.

- Oh, Cory Galen, dacă ai ști cât te iubesc !

Fără s-o lase să mai spună ceva, el îi închise gura cu un sărut, în timp ce ploaia binefăcătoare se revărsa și mai violent peste ei, izolându-i de restul lumii...

- SFÂRȘIT -

AL

Mia trăiește pe o insulă din Caraibe unde, pentru mulți, a-ți duce viața înseamnă un vis. Totuși, viața Miei este departe de a fi de invidiat. De dimineață până seara, muncește fără încetare în hotelul părinților ei vitregi. Și, pentru ce? Nici bani, nici tandrețe care să-i aline suferința. Tânăra fată nuse gândește decât cum să fugă, să scape de atâta ură din jurul ei.

Și va fugi... cu Cory Galen, un necunoscut întâlnit într-o dimineață pe plajă!

— Speram să te fac să înțelegi de ce te-am răpit. Și când colo, tu dispari! Te-am căutat peste tot, am scotocit insula în amănunțime, apoi, când, s-a întunecat, a trebuit să mă întorc pe vas ca să iau o lanternă. Când în sfârșit te-am găsit, am crezut că ești moartă...

THE BEST

EL

Mia trăiește pe o insulă din Caraibe unde, pentru mulți, a-ți duce viața înseamnă un vis. Totuși, viața Miei este departe de a fi de invidiat. De dimineață până seara, muncește fără încetare în hotelul părinților ei vitregi. Și, pentru ce? Nici bani, nici tandrețe care să-i aline suferința. Tânăra fată nu se gândeste decât cum să fugă, să scape de atâta ură din jurul ei.

Și va fugi... cu Cory Gălen, un necunoscut întâlnit într-o dimineață pe plajă!

— Speram să te fac să înțelegi de ce te-am răpit. Și când colo, tu dispari! Te-am căutat peste tot, am scotocit insula în amănunțime, apoi, când, s-a întunecat, a trebuit să mă întorc pe vas ca să iau o lanternă. Când în sfârșit te-am găsit, am crezut că ești moartă...

THE BEST

ISBN 973-580-161-2

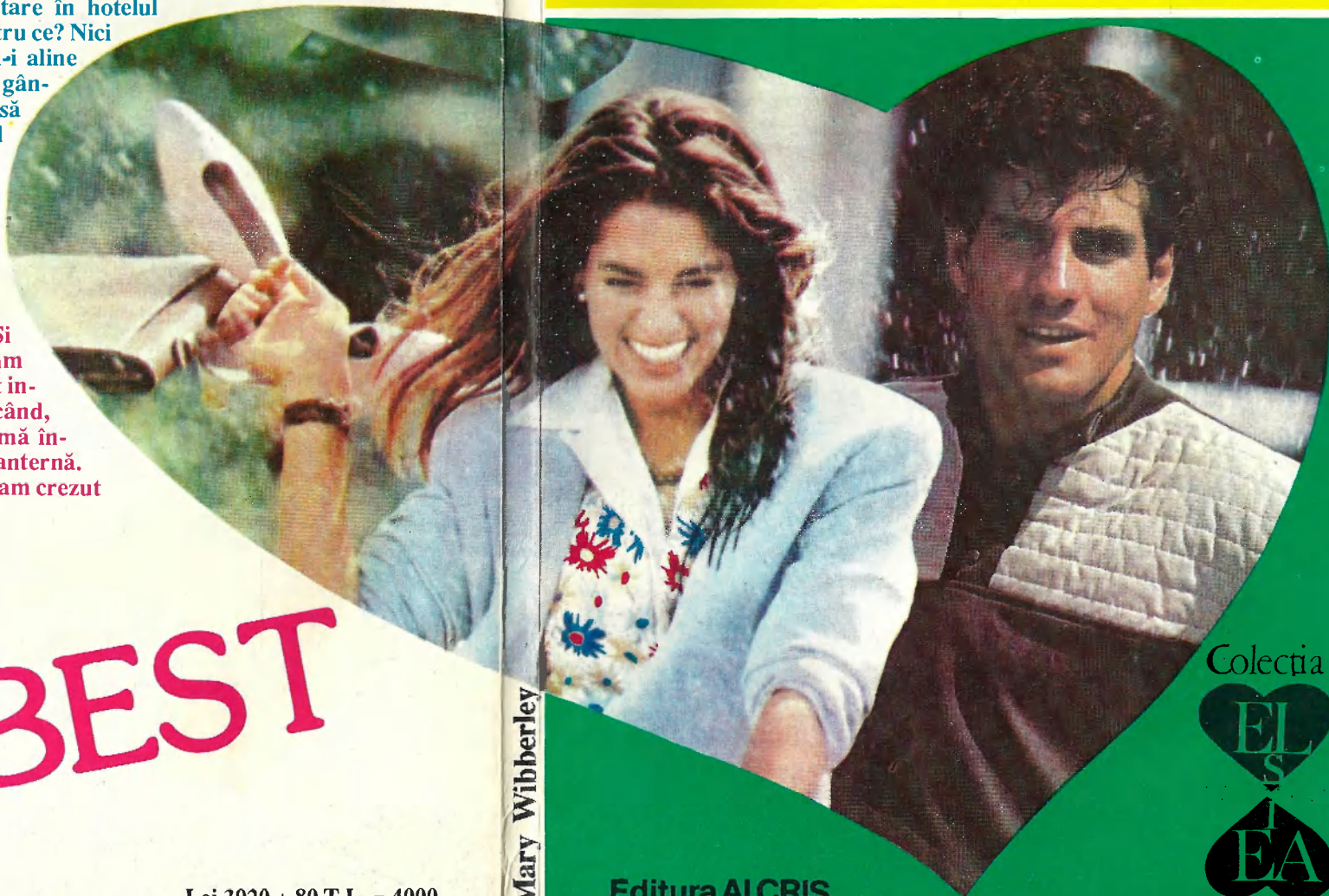
Lei 3920 + 80 T.L. = 4000

182

Mary Wibberley

Aventurierul misterios

182

Mary Wibberley

Colectia

Editura ALCRIS